CÂINII RĂZBOIULUI

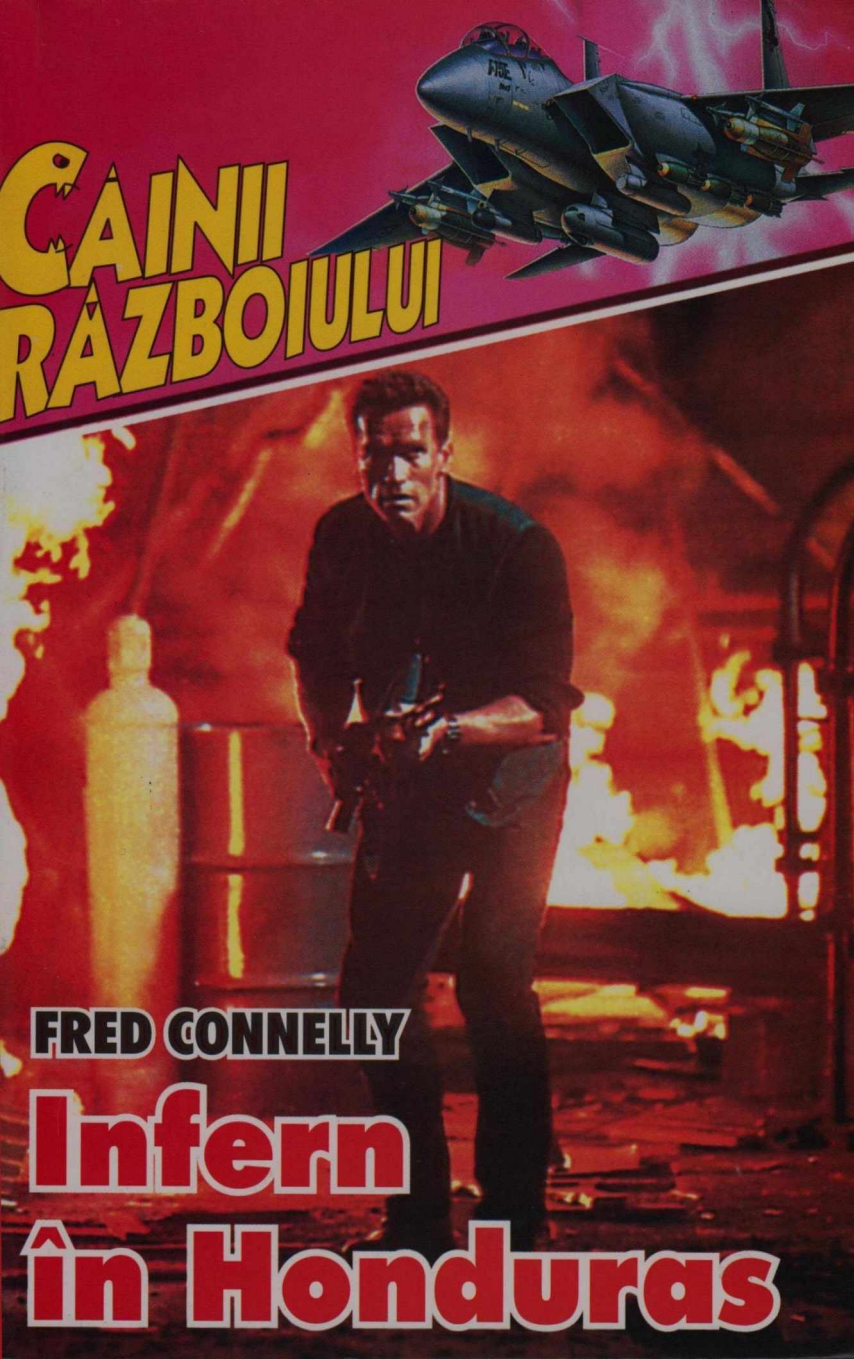

FRED CONNELLY

Infern în Honduras

FRED CONNELLY

INFERN ÎN HONDURAS

Editor: Zamfir M. RUSU
Coperta: EDITURA BOGDANA

Copyright © Toate drepturile asupra acestei versiuni aparţin EDITURII BOGDANA

EDITURA BOGDANA – Bd. Nicolae Titulescu nr. 163, bl. 20, parter, sc. 3, ap. 82, sector 1, Bucureşti
Tel+Fax 223 42 46
223 42 61
222 45 24

Comenzile se primesc la adresa editurii.

Redactor: Adriana Diaconescu
Tehnoredactor: Vivi Simion

Printed in Romania
grupul drago print
fed print sa O societate Butan Gas
B-dul Tudor Vladimirescu, nr. 31, sector 5, Bucureşti, ROMÂNIA
Telefon: 335.93.18; 335.97.47
Fax: 337.33.77

FRED CONNELLY

INFERN ÎN HONDURAS

Traducere de
Nicolae Constantinescu

EDITURA BOGDANA
2002

Nu avea nimic.
Nu era nimic.
Era un soldat.
Viața lui era viața unui soldat.
Numele lui era **BARRABAS, NILE BARRABAS**.
Nu era nici kamikaze, nici robot, ci doar
un om. Ultimul ofițer american care părăsise
sud-estul asiatic sub focul dușmanului, el
alesese să continue un nou război, un război
nemilos împotriva intoleranței și arbitrariului.
Lui i s-au alăturat nouă bărbați și o femeie,
zece specialiști de temut, pregătiți pentru
toate genurile de luptă*.
Dar trei dintre ei pieriseră deja sub focul
dușmanului.
Totuși, pentru această misiune, Barrabas făcuse
rost de un nou camarad, un expert, un „dur".

Această echipă de elită și-a ales numele *Soldier of Barrabas,* **S.0.B.**

Trei inițiale de temut, pe care adversarii le traduceau *Son of a bitch*, pentru că războiul lor, ca toate războaiele, era totdeauna feroce.

LIAM O'TOOLE, irlandez, treizeci şi şapte de ani, expert în armament şi explozibili.

CLAUDE HAYES, negru, american, treizeci şi opt de ani, expert în operaţiuni de sabotaj.

NATHANIEL BECK, evreu american, treizeci şi trei de ani, specialist în electronică şi informatică.

EMILIO LOPEZ, hispano-american, douăzeci şi şapte de ani, expert în artilerie grea.

ALEX NANOS, greco-american, patruzeci de ani, specialist în luptele de gherilă.

BILLY II (WILLIAM STARTFOOT II), indian din America de Nord, treizeci şi trei de ani, paraşutist.

GEOFF BISHOP, american, treizeci şi cinci de ani, pilot de avioane şi elicoptere. Expert în arme albe.

LEONA HATTON, singura femeie din echipă, treizeci şi unu de ani, medic şi expert în arte marţiale.

CAPITOLUL I

Restaurantele cu program non-stop construite de-a lungul marilor axe rutiere se aseamănă toate între ele. După închiderea barurilor, vineri seara, în satele regiunii Sarre din Germania, activitatea e în toi în acele oaze de pe marginea şoselelor.

Exact ce se întâmpla şi în noaptea aceea.

Tipul blond, înalt şi deşelat, cu cizme de cow-boy, coborâse dintr-o maşină pe la miezul nopţii. O bucată de carton agăţată de rucsac avea scris pe ea, cu litere mari, inscripţia PARIS. Ridică degetul şi aşteptă cam o oră, în timp ce zeci de vehicule treceau fără să oprească. În sfârşit, după toate aparenţele sătul de atâta aşteptare, intră într-un restaurant, comandă o cafea şi luă hotărârea să petreacă acolo noaptea.

Zorii apărură a doua zi pe la ora cinci dimineaţa. O ceaţă cenuşie şi rece învăluia văile din sud-estul Republicii Democrate Germane.

Blondul stătea în aşteptare în faţa uşii de intrare a restaurantului în momentul în care un cuplu ieşi ca să se îndrepte spre un Land Rover aflat în parcare. Tipul era vizibil beat şi se sprijinea greoi pe umărul însoţitoarei sale, pronunţând câteva cuvinte cu un puternic accent american.

Autostopistul aşteptă un minut înainte de a intra în vorbă.

— Hei!... Puteţi să daţi o mână de ajutor unui biet amic american? Vreau să ajung la Paris şi am stat aici degeaba toată noaptea...

Tipul ameţit se întoarse lent, eliberându-şi iubita de greutatea lui.

— Îţi plac blues-urile? zise el cu un accent sudist.

— La nebunie! replică blondul, zâmbind.

— Atunci, fă-te-ncoace, zise celălalt, uitându-se la tânăra femeie care lua loc la volan. Ai ceva împotrivă, scumpo?

— De ce-aş avea ceva împotrivă? răspunse ea, adresând un zâmbet tânărului şi invitându-l să urce în vehicul.

Abia instalat în maşină, tipul duhnind a alcool puse o casetă şi imediat se auziră acordurile unei melodii lente. Vehiculul demară.

— Glen Beam, se prezentă blondul. E frumos din partea voastră că m-aţi luat; noaptea a fost al naibii de lungă.

Celălalt îi întinse sticla.

— E whisky. Îmi pare bine de cunoştinţă, bătrâne. Mă cheamă Doug. Iar ea e Susan. Susy. OK?

Se aplecă spre ea şi-şi frecă nasul de gâtul ei.

— Termină! Vreau să conduc.

Tânăra femeie îl respinse uşurel, apoi se adresă pasagerului:

— Mergem la Metz. Vă trecem, deci, frontiera în Franţa.

— Mda, adăugă Doug. Rutina de vineri seara... Bem prea mult, tipule, să ştii asta.... Mergem la restaurant să ne trezim din beţie, şi la Metz pentru micul dejun. Pe urmă, ne întoarcem la bază. Nu prea ai ce face în partea asta nasoală a Germaniei.

— Locuiţi la Metz? întrebă Beam, ridicând vocea ca să se facă auzit din cauza muzicii, înapoind americanului sticla de whisky.

— Aş! zise Doug cu un glas cleios. Sunt soldat şi îmi am culcuşul la baza militară americană de lângă Kaiserslautern. Hei, Susy! Să opreşti imediat ce vezi un restaurant. Avem nevoie de coca-cola ca să stingem afurisitul ăsta de whisky!

— Ai băut deja destul! zise ea.

— La dracu'! Vreau coca, fir-ar să fie!

— OK. OK, răspunse ea. Vom trece să luăm de la bază şi pe urmă vom merge la Metz.

Beam se aşează confortabil, uşor amețit de alcool. Totul avea să fie mai uşor decât crezuse.

După câteva minute, vehiculul intra pe un drum sinuos, pe flancul unor coline împădurite care dominau râul: drumul de acces spre baza militară.

— Ai paşaport? îl întrebă Doug pe tânăr. Să-l arăți prin portieră.

Beam scoase actele din rucsac în momentul în care maşina reducea viteza, în apropierea gardurilor de sârmă ghimpată. Un om din gardă apăru în lumina cenuşie a zorilor. Susan prezentă o carte de identitate, în timp ce militarul arăta un *Top Security Clearance*, completat cu numele căpitanului Douglas Chalmers. Beam întinse şi el paşaportul.

— OK, domnule căpitan, zise santinela, dându-se la o parte ca să-i lase să treacă.

Trecură în curând prin fața arsenalului rulant militar, dispus pe teren de fiecare parte a drumului îngust. La dreapta: artileria. La stânga: jeep-uri, ambulanțe, apoi tancuri şi camioane. Beam era fascinat de spectacol. Erau destule pentru susținerea unui mic război. NATO împotriva Pactului de la Varşovia. Un material care se evalua în milioane de dolari şi care nu aştepta decât să intre în acțiune, sau poate pe piața neagră. Beam oftă discret. „Poate altă dată", îşi zise el.

Vehiculul sosi în fața unui grup de barăci militare înconjurate de pădure.

— *Home, sweet home*, fredonă Doug. Cum ți se pare, tipule?

— Cadrul nu-i deloc rău, răspunse Beam, privind pinii care acopereau colina.

— Ai auzit, Susy? Îi place colțișoru' nostru, zise ironic militarul.

— Mă duc după coca-cola, spuse Susan, oprind vehiculul în fața uneia dintre acele îngrozitoare construcții din prefabricate.

Doug se așeză cât mai comod ca să uite de oboseală.

— Încă șase luni de tras, zise el, privind un punct imaginar prin parbriz. Pe urmă, mă întorc în țară.

În partea din spate, autostopistul tăcea în mod ciudat, și Doug, împins de o intuiție, se întoarse brusc. Exact atunci Beam apăsă pe trăgaciul armei pe care o avea în mână.

Amortizorul de zgomot atenuă împușcătura. Capul ciopârțit al căpitanului Douglas Chalmers se izbi violent de geamul portierei. Jeturi lungi de sânge țâșniră pe bancheta din spate, și Beam fu nevoit să se arunce într-o parte ca să nu fie stropit. Lichidul roșiatic forma deja o băltoacă pe podeaua vehiculului. Ochii tulburi ai cadavrului păreau că privesc vag de cealaltă parte a geamului, acoperit de materia cerebrală care se scurgea în jos.

Beam se instală în poziție de așteptare, deloc impresionat. Susan apăru rapid, cu sticlele de coca-cola în mână. Deschise portiera și se urcă în mașină.

— Nu mai erau decât...

Beam nu-i lăsă timp să-și continue fraza, o apucă imediat, ca să o împiedice să strige, și puse țeava rece a pistolului M-50 la tâmpla tinerei femei. Un glonț de 9 mm traversă brusc capul lui Susan. De data asta, felul cum fusese tras glonțul limită pagubele.

Asasinul coborî din Land Rover, împinse picioarele lui Susan în interior și închise portiera.

Tabăra era pustie. Beam luă una dintre cutiile de coca-cola căzute din mâinile fetei, și bău pe săturate înainte de a se depărta.

Părea că știe perfect încotro merge.

Era aproape imposibil să distingi camionul căutat printre cele pe care le zărise puțin mai devreme, dar cel pe care îl dorea era parcat diferit, puțin mai departe de celelalte. Ucigașul verifică placa de înmatriculare, urcă în vehicul și ajunse curând pe drum la volanul camionului.

Lui Beam îi plăcea să se afle într-o ușoară stare euforică când îndeplinea o misiune. Fumurile lungi pe care le trăgea din țigara sa cu haşiş îi dădeau curaj.

Ajuns la intrarea în bază, aceeași santinelă se îndreptă spre el, cu un pas lent.

— O mică surpriză! zise el, dând la iveală țeava armei.

În fruntea soldatului apăru brusc o floare purpurie.

Beam slăbi brusc ambreiajul și începu să coboare panta. Vehiculul, îngreunat de încărcătură, dezintegră pur și simplu gardul de sârmă ghimpată. Conducătorul său nu reduse viteza decât atunci când văzu spatele enorm al remorcii care îl aștepta, cu ușa din spate larg deschisă ca să-l primească. Urcând pe rampa de încărcare, Beam introduse lent vehiculul în remorca enormă. „Un camion într-un camion, își zise el, după ce termină manevra. Ca păpușile ruseşti." Zâmbi. Drogul avea un efect plăcut.

După închiderea ușilor grele, vehiculul cel mare demară chiar mai înainte ca Beam să fi avut timp să coboare din cabină. Auzi de afară zgomotul câtorva explozii. Atacul de diversiune începea la ora fixată. Fasciculul unei lanterne puternice inundă interiorul remorcii și asasinul se îndreptă spre Rudy, care stătea puțin mai departe.

— Perfect, domnule Beam, zise el cu un puternic accent german.

Beam trase un ultim fum înainte de a arunca țigara.

— *Pow!* exclamă el. Ar fi trebuit să vezi ce sânge am lăsat în urma mea, amice! Capul tipului a făcut, pur și simplu, explozie!

Un zâmbet larg lumină faţa lui Rudy. Beţia succesului combinată cu drogul punea din ce în ce mai mult stăpânire pe tânărul ucigaş.

Beam începu să râdă. Un adevărat isteric.

— Îţi împărtăşesc întru totul entuziasmul pentru moartea soldaţilor americani, zise calm Rudy.

— A, tipule! Pe voi, germanii, nimic nu vă entuziasmează! Haide, destinde-te puţin! Am câştigat!

— Vom câştiga, precum zici, numai după livrarea armelor la Marsilia. Treaba mea va fi atunci încheiată, răspunse Rudy cu un calm imperturbabil.

— Mda, ai dreptate! Marsilia! spuse Beam, mai puţin euforic. Mai e încă mult drum de făcut.

— Am fost încântat de colaborarea dumitale, precum şi de... prietenul dumitale, domnule Beam. E totdeauna o plăcere să lichidezi membrii imperialismului american. După cum ştiţi, facem tot ce putem pe teritoriul european, şi e plăcut să ştii că cineva este gata să lucreze în direcţia noastră pe un alt continent. America Centrală este foarte departe.

— Te înţeleg, amice, încuviinţă Beam fără să-l asculte.

Se gândea la banii pe care îi câştigase.

— E fantastic, Rudy, să lucrezi cu un terorist şi un şef revoluţionar ca tine. Amicul meu este un mare admirator al organizaţiei voastre, *Direct Action*, cum o numiţi voi. Mda, ce glumă! Să şterpeleşti de la armata americană arme care vor lichida soldaţi americani la El Sal.

Beam izbucni în râs şi îl bătu amical cu palma pe spate pe interlocutorul său.

— Mda, e hazliu, al naibii de hazliu! continuă el.

Beam râse cu lacrimi.

— Pregăteşte-te, Americă Centrală!

Scoase arma şi se prefăcu că trage.

— *Bum!* Gata! *Bum, bum!*

*

* *

Plouase îndelung înainte de căderea nopții. Umiditatea şi vegetația tropicală deasă făceau întunericul impenetrabil. O umbră discretă alunecă lent până la marginea luminişului. Fasciculul reflectoarelor, instalate în jurul taberei militare, îl dezvăluia pe singurul om care păzea perimetrul. O lumină discretă se putea vedea prin fereastra unui bungalou, de unde proveneau vocile oamenilor aşezați la o partidă de pocher, însufleţind încremenirea nopții.

La un semn al siluetei, aflată în poziție de aşteptare la liziera pădurii, două umbre se iviră din întuneric venind în întâmpinarea lui, apoi dispărură de fiecare parte a porții mari de acces în tabără, provocând un zgomot abia perceptibil.

Brusc, o mână apucă fața santinelei, care putu să simtă preț de o fracțiune de secundă contactul rece al lamei cuțitului, după care se pomeni cu gâtul tăiat. Corpul inert fu apoi aşezat fără zgomot pe solul umed.

Ucigaşii în combinezoane negre se strecurară discret în tabără, apoi dispărură în penumbră.

Liniştea de moarte era deranjată numai de râsetele şi aclamațiile oamenilor inconştienți de pericolul ivit.

*

* *

Lumina lumânărilor, reflectată de cristalul paharelor de pe tava de argint, sporea eleganța seratei. Maiorul Michael Christopher, amețit de şampanie şi fascinat de privirea tinerei Nadine, aproape că uitase unde se afla.

La invitația lui Juan de Riberas, se lipsise de o partidă de pocher la bază, împreună cu prietenii săi. Pe drum, un vehicul păruse că se ține după maşina lui, după care dispăruse cu puțin înainte de sosirea sa la foarte bogatul proprietar de terenuri.

Salvadorul era o regiune tulbure şi instabilă şi greutatea revolverului său HP Browning, vârât în tocul de piele sub uniformă, îl liniştea.

— Un toast pentru Statele Unite ale Americii! anunță Juan de Riberas, ridicând paharul, și pentru asistența pe care țara voastră ne-o acordă în aceste vremuri grele, continuă el.

La capătul celălalt al mesei, *señora* de Riberas și fiica ei Nadine ridicară și ele cupele de șampanie spre maiorul Christopher.

— Iar eu, zise acesta din urmă, pentru succesul statelor noastre în strădania lor pentru instaurarea păcii în frumoasa dumneavoastră țară!

Maiorul vorbea cu sinceritate, dar știa că mai era nevoie de mult timp până când calmul va domni în Salvador.

Juan de Riberas păru că îi citește gândurile.

— După părerea dumitale, domnule maior, peste cât timp vom fi debarasați de această sângeroasă gherilă comunistă? Ne distruge podurile, punctele strategice și pe urmă se împrăștie printre coline. Anul trecut, ne-au ars reședința de vară din Golful Fonseca. Nu fac decât să ne distrugă și să ne sărăcească țara.

— Guvernanții noștri țin mult ca Salvadorul să rămână o țară liberă, îl asigură Christopher. De aceea ne aflăm aici, eu și ceilalți consilieri militari. Ca să vă ajutăm armata să lupte, ca să pună capăt acestei situații de război.

Își alegea cu grijă cuvintele, fără să facă aluzie la timpul de care ar fi fost nevoie pentru îndeplinirea acestei sarcini.

— Uneori, spuse el, presiunea publică face dificil ajutorul guvernului nostru acordat țărilor ale căror drepturi civile sunt anulate, de aceea este foartea important ca și conducătorii voștri să elimine și Escadroanele Morții.

— Cred că jurnaliștii voștri nu spun totdeauna adevărul când e vorba de țara noastră, zise Nadine cu o voce blândă.

— În orice caz, interveni tatăl ei, zâmbind, în ciuda violenței teribile care domnește în Salvador, există încă insulițe de pace precum cea unde ne aflăm acum.

Juan de Riberas arătă cu mâna salonul luxos.

În acel moment o sonerie răsună undeva în imensa vilă şi un servitor se îndreptă spre intrarea clădirii.

*

* *

Locotenentul Pete Bronsky, din armata americană, aruncă o privire spre căpitanul Mandrell, apoi puse cărţile pe masă.

— Doi aşi şi un popă. Nu ştiu cum faci, Mandrell, de câştigi de fiecare dată. Iar m-ai bătut.

— Dacă nu mizezi, nu poţi nici să pierzi, nici să câştigi. Încă o partidă? zise Mandrell, adunând câştigul.

King şi O'Leary aruncară şi ei cărţile pe masă şi Mandrell începu să amestece cărţile.

— Să nu crezi că vei pleca că toţi banii ăştia, Eric! zise ironic King.

Bronsky părăsi partida şi zise:

— Ciao, băieţi!... Nu vreau să mă ruinez. În ritmul ăsta, o să ajungeţi să vă puneţi şi femeile la bătaie.

Luă pachetul cu ţigări şi se îndreptă spre uşă.

— Unde te duci? întrebă O'Leary.

— Să-mi dezmorţesc puţin picioarele înainte de a merge la culcare. Mâine ne aşteaptă o zi lungă.

— Mda, manevrele, mormăi King, arătându-şi noile cărţi, care erau la fel de proaste ca cele dinainte. Pe mâine, Pete.

Bronsky părăsi încăperea şi închise uşa în urma lui. Afară, umiditatea îl învălui ca o cuvertură udă. Aprinse o ţigară şi porni pe lângă bungalou.

Bronsky, Mandrell, King şi O'Leary făceau parte dintre cei optzeci de consilieri militari prezenţi în Salvador. Misiunea lor dificilă şi plicticoasă nu trebuia să lase nimic la întâmplare în mijlocul acelui război care nu iertă eşecul, iar singura posibilitate de a câştiga era să hărţuieşti inamicul zi şi noapte fără odihnă. În Salvador, problema primordială consta în faptul că armata nu avea nici o noţiune despre război. În fiecare dimineaţă, soldaţii îşi începeau vânătoarea de oameni,

urmărindu-i pe luptătorii de gherilă care părăsiseră deja regiunea din ajun, iar la ora cinci seara, toate unitățile se întorceau în tabără ca şi cum ar fi fost chemate de o sonerie. Nu era destul să-i antrenezi să lupte, mai trebuia să fie învățați şi principiile războiului şi ale luptei de gherilă, ceea ce îl făcea deseori pe Bronsky să se înfurie.

Trase iar din țigară şi o luă după bungalou.

— La dracu'! exclamă el brusc.

Poarta de acces în tabără era larg deschisă şi omul de pază nu se vedea nicăieri. Nu era prima dată când se întâmpla aşa ceva. Aruncă cu nervozitate chiştocul şi se îndreptă spre poartă.

Când ajunse la jumătatea distanței, o siluetă neagră se ivi brusc din umbră, oprindu-se în fața lui cu arma în mână.

— Ce...

Cuvintele lui Bronsky fură imediat oprite. Fu lovit violent în cap cu patul unei puşti şi îşi pierdu cunoştința. Unul dintre agresori se aplecă peste corpul inert şi scoase un cuțit mare. Bronsky muri cu gâtul tăiat.

*

* *

Conversația fu întreruptă de soneria de la uşă.

— Cine ar putea să fie? întrebă *señor* Juan de Riberas.

Deodată, un stigăt înăbuşit, urmat de paşi precipitați, stârni îngrijorare printre invitații proprietarului de pământuri. Maiorul Christopher se ridică imediat în picioare, scoțând revolverul cu un gest de automat. O bănuială cumplită îi trecu prin minte.

— Ieşiți! le ordonă el celor din salon, chiar în momentul în care o siluetă neagră ajungea la intrarea în încăpere.

Christopher trase primul, oprindu-l pe atacator cu un glonț în cap, în timp ce familia Riberas şi ceilalți fugeau spre partea din spate a vilei.

Vesela se făcu țăndări în momentul în care alt inamic apăru în salon, trăgând cu sălbăticie. Christopher apăsă de două ori pe trăgaciul armei şi ucigaşul se prăbuşi mort peste cadavrul complicelui său. Alte strigăte pe culoar fură urmate de focuri de armă.

Ofițerul american se aruncă la adăpostul uşilor care dădeau spre un mezanin, şi al treilea atacator țâşni în mijlocul salonului, mitraliind totul fără discernământ. Replica nu se lăsă aşteptată, şi gloanțele trase de maior îşi atinseră ținta, după care o tăcere apăsătoare urmă violenței ultimelor clipe.

Christopher ieşi rapid pe terasa care se întindea de-a lungul casei. Puțin mai departe, alte uşi se deschideau spre partea din față a vilei. Înaintă fără zgomot până la prima uşă şi privi cu atenție. În afară de cadavrul unui servitor, care zăcea într-o băltoacă de sânge, în fața intrării, culoarul era gol. Se pregătea să-l străbată când atenția îi fu atrasă de umbra proiectată de o puşcă pe un perete. Maiorul ridică țeava revolverului şi aşteptă. Teroristul înainta lent, zărind prea târziu amenințarea. Un rictus sinistru îi schimonosi fața în momentul în care glonțul îi perforă capul. Tipul fu proiectat în spate, în timp ce capul îi făcea explozie.

Christopher se depărtă imediat de vilă şi se ascunse în vegetația care înconjura proprietatea. O rafală de gloanțe îi trecu pe lângă față. Întorcându-se în direcția sunetului, trase şi el şi avu satisfacția să audă zgomotul unui corp care se prăbuşea greoi. Tirul adversarului încetă brusc.

De lângă aleea unde acoperişul de vegetație lua sfârşit, maiorul putea să vadă interiorul vilei prin uşile deschise. Schiță imediat un zâmbet când zări silueta altui ucigaş reflectată de o oglindă mare în fundul culoarului.

Străduindu-se să stea în umbră, Christopher se fofilă de cealaltă parte a aleei şi trase de două ori în țintă. Abia al doilea proiectil îl nimeri pe ucigaş, fără să-l omoare, şi acesta dispăru imediat.

Maiorul se pregătea să se ia după el, când o creangă trosni în spatele lui. Imediat simți la gât oțelul rece al unei puști.

— Lasă arma, ticălosule! se răsti cineva în spatele lui.

Presiunea puștii deveni și mai mare, aproape sufocându-l pe militar, și o lovitură violentă de genunchi în șale îl aruncă cu fața la pământ. Talpa ucigașului îi strivi mâna dreaptă, obligându-l să dea drumul la armă.

— Și acum vei plăti! zise teroristul, beat de ură.

Au fost ultimele cuvinte pe care le auzi maiorul Michael Christopher.

*

* *

Mandrell întoarse ultima carte: un joker. Norocul se ținea scai de el.

Un zgomot înăbușit se auzi în exteriorul bungaloului. Toți trei se priviră instantaneu. Mandrell sugeră:

— Mai bine să aruncăm o privire; nu se știe niciodată.

King abia reuși să deschidă ușa și o lamă ascuțită îi traversă gâtul. Simți încă o secundă sângle revărsându-i-se în valuri pe piept, după care se prăbuși fără viață pe podea.

Șase oameni în combinezoane negre țâșniră în încăpere și armele lor începură să împrăștie moartea în jur.

Toracele lui O'Leary făcu, pur și simplu, explozie sub impactul unui proiectil. Corpul său fu aruncat în perete, apoi alunecă lent până la podea, ca o marionetă dezarticulată.

Mandrell se avânta spre fereastră în momentul în care o rafală îl seceră în plină cursă. Se prăbuși pe pervazul ferestrei, cu spatele ciuruit de gloanțe. Mâna lui dădu drumul la câteva cărți și joker-ul căzu ironic pe podea.

Norocul îl părăsise.

Tăcerea apăsătoare învălui din nou noaptea tropicală.

*

* *

Omul se tolănea greoi pe bancheta din spate a limuzinei imense. Oricât de năucitor ar fi putut să pară, puține vehicule puteau să-i adăpostească statura impozantă. Se uită pe fereastră la luminile din San Salvador care se revărsau asupra văii, ca o sfidare parcă la adresa nopții, și își netezi cutele costumului alb. Afară, trei oameni înarmați așteptau ordinele și vorbeau cu glas scăzut. În fine, fasciculele luminoase ale unor faruri măturară drumul puțin mai departe, urmate de aproape de un al doilea vehicul.

În acest timp, ceilalți le așteptau de-a lungul șoselei care ducea la groapa centrală de gunoi. Timp de mulți ani, aceasta servise Escadroanelor Morții ca loc ideal pentru a se debarasa de cadavrele victimelor lor. Noul guvern, ales recent, decisese ca, ajutat de Statele Unite, să împiedice aceste mici grupuri să acționeze. Gropile de gunoi nu mai erau folosite și vulturilor le era foame, dar populației îi era prea frică de religie ca să se aventureze acolo noaptea. Era, deci, puțin probabil că ar fi putut să fie deranjați.

Cele două vehicule opriră în fața limuzinei și portierele se deschiseră, lăsând să coboare câțiva oameni îmbrăcați în negru. Unul dintre ei se apropie de limuzină, iar tipul imens în costum complet alb coborî geamul cu câțiva centimetri.

— Nici o problemă cu baza, Jeremiah, anunță nou-venitul. Și l-am lichidat pe maior la vila familiei Riberas. Numai că a reușit să împuște trei dintre băieții noștri și alți trei sunt răniți. Vor putea să trăiască dacă...

Jeremiah ridica deja geamul, fără să mai asculte restul frazei. Eșecul trebuia să fie pedepsit, și soldații săi, ca, de altfel, toți oamenii lui, știau asta și cunoșteau sentința.

Apucând termosul de lângă el, „monstrul" își extrase cei doi metri și zece centimetri din habitaclu, se îndreptă spre camionetă și ordonă:

— Aruncați cadavrele americanilor în groapă! Mișcați-vă mai repede!

Apoi se apropie de cei trei răniți, culcați pe marginea drumului, conștienți numai pe jumătate. Sângele le impregnase cămășile și suferința le schimonosea trăsăturile feței.

Jeremiah scoase calm trei pahare mici de argint din buzunarul hainei și le umplu cu lichidul din termos.

— Beți asta și durerea o să dispară, zise el, întinzându-le băutura.

Al treilea tip nu avea forța să se ridice, așa că Jeremiah turnă chiar el otrava în gura soldatului său.

Aproape instantaneu, cei trei răniți fură scuturați de convulsii violente, părând că luptă cu niște dușmani invizibili care le loveau piepturile. După câteva secunde de supliciu, un horcăit cumplit precedă ultima lor suflare și moartea puse, în sfârșit, stăpânire pe ei.

Tipul enorm se întoarse spre restul trupei, ordonă să fie luate cadavrele și se întoarse în limuzină, în timp ce soldații săi transportau în tăcere cadavrele camarazilor lor în interiorul furgonetei.

Jeremiah își netezi din nou costumul, în timp ce șoferul său pornea spre vest.

Își zise că totul se derulase perfect și că nu mai rămăsese de executat decât o singură operațiune, operațiunea finală.

CAPITOLUL II

— Senatorul aşteaptă, ca totdeauna, anunţă cu răceală secretara.

Walker Jessup continuă să contemple pe fereastră peisajul vălurit. Începea să aprecieze vizitele la senator.

Îndreptând un deget lung şi îngrijit spre interfon, blonda apăsă butonul de apel. Întorcându-se ca să o privească, Jessup se întrebă cum puteau degetele ei, ale căror unghii semănau cu nişte desfăcătoare de conservă, să formeze un număr de telefon, să ţină un stilou sau să bată la maşină. Dar, bineînţeles, nu era nevoie să facă asta, fiind angajată pentru cu totul alte ocupaţii, imposibil de mărturisit într-un confesional.

Când se deplasa, corpul ei splendid părea că spune „da", dar cele două blocuri de gheaţă albastre, care erau ochii ei, te îngheţau pe loc şi spuneau cu duritate contrariul.

Jessup intră în biroul senatorului. Demnitarul, un bărbat mic de statură, părea că dispare în spatele imensului său birou. Aşezat pe scaun, pierdea avantajul tocurilor, care îi procurau câţiva centimetri suplimentari, şi semăna cu ceea ce era în realitate: un tip mic şi plin de complexe.

Iluzia creează realitatea şi senatorul avea obiceiul să trucheze această realitate.

— Ai citit dosarul? întrebă el, jucându-se nervos cu stiloul.

Jessup dădu din cap afirmativ.

— Şi îi convine? continuă politicianul, a cărui nervozitate creştea în mod vizibil.

— Îi convine, răspunse Jessup.

— Excelent.

Senatorul se destinse brusc, puse jos stiloul şi zise:

— Crezi că va accepta la tariful obişnuit?

— Două sute de mii de dolari pentru fiecare membru al echipei, plus cheltuielile, confirmă Jessup.

— De acord, o treime din sumă achitată în avans şi restul după îndeplinirea contractului.

— În privinţa condiţiilor, va trebui să discutaţi cu Nile Barrabas, e vorba de serviciile lui!

— Bineînţeles, spuse senatorul, schiţând o grimasă.

De obicei, relaţiile între Jessup şi senator erau impregnate de un antagonism reciproc, pe care nici măcar nu încercau să-l ascundă. Azi, omul politic îşi masca antipatia în spatele surâsurilor forţate pe care le adresa interlocutorului său.

Senatorul era unul dintre stâlpii politicii externe a Statelor Unite, dar, în spatele imaginii ferme şi decise pe care o oferea personajul public, se afla un intrigant, ale cărui ambiţii şi servicii pe care le făcea prietenilor îl conduceau uneori în centrul unor probleme importante.

Atunci, făcea apel la Walker Jessup.

Acesta avea o reputaţie şi o poreclă bine înrădăcinate: *The Fixer*, „Aranjorul". În schimbul unui preţ bun, el „aranja" orice. De foarte multe ori, sarcina propusă era delicată. Dar Jessup era un specialist în materie, având relaţii chiar cu FBI-ul, CIA şi alte câteva servicii de informaţii, care aveau secrete până şi iniţialele. Practic, toţi spionii, politicienii şi diplomaţii din lume, care făceau jocul pentru câţiva dolari americani, aveau numărul de telefon trecut pe carneţelul său special.

Mult timp, Jessup a încercat să convingă Camera de Fonduri că senatorul trebuia să finanţeze o echipă de Forţe Speciale, care să acţioneze în afara legilor şi a politicii externe, în diferite ţări din lumea a treia. Răpirea unui

preşedinte african de către teroriştii Kaluban decisese, în sfârşit, comisia să adopte această propunere, şi asta în pofida obiecţiilor persistente ale senatorului. Jessup a format, deci, o echipă de oameni demni de încredere, fiecare membru al ei având competenţe indiscutabile şi deosebite, toţi fiind puţin cam săriţi de pe fix!

Pentru a conduce această echipă, Jessup găsise un fost colonel de armată, care luptase în Vietnam şi îşi câştigase medaliile cu brio. Un soldat care se săturase de intrigile politice nenorocite ce controlau armata, părăsind partida. Un mercenar profesionist.

Până în acel moment, el şi soldaţii lui îndepliniseră cu brio toate operaţiunile încredinţate de senator prin intermediul lui Jessup, chiar şi cele mai imposibile.

Acum, politicianul avea de rezolvat o nouă problemă, şi făcea din nou apel la serviciile lui Barrabas.

În marele birou, Jessup aştepta explicaţiile interlocutorului său.

— Este important, bineînţeles, începu el, ca Barrabas, colonelul Barrabas, să înţeleagă că această misiune este extrem de delicată. Trebuie să urmăm o politică de reţinere în America Centrală, ca să păstrăm lucrurile aşa cum sunt, până când vom putea propulsa sistemele economice în aceste regiuni.

— Şi armatele de dictatori pe care le susţine guvernul nostru,

Senatorul agită mâinile în semn de neputinţă şi continuă:

— Stabilitatea e uneori mai importantă decât democraţia. Este o problemă foarte delicată.

— Sunt convins de asta, replică Jessup.

În realitate, după cum ştia foarte bine Jessup, senatorul şi toţi cei de la Washington ajunseseră într-un fel de „fundătură" în America Centrală, fundătură care începuse cu Nicaragua.

În loc să opteze pentru o democrație, Washington-ul îl susținuse pe nemilosul dictator Somoza. Sandiniștii marxiști au luat puterea și nicaraguanii au susținut noul lor guvern, extinzând revoluția până în Salvador.

În Statele Unite, opinia publică nu era de acord cu o intervenție directă în America Centrală, astfel încât guvernul SUA susținea în mod redus adversarii guvernului sandinist, trupele *contras*, stabilite în Honduras și în Costa Rica. Asta cel puțin lăsa timp Salvadorului ca să învingă luptătorii de gherilă, în timp ce Nicaragua era ocupată cu propriile sale frontiere.

Dar aceste trupe *contras* erau doar niște miei sacrificați pe altarul sângeros al politicii externe a Statelor Unite. Având doar cu ce să distrugă câteva poduri și să doboare câțiva soldați la frontiere, ele fugeau apoi în junglă, unde mureau de pe urma rănilor care se infectau. Guvernul Statelor Unite își afirma susținerea, dar fondurile nu veneau și cei de la Washington se distrau cu lucruri neînsemnate, precum secretara blondă a senatorului.

— Jessup, continuă acesta, orice ai crede, politica noastră este rodul unei gândiri și unei atenții serioase și profunde. Din nefericire, este greu să iei în calcul toate lucrurile accidentale, de aceea…

Politicianul făcu o pauză, ca și cum ceea ce urma să spună nu i-ar fi plăcut deloc.

— … Aveți nevoie de noi, îi termină fraza Jessup, și de afurisita asta de echipă.

— Să spunem mai curând Forțe Speciale, îl corectă senatorul. Cred că ar trebui să avem respect față de acești oameni, nu?

— Asta e și părerea mea.

— Cu riscul de a mă repeta, insistă senatorul, sarcina e foarte delicată. Cinci dintre consilierii noștri militari, aflați în

misiune în Salvador, au fost omorâți cu sălbăticie. Nu știm dacă asasinii fac parte din Escadroanele Morții sau dintre luptătorii de gherilă. Suntem siguri doar de faptul că au folosit arme furate acum o lună de la una dintre bazele noastre europene. Până acum, n-am anunțat nimic presei, dar, când va afla, îți imaginezi rezultatul. Se vor găsi unii care să sugereze că le-am vândut aceste arme.

— Mda, mereu aceeași poveste. Vulturii vor cere trimiterea masivă de trupe la fața locului, iar porumbeii vor predica retragerea lor. Oricum, politica Statelor Unite în America Centrală se va topi ca un bloc de gheață în bătaia soarelui tropical.

— Exact asta este, confirmă politicianul. Nicaragua va furniza arme armatelor revoluționare care operează în Salvador, forțele *contras* din Honduras și Costa Rica vor încerca să invadeze Nicaragua, iar noi nu vom fi în măsură să-i reținem. America Centrală va sfârși într-o baie de sânge și Cuba va profita ca să intervină.

— Urmată de ruși.

Senatorul se sprijini de birou și se aplecă spre Jessup.

— În regiune, operează cinci armate diferite. Una dintre ele este vinovată pentru asasinate și vrea să distrugă politica noastră externă. Știm doar că o încărcătură mare de arme ultramoderne ale NATO, furate cu câteva săptămâni în urmă, se află în drum spre America Centrală pe cale maritimă. Dacă Barrabas nu va elimina această amenințare, Statele Unite vor ajunge într-o situație imposibilă.

— De ce nu-mi dați toate detaliile? zise Jessup, uitându-se țintă la senator.

— Nu mă forța, Jessup. Relațiile noastre sunt doar de ordin strict profesional și există doar prin forța împrejurărilor. Avem nevoie de tine din când în când pentru rezolvarea anumitor probleme. Dar nu uita că, fără noi, ai fi fost șomer.

Să fim foarte clari în privința asta. Dispui de toate informațiile pe care rețeaua noastră le-a putut culege. Apare evident că acest Beam lucrează cu teroriștii organizației *Direct Action* din Europa, ca să dejoace interesele americane. Misiunea colonelului Barrabas şi a echipei sale constă în eliminarea lui Beam şi distrugerea rețelei de trafic de arme pe care a organizat-o, precum şi a armelor. Cu alte cuvinte, vor trebui să restabilească echilibrul pe care l-am instaurat acolo. În acest timp, mă voi duce în Salvador în vizită oficială, ca să liniştesc spiritele la Washington.

Senatorul păstră o scurtă tăcere, părând că se gândeşte la ceva care îl tracasa. Jessup presimțea ce anume avea să urmeze şi instincul nu-l trăda niciodată.

— Da? insistă el.

— Mai este ceva, zise, în sfârşit, senatorul, fără să-şi privească interlocutorul. În măsura în care Barrabas se află în misiune acoperită acolo, este foarte probabil ca drumul lui să se intersecteze cu cel al luptătorilor de gherilă salvadorieni.

Jessup devenise deja temător şi era convins că nu-i va plăcea ce avea să audă.

— Acel şef al gherilei, Rosaria, i-a inspirat mult pe revoluționarii din Salvador. Dispariția lui ar însemna pentru noi o mare binefacere.

— Dacă înțeleg bine, replică Jessup, vreți ca Barrabas să vă rezolve problemele cu Beam şi, cu aceeaşi ocazie, să determine avansarea obiectivelor voastre urgente în politica externă exact în momentul în care faceți acolo o vizită oficială? E un calcul foarte bun.

Jessup ştia că senatorul nu trişa. Dacă războiul civil din Salvador ar fi putut să fie oprit, întreaga onoare i-ar fi revenit lui, aflându-se şi în plină perioadă electorală.

— Doar dacă se iveşte ocazia, adăugă repede senatorul, care începuse să se joace nervos cu stiloul. Şi am mai putea,

cu ocazia asta, încerca reevaluarea sumei, continuă el cu o voce timidă. Barrabas e cunoscut pentru simțul său etic foarte pronunțat. De altfel, asta l-a şi făcut să părăsească armata după ce am pierdut Vietnamul. Probabil că se săturase să fie numit asasin. Deci, îi veți spune?

— O voi face.

— Oricum, nu văd de ce ar refuza. La urma urmelor, e doar un mercenar, plătit ca să ucidă.

Jessup dădu din umeri şi răspunse:

— Va accepta sau nu, doar dacă...

Nu-şi termină fraza şi se îndreptă spre uşă, marcând astfel sfârşitul audienței.

— Doar dacă ce? insistă senatorul.

Jessup se întoarse. Zâmbi ironic şi răspunse:

— Doar dacă nu va veni aici să vă lichideze... Această variantă nu poate să fie exclusă, spuse el înainte de a ieşi pe culoar.

Furios, senatorul aruncă stiloul pe birou.

*

* *

Nile Barrabas citea titlurile ziarului în momentul în care avionul Concorde se apropia de coasta newyorkeză. Avionul începu să coboare şi la orizont apăru profilul dantelat al insulei Manhattan. Chiar şi de la distanță, oraşul New York părea plin de mişcare. Nile împături ziarul şi privi în depărtare Aeroportul John F. Kennedy, care părea că se măreşte văzând cu ochii.

Cu şase ore în urmă, lua dejunul cu Erika într-un hotel parizian şi îşi făceau amândoi planuri pentru restul zilei. Atunci, deschizând *International Herald Tribune*, dăduse peste anunțul lui Jessup. Tăcerea se lăsase brusc peste camera de hotel, în timp ce Barrabas se uita fix la ochii splendizi ai tinerei femei. Erika spusese apoi pe un ton calm:

— Te voi ajuta să-ţi faci valiza.

Experienţa căpătată alături de un om precum Barrabas o învăţase să accepte plecările sale neaşteptate fără să pună întrebări. Şi ştia să nu-şi arate niciodată decepţia. Era cu adevărat o femeie nemaipomenită.

Nile se întreba deseori cum suporta Erika modul lui de viaţă. Totdeauna pleca foarte repede, fără să întoarcă deloc capul spre trecut sau să se gândească la viitor; considera că nu există altă alternativă. Era ori da, ori nu.

— Eşti sigur că nu eşti un star de cinema?

Adolescenta care stătea lângă el îi întrerupsese brusc gândurile. Era a treia oară de la decolare când fata îi punea această întrebare. Barrabas îi zâmbi şi răspunse:

— Jur că nu. Sunt, pur şi simplu, un om de afaceri. Îmi pare rău că te-am dezamăgit.

— Nu ştiu de ce, continuă ea, molfăind guma de mestecat şi răsfoind paginile unei reviste, dar îmi păreţi foarte cunoscut.

Obişnuit cu acest gen de situaţii, Barrabas nu se mai mira. Trupul său atletic, trăsăturile accentuate şi părul blond îi făceau pe oamenii obişnuiţi să creadă cu uşurinţă că îl văzuseră la televizor.

La oprirea avionului, Barrabas se ridică imediat, fericit să-şi poată dezmorţi picioarele. Câteva minute mai târziu, străbătea culoarele interminabile în direcţia vămii, când auzi o voce în spatele lui.

— Îmi pare tare rău că ţi-am întrerupt vacanţa.

Întorcându-se, Nile zări silueta familiară a lui Walker Jessup.

— Jessup, sper să ai alte bucurii în viaţă decât aceea de a-mi strica mie momentele de plăcere.

Jessup îl prinse de braţ şi îl trase spre ieşire. Mergea remarcabil de repede pentru un tip care se deda frecvent

plăcerilor culinare şi-şi petrecea cea mai mare parte a timpului la birou.

— De data asta, avem o afacere excelentă pentru tine şi echipa ta.

În pofida tonului vesel cu care vorbea, ofiţerul serviciilor de informaţii nu zâmbea deloc.

O maşină BMW îi aştepta în faţa aeroportului. Barrabas urcă în faţă şi Jessup se instală la volan, după care porniră spre Manhattan.

— Senatorul mi-a oferit o limuzină, zise Jessup, dar o prefer pe asta. E mai discretă şi mai economică. A popularizat un întreg program de economisire a energiei, dar asta nu-l împiedică să se deplaseze cu un Cadillac imens. În orice caz, eu nu înghit acest gen de demonstraţii.

— De aceea sunt doar un soldat, Jessup. E mai simplu. Îmi fac doar treaba, curat şi eficace, spuse Barrabas, şi în cel mai mare secret posibil, pentru ca voi, cei la Washington, unde creaţi toate complicaţiile, să scăpaţi de situaţia în care v-aţi băgat.

— Nile, eu nu atrag problemele. Mă lasă doar să le rezolv problemele lor, după ce răul a fost făcut. Şi le mai şi vine greu să-mi ceară ajutorul. Când mă gândesc că mi-au trebuit ani de zile ca să-i conving că trebuia formată o echipă de Forţe Speciale... Tipii de la Pentagon o numeau echipa mercenarilor, până la operaţiunea din Africa, care a fost un mare succes. Atunci, le-au zis misiunilor voastre operaţiuni camuflate şi v-au trimis în Iran. I-aţi surprins tare mult rămânând în viaţă şi au acceptat, în sfârşit, să vă menţioneze cu numele de Forţe Speciale. Aţi crescut în grad. Eu prefer să vă spun SOB: Soldaţii lui Barrabas.

Jessup îi întinse colonelului dosarul pe care îl scosese din servieta-diplomat şi conduse vehiculul pe un drum lateral, în direcţia podului Queensborough, în timp ce Barrabas studia documentele.

— Cazul a fost secret până azi, dar mâine se va lăfăi pe prima pagină a ziarelor. Pe urmă...

— Treaba o să se înfierbânte, continuă Barrabas.

— Da, cinci consilieri americani asasinați în stilul Escadroanelor Morții și cadavrele lor aruncate la groapa de gunoi... dar cred că nici escadroanele și nici luptătorii de gherilă nu au făcut asta, spuse Jessup.

— Treaba se complică, conchise colonelul. Escadroanele Morții au fost aproape scoase din circuit. Și asta ar fi oricum stupid din partea lor. Pe de altă parte, nu e nici stilul luptătorilor de gherilă.

— Aruncă o privire pe bancheta din spate, îi zise Jessup. În valiza mare de aluminiu e ceva care te va interesa.

Barrabas deschise cutia metalică în care se afla o pușcă automată, căreia nu fu în stare să-i precizeze modelul. Arma era ultramodernă și foarte recentă.

— Maiorul Christopher, spuse Jessup, a fost lichidat cu această bijuterie. Pușca a fost descoperită în tufișuri. A fost o șansă mare că a putut să fie recuperată.

— Trebuie să fie vorba de un model german, conchise Barrabas, după ce îi studie forma. Nu există chiulasă, continuă el, examinând mecanismul de tragere. Și au descoperit, în sfârșit, un sistem de muniții fără tuburi! exclamă el, zărind unul dintre gloanțe.

— Exact, Nile. Ai în mână faimoasa G-11, pușca automată cea mai perfecționată din lume. Este cea mai mare sfidare în domeniul tehnologiei armelor de la inventarea puștilor automate. Acum, germanii au rezolvat problema.

Fabricarea puștii G-11 avea să rezolve multe dificultăți, cei doi bărbați erau perfect conștienți de asta. Cu puștile automate care aveau un tir prea rapid, soldații se prăbușeau sub greutatea unor rezerve de muniții prea mari. Vreo sută de cartușe pentru M-16 cântăreau un kilogram și cadența de tir

era totdeauna limitată de viteza de ejectare a tubului din chiulasă. Pentru a remedia acest handicap, trebuia inventat un sistem care să evite folosirea tuburilor, şi procedeul fusese în cele din urmă descoperit.

— Trebuia găsit un mijloc de a lega încărcătura explozivă de proiectil fără a risca o explozie prematură, cu ocazia introducerii într-o magazie fierbinte, explică Jessup. O companie din Germania de Vest a pus la punct o formulă chimică, făcând procedeul eficace. *Heckler and Kock* se ocupă de fabricarea puştii. Munca chiulasei este redusă la jumătate, de aceea are forma cilindrică.

— Puterea tirului e probabil surprinzătoare, spuse Barrabas.

— Două mii de proiectile pe minut faţă de opt sute în cazul puştii M-16. Gloanţele folosite sunt foarte mici – 4,47 mm –, ceea ce face reculul practic inexistent şi arma foarte precisă. Pentru un tir la o sută de metri, împrăştierea a trei gloanţe nu depăşeşte lărgimea corpului inamicului. E cu adevărat ceva excepţional, fără a uita că muniţiile sunt de două ori mai uşoare decât cele pentru puşca M-16. O adevărată bijuterie! O minune a tehnicii!

— Mda, puşca perfectă a mercenarilor şi a luptătorilor de gherilă. În curând, va lua locul puştii de asalt AK-47 şi armelor clasice folosite în lumea a treia. Cum a aterizat asta în Salvador?

— Nu prea se ştie, Nile. Aceste puşti abia au ieşit din uzine. Dar am aflat că o încărcătură de arme noi şi experimentale a fost deturnată, în urma unui atac terorist la una dintre bazele militare americane din Germania, în urmă cu o lună. Această puşcă făcea parte din lotul furat, precum şi două dintre noile rachete, cele numite LANCE. Ele au o mare eficacitate, acţionând ca bombele cluster, dar închipuie-ţi că mărimea lor este cea folosită în artilerie şi că au posibilitatea să arunce opt

sute douăzeci şi cinci de bombe mici asupra unor ţinte bine precizate. Îţi închipui pagubele?

Jessup scoase din buzunarul interior al hainei o fotografie şi o arătă însoţitorului său.

— El este Glen Beam, continuă Jessup. Călăuză pentru traficanţii de droguri. Un tip cu un renume internaţional. Mai recent a furnizat filme de groază de genul celor la care se uită depravaţii. Acei tipi ţăcăniţi, care juisează când văd femei masacrate cu lancea sau cu maceta, în momentul în care îşi regulează partenera. Nimeni nu poate să pună mâna pe el; nu ştim nici măcar dacă face trafic de arme. Sursele noastre de informaţii spun că a fost implicat în cazul Kaiserslautern. Servea drept legătură între teroriştii din *Direct Action*, care au furat armele, şi cel care dirijează operaţiunile din America Centrală. Nu Beam, ci altcineva se află în spatele rahatului ăstuia mare! Am auzit de multe ori de Beam, dar nu am avut niciodată neplăcerea să-l întâlnesc; ştiu că ambiţiile sale sunt limitate. Îi plac foarte mult banii şi mai puţin cauzele politice. Lucrează pentru cineva, iar acest cineva încearcă să distrugă politica Statelor Unite în America Centrală.

— Cine? Un fel de a cincea coloană?

Jessup dădu din umeri.

— În trei ţări diferite acţionează deja cinci armate. În America Centrală, catastrofa e iminentă, continuă el, aruncând o privire rapidă spre colonel. Şi va trebui să te duci la faţa locului. Serviciul de informaţii a primit o telegramă în urmă cu câteva zile. O încărcătură de arme şi rachete LANCE a părăsit portul Marsilia săptămâna trecută cu destinaţia Mexico. Combinaţia obişnuită. Navă liberiană, *Sally Queen*, acte legale, şi pot să navigheze de aici şi până la Atena fără să putem cunoaşte adevăratul proprietar. Nava trece prin Canalul Panama în două zile.

— Cunosc urmarea, interveni Barrabas. Urmărim încărcătura şi îi descoperim pe cei pe care îi căutaţi.

— Şi îi eliminaţi, completă Jessup. Ţi se pare destul de simplu, Nile?

Barrabas rămase tăcut, cu privirea aţintită la circulaţia intensă din Manhattan.

— În acest timp, alte informaţii despre Beam vor parveni serviciului meu de informaţii. Îţi voi comunica tot ce am primit în seara asta. Altfel, nimic nu s-a schimbat, condiţiile au rămas aceleaşi. Tu lucrezi pentru mine şi SOB pentru tine. Dacă vreunul este prins, nimeni nu ştie nimic. Eu îţi voi furniza toate informaţiile şi codurile, iar tu te vei ocupa de restul, inclusiv materialul militar, cum vei crede de cuviinţă.

— În privinţa asta, am oamenii mei în Panama.

Jessup pătrunse cu maşina în mijlocul traficului de pe East Side. Zgomotul neîncetat al oraşului impregna atmosfera, strecurându-se prin cele mai mici interstiţii ale maşinii. Lui Barrabas îi plăcea America, ţara lui natală, casa lui, dar în astfel de momente înţelegea de ce seninătatea Europei îl invita la odihnă între două misiuni.

— Îl vom lua primul pe Liam O'Toole, spuse Jessup, virând pe Strada 42. Dacă îl găsim în starea lui obişnuită, înseamnă că are stomacul plin cu whisky.

— E un soldat bun, zise Barrabas, aprinzând o ţigară. Toţi sunt soldaţi buni. Au dovedit-o pe deplin.

— Mda, adevărat, aprobă texanul cu o voce tărăgănată. Dar uneori îmi vine greu să cred că afurisiţii ăştia lucrează pentru tine!

*

* *

Un roşcovan cu faţa stacojie goli pe nerăsuflate paharul de whisky, după care îl puse cu zgomot pe bar.

— Încă unul! îi ordonă el barmanului, care se uita cu îngrijorare peste umărul clientului său.

Liam O'Toole se răsuci cu scaunul, ca să-i vadă pe tipii aflaţi la câţiva centimetri în spatele lui. Jacob Wheeler îl

găsise în cele din urmă. Wheeler conducea o companie de construcții. Atunci când lucra pentru el, O'Toole era expertul său în demolări. După spusele lui Thelma, soția fostului său patron, acesta îl concediase în urma unei crize de gelozie în fața celor optsprezece medalii pe care soldatul le primise pentru bravura sa. Thelma, o tipă cu sâni uriași, îi făcea curte lui Liam, fără discreție, de mai multe luni, și îi venise ideea să se răzbune pe Wheeler prin intermediul plăcerilor lubrice pe care i le oferea nevasta lui stupidă.

În seara în care se întâlniră, Thelma sorbea unul dintre acele infecte cocteiluri numite „Deliciile Diavolului", spărgând mereu balonașe de gumă cu o plăcere răutăcioasă. În cele din urmă, seara se termină cu insulte și Liam, împins la capătul răbdărilor, apucă cea de a doua băutură „diabolică" pe care se pregătea s-o savureze, aruncându-i-o în față.

Afară, îl aștepta o surpriză în parcarea unde lăsase mașina. Cineva pe care nu-l văzuse de mulți ani și sub ordinele căruia luptase în războiul din Vietnam: Nile Barrabas. Colonelul îi propusese o anumită treabă și el regăsise curând pasiunea pentru luptă în cursul primei misiuni a celor din SOB.

În acest timp, Thelma, întoarsă la soțul ei, îi explicase situația compromițătoare în care o pusese irlandezul, trecând sub tăcere, firește, partea ei de vină.

În cele din urmă, Jacob Wheeler îl găsise, iar cei doi tipi care îl însoțeau nu-și ascundeau deloc intențiile. Locul acela începea să pută, și Liam încă nu reușise să consume provizia de whisky pentru seara aceea.

Barmanul tânăr îi întinse paharul plin cu o mână tremurândă. Soldatul goli paharul dintr-o înghițitură, apoi se întoarse din nou spre vizitatori. Wheeler avea fața roșie și umflată a celor care locuiau în Bronx-ul de Sud și silueta unui butoi de vin. O'Toole se ridică în picioare.

— Facem o „discuție" de la bărbat la bărbat, Wheeler, sau ai nevoie de dulăii tăi ca să te ajute să gândești?

— Ți-am spus, O'Toole; ar fi trebuit să stai departe de Thelma. Acum o să vezi cât te poate costa să-ți râzi de soția mea.

Irlandezul voia, totuşi, să se distreze puțin înainte de a începe încăierarea.

— Nevasta ta stupidă mi-a cerut să-i fac un serviciu, şi aş fi fost idiot s-o refuz. Am înțeles, după cât mi-a zis, că ai probleme la aşternut, că nu ți se mai scoală...

Fața lui Wheeler deveni brusc violetă, ca şi cum s-ar fi sufocat, şi O'Toole lovi fără să mai aştepte să-şi revină, trimițându-l direct la podea. Oamenii lui luară imediat inițiativa.

— Deci, n-o să fie o discuție de la bărbat la bărbat, ci de la bărbat la cretini congenitali! Adevărat, idioților? zise Liam, rânjind.

Lovindu-l pe primul în partea de jos a abdomenului, recepționă lovitura de pumn a celui de al doilea tip şi replică neîntârziat, în timp ce celălalt îşi venea în fire. Wheeler se apropia cu un scaun în mâini. O'Toole aplică o directă, strivind nasul unuia dintre atacatori, care se prăbuşi la pământ. Apoi se întoarse la timp ca să-l vadă pe Wheeler şi scaunul lui zburând în fundul încăperii şi aterizând lângă uşă. Uimirea slăbi concentrarea lui Liam, care primi imediat un pumn zdravăn în față.

Preț de câteva secunde, lumina discretă din local i se păru populată cu mii de ace strălucitoare, ceea ce nu-l împiedică să replice, lovindu-şi violent adversarul. Furia îl făcea să lovească întruna. La fiecare lovitură de pumn, tipul se dădea înapoi, fără a avea timp să se apere şi, brusc, o altă mână îl apucă de guler şi îl aruncă în mijlocul scaunelor şi meselor din fundul barului. O'Toole, care îşi lansase deja directa, îşi pierdu echilibrul, lovind în gol, şi se prăbuşi greoi la pământ, cu fața în jos.

Când ridică cu greutate capul, privirea lui o întâlni pe cea a unui tip înalt, cu părul alb, care îi întindea o mână amicală.

— Nu-mi place să-mi fie distrus materialul, zise Barrabas, zâmbind.

Irlandezul se ridică, în timp ce Wheeler şi trupa lui o luau la sănătoasa, iar barmanul părăsea cu prudenţă ascunzătoarea din spatele barului.

— Pe bune! exclamă el. Ăsta e chiar colonelul, care vine să-şi bage nasul în treburile mele personale! Colonele! Cred că sunt mai încântat decât dacă mi-aş fi văzut propria mamă!

Apucându-l pe Barrabas de umeri, Liam îl duse la bar.

— Barman, două whisky-uri duble! Ca să sărbătorim! Şi unul pentru tine, fac eu cinste!

Tânărul dădu pe gât repede whisky-ul, după care îşi servi clienţii cu o mână nesigură.

— Un toast pentru mamele noastre, colonele, şi pentru o viaţă lungă, măcar pentru ele, dacă nu şi pentru fiii lor!

Cei doi prieteni îşi goliră paharele, apoi Barrabas întrebă:

— Eşti pregătit să pleci, Liam?

— Ei bine, colonele, asta depinde de ce-mi propuneţi, replică O'Toole, făcându-i cu ochiul.

— Ce-ai zice de un mic război ? replică Barrabas, îndreptându-se spre ieşire.

*

* *

Uşile de sticlă se deschiseră lent în faţa căpitanului Geoff Bishop, care se îndrepta spre recepţia cartierului general al companiei aeriene, la etajul patruzeci şi cinci al unui zgârienori din Montreal.

Mocheta groasă, care acoperea podeaua culoarului interminabil, înăbuşea zgomotul paşilor. Stampe Inuite, vândute cu mii de dolari pe pieţele de artă din New York şi Toronto, împodobeau ostentativ pereţii imenşi ai holului de la recepţie.

În faţa biroului mare în formă de arc de cerc, recepţionera, cu o privire severă şi buzele strânse, aproape că părea

copleşită de lămpile mari, interfoanele şi monitoarele de control care îi împânzeau biroul şi aminteau de tabloul de control al navei *Entreprise*. În spatele ei, un geam imens fumuriu oferea o vedere panoramică a oraşului Montreal şi St. Laurent.

Companiile aeriene nu făceau economie când era vorba de sediile sale, în timp ce plăteau foarte prost echipe de tehnicieni lipsiţi de experienţă, ale căror erori fuseseră gata să-i coste viaţa pe el şi pe cei trei sute douăzeci şi opt de pasageri de la bordul unui aparat DC.10.

— Căpitan Bishop, o anunţă el pe recepţioneră. Am întâlnire la ora paisprezece.

Ochii ei de şoarece îl priviră pe vizitator prin ochelarii cu lentilă groasă care îi cădeau pe nas.

— Ora două, îl corectă ea, în orar civil, rămânând tot cu buzele strânse. Domnul Carter, vicepreşedintele care se ocupă de relaţiile cu angajaţii, vă va primi peste câteva clipe. Luaţi loc, domnule Bishop.

— *Căpitane* Bishop, o corectă şi el.

— Da, *căpitane*, zise ea, strâmbându-se.

Bishop se aşeză pe o canapea confortabilă, aşteptând să fie chemat. Nu reuşea să alunge presentimentul care îl tracasa de câteva ore.

Cu două săptămâni înainte, pe când se afla la manşa avionului său DC.10, efectuând un zbor regulat de la Vancouver la Winnipeg, toate motoarele se opriseră, din lipsă de carburant, şi asta la o altitudine de peste trei mii de metri, deasupra lanurilor de grâu din Manitoba. Cineva de la depozitul de aprovizionare cu combustibil greşise grav, şi avionul pierdea altitudine. O singură soluţie: autostrada Trans-Canada, la mai puţin de o sută de kilometri, ar fi putut să fie salvarea tuturor, dacă reuşea să ajungă la timp...

Riscurile erau mari, atât pentru aparat, cât şi pentru vehiculele care se aflau în drumul lui în momentul aterizării,

dar trebuia să-şi salveze pasagerii sau, cel puţin, să moară încercând.

Frânând coborârea rapidă a avionului, el reuşi după câteva minute să-l aducă pe asfalt. Pneurile au făcut explozie la contactul brutal cu suprafaţa drumului, şi corpul metalic al avionului se lovi violent de bitum, cu un zgomot infernal.

Cei mai mulţi dintre automobilişti, înspăimântaţi, avuseseră reflexul să vireze în şanţ, dar un om rămăsese paralizat la volan şi fu instantaneu strivit de tonele de metal, care se deplasau cu aproape două sute de kilometri la oră... Acesta a fost, din fericire, singurul accident mortal al întregii întâmplări, iar pasagerii avionului au suferit mai mult de şocul emoţional decât de cele câteva răni uşoare provocate de aterizarea forţată.

Bishop devenise un adevărat erou în ochii publicului, iar *North American Pilot's Association*, asociaţia americană a piloţilor, a vorbit despre el numai în termeni elogioşi.

Ancheta făcută imediat de guvern dezvăluise deteriorarea aparatului care măsura nivelul combustibilului în rezervoare şi o confuzie între sistemul de măsurare metric şi cel britanic. Dar adevărata problemă fusese trecută sub tăcere, adică cea a falselor economii ale companiilor aeriene, care îşi reduceau efectivele şi care nici măcar nu-şi dădeau osteneala să-şi formeze tehnicieni.

Compania trebuia să-şi salveze prestigiul în acest caz, avea deci nevoie de un ţap ispăşitor, iar căpitanul Bishop, după o analiză rapidă, avea vagul sentiment că ar putea să fie vorba de el.

După ce lucrase timp de zece ani la companiile aeriene, după plecarea sa din Forţele Canadiene, le cunoştea perfect procedeele. Într-un mod sau altul, vor sfârşi prin a-l prinde la înghesuială.

O jumătate de oră mai târziu, în timp ce Bishop aştepta în continuare, interfonul zbârnâi, şi recepţionera, la câteva secunde după ce închise, se adresă căpitanului.

— Domnul Carter este gata să vă primească, anunță ea.

Biroul lui Carter era aproape la fel de mare ca sala de recepție. Un geam mare cât o porțiune de perete oferea o vedere splendidă spre „Mount Royal" și versanții săi împăduriți.

— Căpitanul Bishop? Intrați, vă rog, și luați loc, zise Carter cu o voce mieroasă, arătând un fotoliu mare din piele, după care se așeză și el în fotoliul său.

Pe biroul mare, un bloc de corespondență, două stilouri și un mic teanc de foi albe, frumos aranjate, îl făcură pe Bishop să-și spună că treaba acolo nu era chiar atât de obositoare.

— După cum știți, începu Carter, compania privește aterizarea aparatului DC.10 cu cea mai mare gravitate.

— Exact asta am făcut și eu, când mi-am dat seama că rezervoarele erau goale la altitudinea de trei mii de metri, spuse pilotul de linie, fulgerându-l pe Carter cu privirea.

Acesta, jenat, se uită în altă parte.

— Da, vă cred și vă asigur că aici, la biroul general, sunt perfect conștienți de curajul și îndemânarea de care ați dat dovadă, salvând viața pasagerilor, în... în condiții grele. Totuși...

Bishop își imagină cât se poate de clar urmarea și preluă ofensiva:

— Totuși, dacă compania ar fi învățat echipele de întreținere convertirea în sistemul metric, nu s-ar mai fi întâmplat nimic, iar bietul om care a fost făcut pilaf, fără să înțeleagă nimic, ar fi stat acum acasă, liniștit, cu nevasta și copiii lui!

Carter începea să se simtă stingherit.

— Am luat toate măsurile necesare pentru ca astfel de incidente să nu se mai producă. După cum știți, compania noastră deține toate recordurile în materie de securitate, iar ceea ce s-a întâmplat este o eroare regretabilă. Totuși, în pofida acțiunii dumitale admirabile, nu putem să trecem cu

vederea partea dumitale de responsabilitate în tot ce s-a întâmplat.

Bishop strânse din dinți, iar interlocutorul său, care nu mai putea să susțină privirea agresivă a căpitanului, se întoarse spre fereastră.

— Responsabilitatea mea? întrebă Bishop pe un ton rece.

— Da, neverificând, înainte de decolare, dacă rezervoarele au carburant suficient, răspunse Carter.

Bishop nu spuse nimic şi celălalt continuă:

— Îmi pare tare rău că trebuie să vă anunț asta, dar am luat decizia să vă dăm concediu fără plată pe o perioadă de un an.

— Un an de concediu fără plată?

Bishop se aplecă brusc peste birou şi-l apucă pe Carter de gulerul alb şi de cravata de mătase.

— Ia uită-te în ochii mei, tâmpitule! ordonă el.

O spaimă teribilă puse stăpânire pe Carter, a cărui gură se schimonosea ca a unui peşte scos din apă, iar degetele lui mari şi dolofane încercară zadarnic să desfacă mâna de oțel a agresorului care aproape că îl sugruma.

— Nu, am să fac altceva, Carter. Poți să faci ceva pe concediul tău fără plată! zise Bishop, respingându-l cu brutalitate pe vicepreşedinte.

— E o treabă serioasă, căpitane Bishop, bâigui el.

Bishop nu-l mai asculta. Scrise clar câteva cuvinte pe foaia de hârtie smulsă din blocul de corespondență, semnă şi o aruncă în fața lui Carter. Acesta tresări citind mesajul care se rezuma la un singur cuvânt:

„DEMISIONEZ"

— Acum, continuă pilotul, pune-ți asta la cur şi află ceva ce vei putea repeta găştii tale de idioți: Să vă ia dracu' pe toți, bandă de tâmpiți!

— Pentru asta vei fi exclus din rândul piloților! N-ai să mai găsești niciodată de lucru! zise Carter, în timp ce Bishop părăsea biroul şi îi adresa un gest obscen cu brațul îndoit.

La parter, fostul pilot îşi aruncă furios şapca de căpitan într-un coş de gunoi, apoi dădu maşinal colțul pe prima stradă întâlnită în cale, încercând să se gândească la ceea ar fi putut să facă.

Geoff Bishop îşi pierduse părinții la vârsta de şaisprezece ani. Activitatea redusă din micile oraşe îl făcuse să se angajeze în armată. Transferat în cadrul aviației, el învățase tot ce era posibil să înveți despre elicoptere, avioane de marfă şi bombardiere, după care fusese cu contingentul canadian la Canalul de Suez, în cadrul Forțelor de Menținere a Păcii ale Națiunilor Unite. După ce Nasser alungase pe toată lumea în 1967, tânărul ofițer plecase în Cipru, unde obținuse câteva decorații şi devenise practic un erou, după ce reuşise să evacueze un sat întreg greco-cipriot, cu ocazia unui atac terorist, în urma căruia se alesese cu două răni. Nedumerirea sa în fața atâtor elogii era uimitoare. Pentru el era vorba doar de meseria lui.

De altfel, nu înțelesese nici când soția lui îi ceru să părăsească armata ca să se consacre unei vieți mai liniştite. Dar o făcuse, totuşi.

Lucrase timp de doi ani ca pilot civil şi, după această perioadă, soția îl părăsise, pentru că tot nu putea să-i suporte absențele de acasă, la care îl obligau slujba. Aşa că, acum, pierdea cea mai mare parte din ceea ce câştiga cu pensiile alimentare. Era clar că viitorul nu era deloc roz! Cu puțin noroc, va găsi poate un post de pilot la bordul unui Twin Otter, în jurul oraşelor miniere de la nord de Ontario, dar era o perspectivă mai curând sumbră, atât de sumbră, încât nici măcar nu remarcă vehiculul oprit lângă trotuar în fața lui, nici pe tipul înalt, cu părul alb, care cobora din el.

— Căpitane Bishop?

Străinul îi întinse o mână, pe care fostul pilot o strânse ca un automat.

— Am înțeles că ai căutat de lucru.

— De unde ai...

Bishop se întrerupse, complet uluit. Era convins că vestea se va transmite destul de repede, dar chiar aşa de...

— Haide să stăm de vorbă în maşină, propuse necunoscutul.

Ceva din vocea acelui tip îi amintea lui Bishop o parte din trecutul său din aviația militară. Vocea aceea era obişnuită să comande.

Alt bărbat, cu păr roşu, se afla la volan. Acesta, după ce urcară, demară şi porni pe drumul care trecea pe lângă St. Laurent.

— Aveai o carieră militară interesantă, la care ai renunțat pentru o carieră civilă, iar acum, nu mai ai nimic, zise străinul, zâmbind.

Bishop nu-şi putu reține un zâmbet, fascinat de felul în care evolua viața lui.

— Exact. Dar acum spune-mi cine eşti şi cum de ştii toate astea.

— Şi nici bani.

— Şi nici bani, şi asta e adevărat, replică Bishop, dar...

— Ți-ai menținut forma fizică?

— Mă antrenez zilnic şi, în plus, practic schiul, natația şi crosul.

— Tragi la țintă la fel de bine?

— Mă antrenez în mod regulat la *Canadian Riflemen's Club*.

Fostul pilot făcu o pauză. Tipul era simpatic, deşi încă nu-l cunoştea. Dar putea să aibă încredere în el?

— Am propria mea colecție de arme la țară, continuă el.

— Te-ai gândit la viitor.

Bishop începu să râdă pentru prima dată în acea zi.

— Păi, nici măcar nu mi-ați lăsat timp pentru asta!

— Mă numesc Barrabas, Nile Barrabas. Fost colonel în armata americană. Acum mă ocup de unele proiecte.

Barrabas îi întinse un bilet de avion.

— Avionul pleacă din Miami peste o oră.

Apoi roşcovanul le aruncă o privire prin oglinda retrovizoare.

— Dorval? întrebă Liam O'Toole.

— Dorval, confirmă Barrabas.

Nile continuă să se adreseze lui Bishop:

— Dacă nu ai nimic împotrivă să dispari un timp din viața civilă, am o ofertă care cu siguranță că te va interesa.

CAPITOLUL III

Jessup înjură ajungând în dreptul sălii. Aproape trei sute de persoane cu accent de Midwest şerpuiau prin holul de marmură al lui Empire State Building în aşteptarea ascensorului.

La o jumătate de oră după ce cumpărase tichetul, ajunse în sfârşit la etajul care îl interesa. Acolo începuse deja atragerea turiştilor. Un număr incredibil de King Kong cu blană apăreau la toate standurile, având preţuri cu atât mai ridicole cu cât blana lor era din acril. Cel mai mare îi amintea lui Jessup de propria sa siluetă dolofană şi, preţ de o clipă, îi trecu prin minte să treacă la regim. Idee pe care, de altfel, o alungă foarte repede, dându-şi seama de utilitatea burdihanului său important. Deci, nu ezită să se folosească de el ca să dea în lături mulţimea şi să-şi croiască drum într-un timp record. Oricum, nimeni nu dădea atenţie procedeului său oarecum brutal şi arhaic, atât de mare era atracţia acelor „sosii" ale lui King Kong.

Afară, pe terasă, omul cu care trebuia să se întâlnească privea panorama prin grilajul de securitate, aşteptându-i sosirea.

Jessup avea propria sa reţea de informaţii, iar ea îi procura detalii importante şi mari avantaje pentru operaţiunile sale private. Nu exista nimeni care să-i spună ce nu trebuia să facă sau cu cine nu trebuia să vorbească. Iar oamenilor le plăcea în general să vorbească despre bani. Dar, în cazul de faţă, lucrurile erau diferite. Lunga sa experienţă în rândul agenţilor oficiali şi privaţi îi permisese să-şi păstreze mulţi prieteni fideli. cărora le făcea uneori servicii importante.

Reputația sa de „aranjor" nu era uzurpată.

— E un oraș incredibil, nu-i așa? zise discret Jessup, ajungând lângă prietenul său.

Jos, străzile din Manhattan se întindeau cu miile, ca niște râuri al căror val metalic neîncetat huruia înfundat ca o cascadă îndepărtată.

— Ce te-a reținut?

— Mulțimea. E un loc infernal pentru o întâlnire.

În timp ce vorbeau, cei doi bărbați continuau să observe spectacolul orașului ca doi străini.

— Aici trecem neobservați. Mi-am zis că, printre atâția frați ai lui King Kong, nimeni nu va remarca un grăsan ca tine.

— Foarte hazliu, bătrâne. Ai ceva pentru mine? zise Jessup, zâmbind.

Un mic pachețel fu introdus discret în buzunarul pardesiului său.

— Sunt informațiile pe care mi le-ai cerut, îi explică celălalt.

— Nimic nou?

— Deocamdată, treaba e fierbinte, ba chiar foarte fierbinte pentru unii dintre prietenii noștri.

Jessup dădu ușor din cap.

— Aruncă o privire, continuă celălalt, întinzându-i câteva ilustrate ale New York-ului.

Cu un gest prudent, îi arătă câteva ilustrate, până când ajunse la o fotografie. În fotografie se putea vedea un tip enorm, cel puțin de statura lui Kong Kong, fără blană, firește. El fu repede acoperit de alte două ilustrate.

— Cine e? întrebă Jessup, privind acum cele două turnuri gemene ale World Trade Center.

— Își zice Jeremiah, ca în Biblie. Profetul morții. Cu ocazia întoarcerii sale la San Francisco, în timpul perioadei hippie, a început să vorbească despre Noua Societate. Vorbea mult de utopie, și oamenii îl ascultau. E un tip carismatic.

— Şi un gigant!

— Mda, are aproape doi metri şi zece. Are un cap cât toate zilele şi mâinile seamănă cu nişte rachete de tenis. A câştigat bani cu grămada şi şi-a făcut mulţi adepţi. În urmă cu zece ani, i-a dus pe toţi în Honduras, pe o mică bucată de pământ, unde a instaurat Noua Societate.

— Şi ce fac acolo?

— Asta, amice, e o întrebare de un milion de dolari. Se ştie numai ce vor să ne lase să ştim, şi anume că sunt aproape o mie care se ocupă de cultivarea pământului, de creşterea vitelor, de artizanat, şi execută orbeşte ce spune Jeremiah. Asta este tot ce ştim.

— N-aţi infiltrat pe nimeni acolo?

— Ba da, acum doi ani, un băiat de-al nostru a plecat să arunce o privire, dar misiunea a eşuat.

— L-au omorât?

— Nu, pur şi simplu, a fost convertit la idealurile lor.

Jessup şuieră discret printre dinţi.

— Foarte carismatic? Şi care sunt relaţiile gigantului?

— Cele mai înalte şi cele mai de jos. Ca acel Beam, de exemplu. Nu ştim nimic sigur, doar că el şi Jeremiah au luat legătura la San Francisco. Beam era implicat în pregătirea şi vânzarea unor droguri tari. Îi furniza droguri lui Jeremiah în schimbul unor fete pentru filmele lui pentru ţăcăniţi.

— De ce voia Jeremiah droguri? întrebă Jessup.

— Ca să creeze carisme instantanee, să sporească persuasiunea.

— Spălarea creierului?

— Da, asta credem şi noi, răspunse prietenul său.

— Atunci, înseamnă că Beam şi Jeremiah s-ar putea să mai fie încă în relaţii?

— Poate, dar legătura asta ai pierdut-o.

— Mda, celelalte relaţii, zise Jessup, dând din cap.

— Jeremiah a obținut multe credite când s-a întors la San Francisco ca să facă să se vorbească despre el; multă lume a crezut în el. I-a ajutat pe cei săraci, a obținut donații din partea celor bogați, care se simțeau vinovați pentru cheltuielile pe care le făceau pentru cocaină şi prostituate. A obținut şi subvenții de la stat. Când a plecat în sud, a lăsat o întreagă organizație să se ocupe de afaceri şi de banii care intrau. Azi, această organizație există în continuare, dar, de la o vreme, guvernul nu-i mai dă nici un ban.

— Atunci, cum face?

Celălalt pronunță numele unui anumit senator de la Washington, senatorul cu secretara blondă, şi Jessup îşi dădu seama că o piesă importantă a jocului de puzzle îşi găsise acum locul.

— Chestia devine foarte tare.

— Cam aşa. Şi am primit un avertisment după ce ne-am trimis agentul acolo, aşa că suntem blocați.

Urmă o tăcere lungă, apoi Jessup zise în cele din urmă:

— Mulțumesc.

— N-ai pentru ce, bătrâne, îți datorez asta, răspunse prietenul.

Bărbatul strecură discret teancul de ilustrate în mâna lui Jessup şi plecă în direcția standului cu suveniruri, de unde cumpără o replică a lui King Kong, înainte de a părăsi definitiv locul.

Jessup îl văzu dispărând în mulțime. Îşi zise că era un om curajos, care nu ezita să-şi rişte viața. Ofițerul de la CIA rămase gânditor un moment, apoi se hotărî să se îndrepte spre ascensor.

*

* *

De la postul său de observație, pe catargul principal, deasupra punții crucişătorului, Claude Hayes localiză în

acelaşi timp peştele-sabie şi elicopterul care venea spre ei din Florida, la aproximativ opt kilometri de poziţia lor. Aparatul forma doar un punct minuscul pe cer. Peştele-sabie se mişca cu o anumită indolenţă, foarte aproape de suprafaţa apei încălzită uşor de razele soarelui, cam la vreo zece metri de coca vasului.

— Hei, băieţi! Un peşte! strigă el, coborând ca să se alăture lui Alex Nanos şi clientului din ziua aceea, maiorul Thompkins, în cockpit.

Acesta se credea în mod vădit comandantul unui crucişător, cu aerul că nu ştia nimic şi cu pretenţia că le dădea lecţii.

— Lăsaţi-mă pe mine! se răsti el. După cât am cheltuit ca să fiu aici, n-am să renunţ la plăcerea asta. Staţi în spate şi lăsaţi-mă pe mine să pun mâna pe el.

Hayes întâlni privirea plină de decepţie a lui Nanos.

— Domnule Thompkins, dacă aveţi nevoie de o mână de ajutor, Alex o să vă ajute cu cea mai mare plăcere.

— Mda, făcând pe sluga, mormăi Nanos, în timp ce Hayes urca pe pasarelă.

Claude Hayes, Alex Nanos şi Emilio Lopez formau un trio uimitor. Fiecare dintre ei, înainte de a se cunoaşte, avea un stil de viaţă diferit, ca şi originea lor, până când un mercenar profesionist, fost colonel de armată, se prezentase sub numele Nile Barrabas şi le propusese ceea ce aşteptau de mult timp.

Claude Hayes provenea dintr-o familie de negri înstăriţi din Detroit. La universitate începuse să ia parte la mişcările luptei negrilor şi, în 1968, frustrarea sa atinsese punctul culminant o dată cu asasinarea lui Martin Luther King. Atunci se înfuriase, omorâse un alb în timpul unei încăierări şi fusese trimis într-o închisoare din sud, de unde evadă după doi ani, datorită ajutorului unui fost coleg profesor, care îi făcuse rost de acte false. Se angajase imediat în Marină, iar antrenamentul

de scufundător şi priceperea sa în demolări şi explozivi submarini i-au adus echilibrul interior dorit. Decorat de câteva ori, plecase apoi în Africa, să se alăture armatei de eliberare a Mozambicului şi să lupte pentru independenţa împotriva portughezilor. La sfârşitul războiului, a refuzat un post important în cadrul guvernului unei ţări africane. Era genul de ocupaţie de care fugise toată viaţa, numai revoluţia îl atrăgea. Hayes hotărâse, deci, să se retragă în Lagos, capitala Nigeriei, unde deschisese o şcoală de scufundători şi de pescuit submarin. Atunci, apăruse Barrabas, şi Hayes părăsise totul ca să plece din nou la luptă.

Nanos şi Lopez făcuseră amândoi o carieră eminentă în cadrul Gărzii de Coastă, care le adusese multe medalii, dar şi câteva excluderi din cauza încălcării regulamentului.

Nanos putea să navigheze pe tot ce plutea, dar Garda de Coastă avea prea multe legi şi nu destul loc pentru cel mai bun navigator care servise vreodată în cadrul ei.

Lopez, falsificator de talent, parcurgea coasta de est a Manhattan-ului, cu un gangster portorican, la comanda propriei sale gărzi de coastă. Comportamentul său a fost considerat ireproşabil până când a fost descoperit traficul său de marijuana în apele internaţionale.

Când Nile Barrabas luase legătura cu ei, Nanos ducea o viaţă de gigolo şi Lopez îşi începea condamnarea de cincisprezece ani în penitenciarul federal de la Yarmouth. Amândoi trebuiau să-şi ofere competenţa grupului SOB; în schimb, Barrabas le oferea o nouă raţiune de a trăi.

Numai după terminarea misiunii se cufundau din nou în vicisitudinile vieţii. Marile sume de bani pe care le câştigau ca mercenari le permiteau să se distreze de minune, alcool şi femei, dar rutina nu era deloc exclusă.

Nanos, în special, renunţa la orice disciplină când nu era în misiune, dar ştia să facă diferenţa atunci când se întorcea să

lupte. Diferența între a pierde și a câștiga, între viață și moarte.

Într-o seară, în timp ce toți se străduiau să facă felul câtorva sticle de whisky, Hayes întreținea conversația cu poveștile sale pescărești în largul mării, în apele nigeriene, explicându-le celorlalți câtă plăcere îi procuraseră aceste isprăvi. Dacă ar fi fost să-i dai crezare, de fapt nu lui, ci sticlelor de whisky, peștii pe care îi prindea sfidau toate recordurile și depășeau chiar limitele posibilului pe plan biologic.

Nanos a avut atunci ideea de a crea o activitate interesantă în plan lucrativ și care ar fi permis păstrarea formei între două misiuni.

În ziua următoare, Nanos și Lopez achiziționaseră un crucișător splendid, lung de optsprezece metri, și se lansaseră în afacere.

Un număr incredibil de indivizi bogați sportivi doreau să se dedea plăcerilor pescuitului și navigației. Cei doi complici puteau, deci, să-și aleagă în voie clienții, până când colonelul avea să-i cheme din nou.

Ideea era bună, dar nici unul dintre cei doi nu avea experiență în materie de pescuit, deși erau marinari excelenți.

Simțindu-se profund răspunzător de situația lor, Claude Hayes luase, deci, hotărârea să rămână ca să-i învețe secretele meseriei.

Totul mersese perfect până în ziua în care Nanos, împins de tentație, reveni la vechile obiceiuri. Frumosul grec descoperise două blonde durdulii care doreau să închirieze ambarcațiunea lor pentru o zi de pescuit pe mare, dar Nanos prevedea și alte plăceri în cabina de lux.

În dimineața următoare, foarte devreme, cele două frumuseți își făcură apariția însoțite de așa-zisul lor unchi, maiorul Thompkins, care urcase autoritar pe punte, în timp ce creaturile de vis făceau cu mâna de pe cheiul portului.

După câteva ore de la plecare, Alex Nanos, din cockpit, auzi mulineta undiței derulându-se cu intermitență, în timp ce un superb peşte-sabie înghițea liniştit momeala.

— Am prins ceva! strigă el, alergând pe punte.

Maiorul Thompkins se aşeză pe scaun şi începu să tragă undița cu mare viteză, în timp ce grecul se repezi spre el ca să-l împiedice.

— Aşteptați să se prindă bine cârligul; peştele nu va alerga după momeală dacă o depărtați de el.

Lopez opri motorul crucişătorului şi se întoarse spre Hayes.

— Mai bine l-am fi pus pe el momeală, zise Lopez, arătând spre Thompkins.

— Nici o creatură marină nu l-ar fi vrut, replică Hayes, râzând. Tipii ăştia îşi imaginează că peştii vor sări din fundul mării drept în farfuria lor. Evident, nu-l va prinde şi va spune că e vina noastră.

— Păcat că pierdem exemplarul ăsta.

Hayes dădu şi el din cap. Peştele-sabie era animalul marin cel mai rapid. O combinație de submarin şi de ucigaş cu forma lui şi țepuşa mortală cunoscută pentru forța sa incredibilă. Regreta la fel de mult ca Lopez că undița se afla în mâna acelui tip. Animalul merita un adversar mult mai bun.

Brusc, peştele-sabie începu să se zbată şi se depărtă de vas. Lopez porni iar motoarele ca să nu-l piardă. Cu ultimele sale eforturi frenetice ca să se debaraseze de undiță, animalul sări afară din apă, străpungând cu furie valurile învolburate. Pielea lui violacee şi lucitoare îți lua ochii în bătaia soarelui. Maxilarul larg deschis şi înotătoarea dorsală desfăşurată ofereau un spectacol dintre cele mai incredibile. Ciocul său imens biciuia aerul cu violență, în timp ce încerca să scuipe cârligul. Un scurt moment, păru că merge la suprafața apei, apoi se afundă din nou în oceanul protector.

— Dă-i fir, fir-ar să fie, altfel o să-l pierdem! îi zise Nanos lui Thompkins.

— Dă-mi pace, mititelule, lasă-mă să fac cum ştiu eu.

Asta era prea mult! Individul aproape că îl insulta pe Nanos! Furia şi frustrarea reţinute de câteva momente izbucniră brusc. Îl apucă pe client de gulerul cămăşii, desfăcu centura cu care era legat de scaun, îl ridică în sus şi îl împinse în partea din spate a punţii. Thompkins deschise gura ca să protesteze, dar nu putu să scoată nici un sunet văzând privirea rece şi ameninţătoare pe care i-o arunca grecul. Acesta se aşeză în locul clientului şi se ocupă el însuşi de prinderea regelui mărilor.

În curând, se auzi zgomotul deosebit al unui elicopter. Era cel pe care Hayes îl localizase câteva minute mai devreme.

Nanos şi Lopez reperară în acelaşi moment pasărea metalică uriaşă care venea spre ei cu mare viteză. Lopez încerca să menţină unghiul vasului faţă de peşte, când elicopterul îşi stabiliză cursa la câţiva metri deasupra punţii, efectuând o mişcare pendulantă ca să evite catargul principal.

— La toţi dracii! exclamă Hayes, repezindu-se spre Colt-ul pe care îl ţinea totdeauna sub tabloul de bord.

Aparatul se roti în loc şi descrise un arc de cerc mare, venind să se replaseze apoi în aceeaşi poziţie, deasupra punţii.

— Lopez! Menţine direcţia! Trag afară animalul ăsta blestemat! exclamă Nanos.

Thompkins, paralizat de frică, privea evoluţia elicopterului care urmărea în continuare nava.

Hayes îşi ţinea Colt-ul îndreptat spre monstrul de fier şi îi urmărea apropierea. Nu zări nici o armă inamică, deşi putea să distingă cu claritate siluetele a doi oameni în cockpit. Aparatul coborî alţi câţiva metri. Aerul răscolit de elice biciuia faţa lui Hayes. Brusc, acesta lăsă în jos ţeava armei şi izbucni într-un râs zgomotos.

— Hei! Ne spui şi nouă ce se întâmplă? zise Lopez, care conducea nava cu o mână, urmărindu-l pe Nanos, dar şi elicopterul.

Atunci apăru un cap cu păr roşcat la portiera deschisă a elicopterului. După care deasupra punţii fu derulată o scară de frânghie.

— Nu ştiu cine pilotează această pasăre a nenorocirilor, dar e clar că Liam vrea să ne bage în toţi sperieţii!

Nanos se lupta în continuare cu peştele-sabie, în timp ce Lopez oprea motoarele ca să uşureze manevrele elicopterului. O'Toole puse curând piciorul pe punte şi aparatul o porni în direcţia coastei.

— E noul nostru pilot, le explică O'Toole, făcând cu mâna spre Bishop care se depărta de ei. Am vrut să fac o partidă de pescuit, dar văd că am sosit prea târziu, zise el ironic.

— Irlandez afurisit! Era gata să te primesc cum nu ţi-ar fi convenit, bombăni Hayes, arătându-i arma.

— Eu eram gata să sar peste bord şi să înot până în Cuba! strigă Lopez din cabina de pilotaj.

Thompkins bâigui de teamă amestecată cu furie, punând o mulţime de întrebări şi cerând să i se dea banii înapoi.

— Haideţi, băieţi, rezolvaţi problema cu peştele ăsta! Colonelul vrea să dea ochii cu voi diseară în Panama.

După zece minute, Nanos trăgea peştele-sabie lângă cocă.

— Frumos exemplar! zise el, aplecându-se ca să-l vadă mai bine.

Încă mai ţinea în mâini undiţa.

— Urcaţi-l repede pe punte, băieţi. Va face furori pe peretele salonului meu!

Thompkins sărea pe loc de bucurie, uitând de spaimă şi furie. Nanos şi Hayes schimbară o privire complice. Hayes apucă un harpon cu care testă starea peştelui. Acesta se scutură imediat cu furie şi Nanos tăie direct firul cu o

foarfecă. Peştele-sabie rămase nemişcat preț de o clipă, apoi, dându-şi seama că era liber, se cufundă spre fundul oceanului.

— Peştele meu! răcni Thompkins.

— Încearcă să-l pescuieşti din nou! glumi Hayes.

— Țineți-vă bine, băieți, zise O'Toole, care demară brusc.

Thompkins, care era gata să cadă peste bord, fu prins de Nanos în ultima clipă.

— Am uitat să vă spun că suntem foarte grăbiți. Avem o întâlnire pe coastă.

*

* *

Alunecând treptat spre New York, crepusculul strălucea sub efectul a miriade de luminițe care împânzeau zgârie-norii şi străzile pline de vehicule.

Times Square părea că doarme în dulcele parfum al serii. Mai departe, afişe luminoase enorme îşi prezentau mesajele publicitare. Taxiurile galbene se avântau în mijlocul circulației, ducându-şi clienții la întâlniri, în timp ce puştanii negri şi portoricani se împrăştiau pe străduțe.

În colțul uneia dintre aceste străzi, Barrabas se bucura de câteva minute de linişte. Războiul era suspendat. O clipă fu copleşit de un val de dragoste pentru America. Marea Americă. De la directorii marilor societăți care se uitau la televizor, pe bancheta din spate a limuzinelor lor enorme, până la cerşetori şi prostituate de tot felul, America era un tot indisolubil.

Barrabas cumpără doi *hot-dogs* dintr-un *fast food*. Pentru el era aproape o tradiție de când plecase din Wyoming la vârsta de şaptesprezece ani şi îşi cumpărase un *hot-dog* cu ultimii cenți, în Times Square, înainte de a ajunge la biroul de recrutare al armatei. Ca să fie angajat, fusese nevoit să mintă în privința vârstei.

Biroul de recrutare mai exista şi acum. Tineri, dintre care unii abia ieşiţi din adolescenţă, stăteau tăcuţi în şir, faţa lor exprimând bravura, cu privirea pierdută şi confuză, dar plini de speranţă.

Speranţa.

Viitorul Americii se afla acolo, aliniat în centrul lui Times Square.

Oameni care credeau cu fermitate în ţara lor şi care erau gata să se sacrifice pentru ea.

Barrabas crezuse şi el.

Nu ştia nimic despre aceşti viitori soldaţi, dar era mândru de ei în sinea lui, şi le ura mult noroc.

Maşina BMW verde mergea lent pe lângă trotuar, nu departe de el. Războiul avea să-şi reia cursul.

Barrabas se apropie, deschise portiera şi se aşează lângă Jessup.

— Uite, ţi-am adus ceva de mâncare, zise el, punând sandvişul în palma mare a lui Jessup.

Acesta avu o expresie dezgustată. Îi plăcea la nebunie să mănânce, dar ceea ce-i oferea Barrabas nu se potrivea cu clasa lui.

— Nu e rău, nu e rău deloc, zise el surprins, muşcând din *hot-dog*.

Jessup conduse maşina pe banda din dreapta. Circulaţia foarte densă le blocă imediat înaintarea.

— După ce ieşim din nenorocirea asta, poţi să mă laşi la aeroport, zise Barrabas.

— Ţi-ai adunat toţi oamenii?

Barrabas enumeră:

— O'Toole ar trebui să aterizeze cu Lopez şi Nanos pe aeroportul din Panama peste câteva minute. Billy II şi Nate Beck sunt deja la New York şi mă aşteaptă la Aeroportul John F. Kennedy. Leona Hatton va sosi din Majorca peste o oră. În după-amiaza asta am găsit un pilot.

Barrabas relată pe scurt întâlnirea sa cu canadianul.

Un tip cu o privire de nebun se avântă spre maşină şi îi adresă lui Jessup câteva fraze aiuristice despre infernul care avea să provoace sfârşitul lumii. Jessup, agasat, îi întinse restul sandvişului, ridică geamul şi viră imediat pe Strada 48, îndreptându-se spre East River.

— Am obţinut câteva documente, Nile. Iată codurile de comunicaţie şi hărţile care îţi vor fi folositoare. Uită-te bine la fotografiile din plic.

Barrabas desfăcu plicul gros pe care i-l întinse Jessup şi studie fotografiile lui Jeremiah, în timp ce prietenul său îi spunea pe scurt povestea tipului aceluia enorm.

— Avem puţine informaţii, dar, după toate aparenţele, Beam a lucrat cu el, în urmă cu câţiva ani, în California.

— Ar putea, deci, să fie coloana a cincea.

— E posibil. Ceea ce înseamnă că te vei duce în inima Hondurasului, via El Salvador probabil. Va trebui să urmezi drumul armelor, care se află la bordul navei, şi să distrugi tot sistemul. Dar există o problemă. Jeremiah este foarte bine informat, pe de o parte de presă şi apoi de unele personalităţi politice ale ţării noastre.

— De la Washington?

— Da, confirmă Jessup, fără să menţioneze numele senatorului.

— Şi zici că această treabă trebuie făcută foarte delicat?

— Da, foarte delicat. De exemplu, fără să laşi prea multe cadavre în drumul tău şi plecând cât mai repede posibil după ce vă veţi fi încheiat misiunea.

Aeroportul JFK apărea deja la orizont. Jessup continuă:

— Sud-vestul Salvadorului, pe care îl vei traversa, este controlat de luptătorii de gherilă. Şeful lor, Rosaria, este foarte popular.

— Rosaria? E un nume ciudat pentru un luptător de gherilă.

— Nu-i un erou, Nile, ci o eroină. Rosaria e o femeie, îl anunță Jessup, urmărind reacția lui Barrabas.

— Asta e chiar culmea!

— Ești surprins?

— Puțin. Dar, de când Lee Hatton face parte din SOB, am învățat că o femeie poate să lupte la fel de bine ca un bărbat.

— Și mai e o problemă. Radio Venceremos, stația radio a gherilei de la Managua, a anunțat acum câteva zile că orice mercenar american descoperit în Salvador va fi împușcat fără somație. Situația s-ar putea, deci, complica dacă îi întâlnești în calea ta.

Jessup făcu o pauză și aștepta.

— Jessup, ce vrei să insinuezi?

— Nimic, Nile. Am spus doar că va fi greu, nu și dacă o vei lichida pe Rosaria înainte ca ea să te doboare pe tine.

Păstră din nou tăcerea, scrutând expresia lui Barrabas.

Colonelul se uita fix înainte, pe autostradă, dar fața sa nu exprima furia care punea stăpânire pe el.

— Încep să înțeleg unde vrei să ajungi, zise soldatul, străduindu-se să rămână calm. Voi, birocrații, aveți o problemă în America Centrală și ați luat hotărârea să mă trimiteți acolo ca s-o rezolv. Dar, dacă tot sunt acolo, ați dori să vă debarasați de câteva persoane care vă jenează și pe care probabil că le voi întâlni în drumul meu. Bineînțeles, toate astea fără o plată suplimentară. Iar asta îi va permite Americii „gânditoare" să câștige bătălia și să-și salveze prestigiul.

Jessup dădu din umeri.

— E doar o propunere, Nile. Ești liber s-o accepți sau nu.

— Jessup, am petrecut mult timp în America Centrală cu armata și ca mercenar. Toți oamenii de acolo sunt striviți de cele mai nemiloase dictaturi care pot să existe. Deci, se revoltă, iar SUA aleg, ca totdeauna, tabăra cea rea. Eu nu numesc asta nesansă. Ci, pur și simplu, tâmpenie!

— Ce! S-a întors acel Barrabas pe care l-am întâlnit în Vietnam, plin de idei despre cum trebuie purtat un război just?

— Nu, acel om a murit. A murit sub acoperişul ambasadei americane, atunci când a decolat ultimul elicopter, cu mine agăţat de patină.

— Atunci? Lasă-o baltă!

— Nu. Mi-ai propus o misiune, iar eu o voi îndeplini în felul meu. Dacă acei idioţi de la Washington vor să lichidez câţiva luptători de gherilă, vor trebui să plătească. Vreau un contract separat cu o factură aparte, asta e tot.

— E normal, Nile. Trebuia doar să ceri asta.

Merseră până la aeroport în tăcere. Barrabas coborî din maşină şi se întoarse spre „Aranjor".

— Stai de prea mult timp în birou, Jessup. Coboară puţin în tranşee, ca să vezi cum mai e.

*

* *

— Îmi pare rău, domnule „maior Porter", vă înţeleg problema, dar este cu neputinţă să întârziem plecarea avionului spre Panama până la sosirea celui de la Madrid. Sper că ne înţelegeţi poziţia.

Directorul companiei aeriene vorbea amabil, dar ferm. Maiorul Porter îi mulţumi şi se întoarse spre prietenii săi.

— Nu se poate face nimic, îi anunţă Barrabas. Va trebui să călătorim până în Panama fără ea.

Nate Beck bătea nervos cu mâna în peretele valijoarei. Lângă el, stătea Billy Starffot II, „Billy II", cum îi ziceau ceilalţi.

Restul echipei se afla deja în Panama. Barrabas, Beck şi Billy II trebuiau să ajungă acolo cu următorul avion împreună cu Lee Hatton, dar avionul cu care călătorea ea ca să li se alăture, venind de la Madrid, avea întârziere, şi tânăra femeie avea mai mult ca sigur să rateze legătura cu Panama.

Prezenţa lui Lee Hatton în rândul celor din SOB fusese cel puţin neaşteptată. Jessup manevrase în cele din urmă astfel încât să o introducă în grup.

Hatton era medic, dar şi agent secret de o mare abilitate şi expertă în arte marţiale. Era un soldat dat naibii! Prezenţa ei devenise indispensabilă şi nici unul dintre ei nu agrea ideea de a o lăsa în urmă.

— Propune-ne să intrăm în luptă, şi declar imediat că nu-i nici o problemă, zise Billy, dezamăgit. Dar să îndur şi birocraţia, asta e cu totul altceva!

Nate Beck se ridică brusc şi puse jos valijoara. În ea se afla un computer.

— Colonele, zise el, dă-mi douăzeci de minute. Există mai multe mijloace de a întârzia un avion. Computerele companiilor aeriene sunt foarte uşor de penetrat.

Nate Beck era un adevărat geniu în electronică şi informatică. Agenţiile de informaţii se bătuseră pe formulele codificate pe care le inventase în timpul şederii sale în aviaţia militară. La întoarcerea în civilie, ajunsese să lucreze într-o întreprindere unde se plictisise repede de ceea ce făcea. Atunci, luase decizia să deturneze un milion de dolari, cu ajutorul computerelor întreprinderii sale, pe care crease programe speciale. Nate reuşise într-o singură noapte să transfere un milion de dolari într-un cont secret pe care îl deschisese în Elveţia. Dar soţia sa nu ezitase nici o secundă ca să-l denunţe.

Barrabas putuse să-l intercepteze într-un hotel elveţian, cu zece minute înainte de sosirea Interpol-ului. Nate Beck, evreu cu QI mult superior mediei, fusese foarte bucuros să accepte o nouă slujbă şi o nouă identitate. Când nu stătea cu nasul în computere, trăia într-o lume de fantasme inspirată de Errol Flynn şi universul său de eroi şi de aventuri.

Barrabas îi oferise o aventură reală, şi Nate simţise că renaşte în trenciul său, pe care îl purta totdeauna cu gulerul ridicat.

Barrabas îl văzu pe Nate dispărând pe culoarul lung. Dacă cineva era capabil să saboteze computerele aeroportului, acela era numai Nate Beck.

— Haide să-ți fac cinste cu o cafea, îi zise Barrabas lui Billy II, îndreptându-se spre bar.

Lui Barrabas nu-i plăcea deloc să aştepte în aeroporturi. Era pentru el o pierdere inutilă de timp, un fel de suspendare a cursului vieții, pentru el care trăia numai pentru acțiune.

— Hei, ia te uită! exclamă Billy, trecând prin fața librăriei.

Nici unul dintre cei doi mercenari nu acorda atenție privirilor curioase şi indiscrete ale celor care treceau pe lângă ei.

Billy II era un indian Navajo veritabil, de talia unui urs grizzly. Ca şi ceilalți care făceau parte din SOB, făcuse carieră în armată, unde ajunsese expert în paraşutism, în arte marțiale, în strategii şi tehnici de gherilă, de luptă individuală şi supraviețuire în mediu deşertic. Şi, ca toți ceilalți, era un *outsider*.

Barrabas se uită la ce-i arăta Billy.

Un întreg stand plin cu reviste despre război. Luă una la întâmplare şi o răsfoi rapid.

— „Viața fascinantă a mercenarilor", citi el cu voce tare.

Billy II râse încetişor, citind şi el.

— „Vizitați lumea de aventuri şi de acțiune..."

Imagini atrăgătoare de soldați curați şi radioşi în mijlocul unor peisaje tropicale stăteau alături de anunțuri publicitare şi articole despre armamentul exotic şi tehnicile de luptă.

— Bineînțeles, nu amintesc niciodată de multele ore petrecute în aşteptare pe aeroporturi sau în camerele de hotel, remarcă Barrabas, dând din cap.

— Nici de restul, zise şi Billy II.

Nile înțelesese aluzia. Angajarea propriei vieți sau a vieții oamenilor lui pe teren, luminița ciudată care apărea în ochii unui muribund, simpla lege a războiului: ucizi sau eşti ucis.

— Cine a spus că războiul este făcut din plictiseală profundă întreruptă de teroare în stare pură? întrebă Billy.

— Oricare soldat care a luptat şi a întâlnit fața neagră a naturii umane, răspunse Barrabas. Nici eu şi nici cei din SOB n-am putea să trăim altfel, dar plătim din plin pentru asta.

Gândurile colonelului se îndreptară spre Erika. Revedea în minte fața ei frumoasă la ultima sa plecare din Paris, nu fără o oarecare amărăciune.

Barrabas şi Billy intrară, în sfârşit, într-o cafenea. Trecură câteva minute, după care un fenomen dădu peste cap buna desfăşurare a lucrurilor pe aeroport. Toate indicațiile înscrise pe panourile electronice ale plecărilor şi sosirilor dispăruseră de pe toate ecranele. Călătorii amuțiră, apoi panica luă locul stupefacției când sirena de alarmă răsună în întregul terminal.

Foarte repede, o voce liniştitoare răsună în difuzoare, anunțând mica defecțiune tehnică temporară. Nate îşi făcu din nou apariția lângă prietenii săi.

— Am provocat doar dificultăți minore, zise el, zâmbind. Nu va afecta nici un zbor, dar până când se vor descurca cu remedierile, va lua ceva timp.

Într-adevăr, peste douăzeci de minute, ecranele funcționau din nou, iar silueta lui Lee Hatton apăru la ieşirea de la vamă.

— Ei, colonele! exclamă ea cu o voce veselă.

Barrabas merse în întâmpinarea ei şi îşi strânseră mâna cu căldură.

— Îmi pare bine că aveți din nou nevoie de un doctor pentru misiunile voastre, zise ea.

Barrabas dădu din cap.

— Lee, prima dată, n-am avut de ales. Jessup aproape că mi-a impus prezența ta...

— Dar acum Jessup nu mai are nici un amestec, colonele, tu însuți ai luat hotărârea să mă înrolezi în ultimele tale operațiuni şi... şi să ştii că sunt foarte emoționată.

Barrabas o prinse de braț şi o duse spre holul de plecare. Înainte de a o cunoaşte pe Lee Hatton şi de a o vedea în acțiune, colonelul nu văzuse niciodată războiul decât ca o treabă pentru bărbați. Dar ea nu numai că îi egalase pe soldații lui, ci şi ei o acceptaseră ca pe egala lor.

— Ți-ai meritat cu prisosință biletul, Lee, continuă Barrabas. Eşti un doctor excelent, dar şi un soldat grozav. Dar şi de data asta vom avea nevoie de talentele tale. Mergem în America Centrală. Acolo sunt cinci armate care desfăşoară operațiuni. E posibil ca una dintre ele să pornească pe urmele noastre, sau poate că asta vor face toate. Totul depinde de noroc. Există riscul ca războiul să se generalizeze.

Barrabas făcu o pauză şi se uită la tânăra femeie. Îi admira frumusețea la fel ca şi curajul, dar, deşi o văzuse de multe ori în acțiune, nu reuşea să se obişnuiască complet cu imaginea femeii-războinic.

— Ai fost implicată în diplomație în trecut, continuă el. Având în vedere locul unde mergem, dacă scăpăm de gloanțe, poate că vom avea nevoie de un negociator, nu se ştie niciodată, spuse el ironic.

Apoi, trecându-şi prietenește un braț pe după umerii ei, conchise:

— Iar eu nu prea sunt expert în materie. Haide, trebuie să urcăm în avion.

CAPITOLUL IV

Barrabas îşi plimbă privirea pe ferestrele mari ale sălii de conferinţă, situată la ultimul etaj al hotelului.

Întinzându-şi spre mare cele două braţe protectoare, un dig dublu adăpostea Limon Bay de furtuni şi de uraganele care bântuiau în fiecare an, venind din Atlanticul de Nord.

Mai departe, apele calme şi albastre ale Caraibelor, sub soarele fierbinte, te invitau cu şiretenie la scăldat.

Dar trebuia să ţii cont de miile de rechini care infestau regiunea şi înşelau seninătatea acelui paradis tropical.

Ferocitatea care domnea sub apă era, totuşi, doar un reflex palid al sălbăticiei oamenilor care se luptau cu îndârjire pentru putere.

Barrabas fusese de mai multe ori în America Centrală şi ştia că aceste ţări vor folosi mulţi ani de aici încolo tipi cu meseria lui.

— Colonele, nu ştiu de unde ai luat codurile astea, dar merg! E fantastic, am pătruns al naibii de bine!

Beck se entuziasma totdeauna ca un puştan în faţa cadourilor de Crăciun, când începea să lucreze la computer. De data asta, formulele codificate îi permiteau să scotocească memoria computerelor de la *Panama Canal Company*.

Barrabas se aplecă peste umărul vrăjitorului şi observă şirul de cuvinte fără sens care apărea pe ecran.

— Sunt date militare. Canalul Panama este unul dintre punctele cele mai strategice ale Americii Centrale. *Panama*

Canal Company, condusă de secretarul Armatei Statelor Unite, controlează tot canalul, precum şi zona. Aş fi putut să descopăr eu însumi asta, dar mi-ar fi trebuit mai mult timp, explică Beck.

— Când vei avea informaţia?

— Acum, dacă am reuşit să intru, trebuie să reperez datele secrete, să le compar cu altele şi să obţin lecturile. Ar trebui să am rezultatul peste câteva minute. Dar verificarea tuturor datelor îmi va lua câteva ore.

Barrabas se uită repede la ceas. Curând avea să fie unsprezece. Pierdeau un timp preţios. Noaptea trecută, cei din SOB se prezentaseră în grupuri mici la un hotel luxos din Panama, dându-se drept membri ai *Data Rand Corporation*, o companie specializată în computere şi material informatic. Această acoperire perfectă le permisese utilizarea uneia dintre sălile de conferinţă ale hotelului drept cartier general provizoriu.

În timp ce restul echipei se odihnea, Lopez se străduia să facă acte de identitate false şi Beck îşi continua cercetările pe computer.

În orele următoare, Barrabas va avea programul complet al activităţilor în curs în Canalul Panama. Va şti cu precizie în ce moment va traversa *Sally Queen*, cât timp îi va trebui pentru asta şi când va naviga de la Balboa spre coasta Pacificului. Colonelul trebuia să urce la bord o încărcătură specială: trei membri ai echipei sale. Timpul trecea cu mare repeziciune şi nu voiau sub nici o formă să rateze *Sally Queen*.

Barrabas aruncă o privire la cărţile de indentitate false terminate de Lopez. Falsificarea era excelentă, chiar dacă o examinare aprofundată ar fi dus la descoperirea contrafacerii. Însă, cu puţin noroc, poate că nu vor avea parte de un control sever, şi colonelul conta pe asta.

În încăperea vecină, materialul, pe care se străduise toată dimineaţa să-l adune, era grupat în trei stive. În plan strategic,

Republica Panama se afla prinsă între dictatura militară din America de Sud şi gherila din America Centrală. Guvernul Statelor Unite îşi menţinea bazele şi armatele în zona canalului, astfel încât întreaga ţară nu era decât un depozit imens de material şi de echipament militar nou sau învechit.

Combinezoanele şi cizmele de junglă, precum şi rucsacurile zăceau în fundul încăperii în care tocmai intrase colonelul. Pe masa din centru erau îngrămădite tuburi de morfină, tablete de purificare a apei şi produse insecticide care respingeau şi lipitorile. Alimentele şi materialul de întreţinere a armamentului aşteptau de-a lungul pereţilor în geamantane mari. Tocuri de piele pentru arme, harnaşamente de luptă, saci goi pentru muniţii şi câteva cuţite se aflau puse în centrul încăperii. Nu mai lipseau decât armele de foc şi muniţiile lor, pe care Lee Hatton şi Billy II se străduiau să le asambleze.

Nanos, Hayes şi O'Toole triau echipamentul şi se ocupau de aşezarea lui cu grijă în rucsacuri. Fiecare mercenar primea un material identic. Astfel, în cazul în care unul dintre ei avea să dispară, ceilalţi nu mai pierdeau timp să recupereze de la el ceea ce aveau şi ei.

Barrabas le întinse oamenilor noile lor acte.

Nanos le verifică pe ale lui.

— Hei! Lopez ştie meserie! Staţi să mă vedeţi cum conduc nava aia! N-am mai condus niciodată un vas prin Canalul Panama!

— Nanos! zise Liam. Pun prinsoare că nu vei intra în nici o poartă a ecluzei şi că vei conduce la mare fix vasul, ca un bătrân lup de mare! Exact pe linia de demarcaţie a apelor!

Moralul oamenilor era excelent. „Semn bun", îşi zise Barrabas. În acest timp, energiile lor se adunau pe măsură ce misiunea începea să se contureze, iar glumele erau destinate să mai slăbească puţin presiunea. Colonelul ştia că, în momentul când vor trebui să acţioneze, această energie se va

concentra brusc ca să devină în mod fatal ucigaşă. În luptă, fiecare om se transforma într-o maşină de război de mare precizie. Asta le permitea nu numai să-şi păstreze viaţa, ci şi să învingă.

Claude Hayes continua să lucreze, ascultându-şi vag colegii, în timp ce restul gândurilor sale vagabonda în alte părţi. Barrabas îi înţelegea tăcerea, după cum admitea agitaţia lui Nanos şi O'Toole. Avusese deja ocazia să-şi dea seama că acel calm aparent al lui Hayes se transforma într-un foc infernal atunci când intra în acţiune.

— Am găsit ceva, colonele! zise Beck din sala de conferinţe.

Barrabas se apropie repede de el şi privi ecranul computerului. Vrăjitorul, entuziasmat la culme de descoperirea lui, bătea cu repeziciune pe tastatură.

— *Sally Queen* va traversa canalul la ora paisprezece împreună cu alte şase vase.

— Continuă, Nate. Vreau durata şi plecările de la Balboa.

Ceilalţi trei veniră şi ei în sala de conferinţe. Barrabas se întoarse spre ei.

— Alex, Claude, Liam, cunoaşteţi detaliile. După ce veţi ajunge la bord, vom fi permanent în contact radio. Să nu stăm degeaba, nu mai avea prea mult timp. Liam, vreau să văd unde e elicopterul. Întâlnire la ora şaisprezece la Panama.

Barrabas îşi aruncă geaca de piele pe umăr şi părăsi încăperea.

*

* *

Lee Hatton îşi aranjă cu o mână asudată şuviţele de păr care îi căzuseră pe frunte. O căldură sufocantă invada străzile oraşului ca un val de lavă groasă. Hatton stătea departe de gunoaiele care zăceau pe trotuar, străduindu-se să urmărească numerele clădirilor prin faţa cărora trecea, dar nu găsea nici unul.

— Să încercăm mai departe, propuse Billy.

Trecură prin fața unui șir de magazinașe cu vitrine protejate de grilaje metalice.

Puștani cu fețe ciupite de vărsat și cu ochii ca niște bile de loto se repeziră, cu picioarele goale și mâinile larg desfăcute, spre cei doi străini, care le dădură câteva monede. Puștanii fugiră imediat, entuziasmați de noua lor bogăție.

— Peste tot e la fel, nu? zise Billy II.

— Te referi la copii?

— Mda. Te-ai putea la fel de bine crede pe străzile din Harlem sau în oricare sat din rezevațiile indiene din Arkansas.

În interiorul unei mașini vechi, trei adolescente își opriră joaca pentru a se uita cu atenție la cei doi necunoscuți. Orașul Panama avea cartierele lui frumoase și urâte, dar acela era mai rău decât toate.

— Aici e. La capătul următorului bloc.

Antrenat în anii trecuți să vâneze în mediile cele mai dificile, Billy II devenise cel mai bun expert în materie de supraviețuire din Marina Statelor Unite. Ochii săi, sesizând cel mai mic detaliu, reperaseră fără greutate firma ruginită din care atârna o împletitură de fire electrice racordate la becuri, majoritatea sparte.

— „Cafeneaua Stelei". Ciudat nume pentru acest gen de cartier!

Billy II deschise ușa veche și îngustă de sub firmă și amândoi intrară în bar. Înăuntru, semiobscuritatea abia lăsa să se vadă pardoseala plină de praf și de grăsime, precum și scaunele scâlciate de prea mulți ani de folosire. Un bărbat, la fel de bătrân ca mobilierul, stătea la bar, privindu-și vag paharul, părând cufundat în gânduri. Fața sa violacee și plină de riduri era în parte ascunsă de părul lung, cu reflexe argintii.

Era, într-adevăr, omul pe care îl căutau. Lee Hatton se apropie de el.

— Bună ziua, zise ea pe un ton prietenos.

Bătrânul se întoarse lent spre nou-veniți și îi examină cu o privire suspicioasă, fără să pronunțe nici un cuvânt.

— Îl căutăm pe Silver John. Ştiţi unde este?

Lee privea neîncrezătoare în ochii lui de un albastru intens, care păreau că o sfredelesc până în măduva oaselor.

— Poate, replică el, tăios. Depinde de cine vrea să-l vadă şi pentru care motiv.

Bărbatul întinse mâna spre o cutiuţă aflată pe bar, scoase o bucată de tutun şi începu să o mestece zgomotos. Lee şi Billy II remarcară petele galbene care îi murdăreau barba şi mustăţile albe. Bătrânul îi înfruntă cu privirea.

— Avem un mesaj din partea colonelului, spuse Billy II.

— Silver John nu cunoaşte nici un mahăr de colonel şi nu vrea să audă nici un mesaj! se răsti bătrânul.

Apoi se întoarse spre pahar, ignorându-şi vizitatorii. Lee făcu o nouă încercare.

— Colonelul ne-a cerut să vă spunem că cicatricele nu au nici o importanţă. Trupul slăbeşte, dar voinţa rămâne puternică.

Bătrânul, care se pregătea să-şi golească paharul, opri brusc mişcarea mâinii sale osoase, întoarse capul şi scuipă bucata de tutun în recipientul special, de la piciorul scaunului.

— Barrabas! exclamă el, privindu-i din nou pe cei doi necunoscuţi. Încă îşi mai aminteşte de ce i-a spus un bătrân cu amar de ani în urmă?

În câteva clipe, Silver John retrăi trecutul îndepărtat, apoi, foarte înfierbântat, o prinse pe Lee de umăr şi se grăbi să o întrebe:

— Unde e? Trăieşte, nu? Spune-mi repede!

Leona şi Billy schimbară o privire întrebătoare. Colonelul îl cunoştea de mult timp pe Silver John, dar nu le spusese niciodată cât timp petrecuse cu el, iar gândul că încă nu ştiau multe despre şeful lor apărea mereu, la un moment dat, în mintea celor din SOB.

— Va veni, îl anunţă Billy II. Dar are nevoie de anumite lucruri şi ne-a trimis pe noi pentru asta. Ne-a spus să-ţi transmitem că dă o recepţie şi că are nevoie de serviciile tale.

— O mică recepție? zise chicotind Silver John. Are nevoie de serviciile mele? Ha! Ha! Văd că nu s-a lăsat de „afaceri"! Mda! Le avea în sânge, tipul! Afurisitul de Nile Barrabas! E în stare să îmblânzească şi şerpii!

Sărind brusc de pe taburet, bătrânul se îndreptă spre fundul barului. Lee şi Billy II remarcară imediat rigiditatea piciorului stâng, care îl făcea să şchioapete.

— Haide, veniți! le strigă Silver John, gesticulând.

Lee şi Billy porniră după el, foarte curioşi. Aveau o listă de arme şi de muniții de luptă de luat de la acel om, dar nu le trecuse prin minte un astfel de scenariu.

Silver John îi conduse în camera sărăcăcioasă care îi folosea drept depozit. Ar fi putut să facă un pat cu toate sticlele goale şi ziarele care zăceau pe jos.

— Pe-aici, zise bătrânul.

Împinse patul cu uşurință, dând la iveală o rogojină înnegrită de praf, pe care erau împrăştiate zeci de cutii de tutun de mestecat. După ce dădu la o parte rogojina, Lee şi Billy II abia dacă putură să distingă contururile unei trape, pe care Silver John se grăbi să o deschidă.

— Iată sala mea de recepție, le spuse el vizitatorilor.

Apoi dispăru în gaura neagră, chicotind.

Lee ajunse şi ea la trapă, când o lumină puternică dezvălui misterul de la subsol. Tânăra femeie îşi exprimă surpriza printr-un fluierat prelung.

— Ai dreptate, zise Billy II, descoperind şi el motivul stupefacției colegei sale.

Încăperea betonată, protejată de umiditate de ventilatoare, conținea un număr incredibil de material militar. Lee era uluită. Zeci de puşti M-16 erau stivuite ca lemnele de foc, sute de grenade stăteau atârnate ca nişte mandarine. O mitralieră belgiană MAG, fixată pe trepied, aştepta în fundul încăperii şi numeroase mine Claymore erau împrăştiate pe podea. Era acolo destul armament ca să echipezi o mică armată.

Silver John stătea mândru în mijlocul arsenalului.

— La naiba, unde...

Lee se întrerupse singură. Îşi zise că poate întrebările nu erau binevenite.

— Astea sunt resturile uneia dintre „recepţiile" mele, pe care am dat-o cu câţiva ani în urmă, explică Silver John, făcând cu ochiul tinerei femei.

— Avem o listă cu ce ne trebuie, anunţă Billy II, scoţând o hârtie din buzunar.

Bătrânul mângâie cu un aer melancolic o puşcă M-16.

— Curând n-am să mai fiu aici ca să am grijă de aceste bijuterii, zise el. Dacă Nile le vrea, ştiu că le va folosi aşa cum se cuvine. Luaţi, deci, tot ce doriţi.

*

* *

Instalată în mica sa cabină de sticlă, santinela de la barieră era obişnuită cu rutina muncii sale. Când apărea vreo maşină, ieşea în căldura umedă, şi minutul destinat verificării actelor de identitate îi era de ajuns ca să ajungă lac de năduşeală. Apoi se întorcea în cabina lui, ridica bariera, după care aerul condiţionat avea nevoie de zece minute ca să usuce locul.

Aşa era în fiecare zi. Ieşea, intra, cald, frig...

Când marea maşină Oldsmobile de culoare neagră apăru brusc, omul de la barieră mormăi ca de fiecare dată. Plăcile de înmatriculare indicau faptul că aparţinea lui *Panama Canal Company*, iar cei trei tipi din interior purtau costume scumpe.

Aruncă revista, ezită încă o secundă în răcoarea gheretei, apoi se hotărî să iasă încă o dată în căldura strivitoare.

Roşcovanul de la volan nu-şi dădu osteneala să coboare geamul. „Rutină şi pentru ei", îşi zise omul de la barieră. Agenţii Biroului Federal nu voiau să-şi ude fundul de umezeala tropicală, aşa cum făceau cei care munceau din greu ca să supravieţuiască.

Fu nevoit să se uite prin geamul fumuriu ca să verifice actul de identitate pe care i-l arăta şoferul. Nu se înşelase, tipii aceia erau, într-adevăr, de la Biroul Federal. Dădu din cap, apoi se întoarse în interiorul gheretei şi acţionă deschiderea barierei. Maşina dispăru şi paznicul apăsă pe butonul care comanda coborârea barierei, se aşeză pe scaun, bombănind, şi se cufundă din nou în plictisul cotidian, în timp ce ventilatorul se străduia să răcorească încăperea.

Liam O'Toole conducea vehiculul pe pasajul îngust ce trecea pe lângă digurile de acostare şi clădirile administrative de la *Cristobal Terminus*. Mai departe, opri vehiculul în faţa unui depozit închis. Studiase traseul digurilor de acostare după planurile furnizate de colonel. Limon Bay se afla la capătul drumului îngust. Curând, zăriră ceea ce căutau: *Sally Queen*.

În mai puţin de o oră, cargoul avea să înceapă traversarea canalului lung de şaptezeci şi doi de kilometri. Procedura era destul de complicată. Mai întâi, trebuiau umplute cele trei ecluze până la douăzeci şi cinci de metri deasupra nivelului apei, înainte de a se permite trecerea navelor până în Oceanul Pacific. Marile pacheboturi, precum *Sally Queen*, trebuiau să fie remorcate de nave tractoare, care le târau cu prudenţă în interiorul ecluzelor pe măsură ce acestea se umpleau. Ca măsură de securitate, în timpul operaţiunilor, căpitanul navei lăsa locul unui pilot specializat al canalului.

În acest timp, un funcţionar făcea verificarea documentelor şi a inventarului încărcăturii, apoi hotăra dreptul de trecere.

De data asta, când *Sally Queen* avea să facă traversarea, Alex Nanos avea să ţină locul pilotului, iar Claude Hayes avea să fie ofiţerul controlor.

— Trebuie să apară dintr-un moment în altul, zise O'Toole, privind în oglinda retrovizoare, în care vedea cu claritate clădirea administrativă.

— Iată-i! exclamă Nanos câteva secunde mai târziu.

Doi bărbați în uniforma *Panama Canal Company* părăseau clădirea şi se îndreptau spre *Sally Queen*. Nanos părăsi pe furiş maşina şi se ascunse într-o gură de încărcare pustie.

În momentul în care cei doi funcționari de la PCC ajunseră în apropiere de Oldsmobile, O'Toole veni în întâmpinarea lor.

— Sunteți Charles Jordan? întrebă el.

Unul dintre cei doi tipi, intrigat, făcu un pas spre el.

— Biroul Federal, spuse O'Toole, arătându-şi legitimația. Sunteți pilotul care trebuie să urce la bordul lui *Sally Queen*?

— Exact. Trebuie să înceapă traversarea peste o jumătate de oră.

— Iar dumneavoastră sunteți controlorul?

Celălalt tip dădu afirmativ din cap şi O'Toole explică:

— Am avut câteva probleme cu această navă. Acum ştim că proprietarii au modificat inventarul încărcăturii. Veniți, vom continua discuția în maşină, aici e prea cald.

O'Toole deschise portiera, pilotul se instală în față, iar colegul său se instală în partea din spate, lângă Hayes. O'Toole urcă şi el şi închise uşa.

— Îmi pare foarte rău, domnilor, dar uneori trebuie să ne gândim la cea mai bună soluție.

O'Toole şi Hayes scoaseră armele cu o mişcare perfect sincronizată, în timp ce Nanos revenea la vehicul, prinzându-l pe pilot între el şi irlandez.

Nanos şi Hayes îi adormiră curând pe funcționari cu ajutorul unor tampoane imbibate în eter. În acest timp, O'Toole supraveghea drumul.

— Păcat, bieții de ei nu meritau un astfel de tratament! zise el.

Hayes pregătea o seringă hipodermică.

— Cu asta, explică el, vor dormi până mâine. Trezirea va fi puțin cam dureroasă, migrene, mușchi amorțiți, dar nimic mai mult.

— Şi până atunci noi vom fi departe, adăugă O'Toole.

Hayes injectă produsul în braţul fiecăruia dintre cei doi funcţionari ai companiei. El şi Nanos îşi schimbară apoi hainele cu ale lor, desfăcură insignele de pe valijoarele diplomat şi le ataşară pe cele aduse special pentru această misiune.

Cei doi tipi, în stare de inconştienţă, fură legaţi de fotoliu cu centurile de siguranţă, apoi Nanos şi Hayes părăsiră vehiculul şi se îndreptară spre *Sally Queen*.

Această primă parte a operaţiunii durase doar patru minute.

O'Toole porni motorul, întoarse şi se îndreptă spre intrare. Când paznicul aruncă o privire pe deasupra revistei, zări trei oameni în interiorul vehiculului şi acţionă din nou deschiderea barierei. Omul de la volan îi adresă un semn de mulţumire şi îşi văzu de drum. Paznicul mârâi şi îşi reluă lectura. Simplă rutină...

*

* *

Bishop oftă prelung şi îşi şterse cu mâna unsuroasă sudoarea care îi picura de pe frunte. Ultima piuliţă refuza totdeauna să se desfacă.

O ultimă tentativă se dovedi mai fructuoasă. Piuliţa se mişcase, în sfârşit. Ultimul scaun fu curând detaşat şi aruncat afară din fuzelaj, iar Bishop putu să răsufle uşurat.

Pilotului îi era însă greu să creadă că tot ce i se întâmpla era cu adevărat real.

Cu douăzeci şi patru de ore mai înainte, demisiona şi-şi trimitea la toţi dracii patronul, iar acum transforma un elicopter civil BK-117, care servise inginerilor petrolieri la survolarea zăcămintelor din Ecuador, în aparat militar, pentru nevoile unui grup de mercenari plecaţi la luptă, pe care abia îi cunoscuse.

Primele sale impresii, din noaptea trecută, cu ocazia întâlnirii cu ceilalţi, nu erau mai vesele. Tipii aceia păreau complet săriţi de pe fix.

Prima sa sarcină consta în a debarasa elicopterul de cele zece scaune.

Cei din SOB aveau o mulțime de material pe care voiau să-l instaleze cum știau ei. Ca, de exemplu, montarea unei mitraliere lângă portiera din spate a fuzelajului.

Trecuse ceva timp de când Bishop părăsise aviația, dar își întreținea forma fizică de care era mândru. Își dădu atunci seama că toată povestea asta era, pur și simplu, o nebunie. Oamenii aceia nu erau întregi la minte, nici el nu era prea zdravăn, întreaga lume se scălda în nebunie, dar îi plăcea asta, și nu se mai uita înapoi.

Bishop și Lopez găsiseră elicopterul pe aeroportul din Colon. O companie de exploatări petroliere, care trebuia să facă față unor probleme seriose, îl pusese pe lista de vânzări. Era foarte mulțumită să scape de el și cei din SOB să-l cumpere. Un BK-117 era o adevărată pleașcă!

Conceput în Germania de Messerschmidt-Bolkow-Blohm și montat în Japonia de Kawasaki, acest aparat era perfecțiunea însăși: conceput să zboare pe orice vreme, indiferent de condițiile atmosferice, putea să traverseze fără probleme coasta tropicală saturată de umiditate, precum și aerul rarefiat al Munților Anzi sau presiunea permanentă a vântului care bătea deasupra Oceanului Pacific.

Două motoare AVCO Lycoming LST 101 de 650 CP îi permiteau o viteză de croazieră de două sute cincizeci de kilometri pe oră și o viteză ascensională de șase sute de metri pe minut. Concepția sa ultramodernă făcea din el aparatul cel mai ușor de mânuit din lume.

Bishop își șterse unsoarea de pe mâini cu o cârpă și se puse iar pe treabă. După câteva secunde, avu impresia că cineva se uita la el și întoarse capul.

Colonelul Barrabas stătea în picioare în raza de soare care intra printre ușile întredeschise ale hangarului. Ochii lui de un albastru intens cercetau cu încântare elicopterul BK-117.

— E un aparat fantastic. Am fost surprins în mod plăcut când armata l-a folosit prima dată.

— Unul dintre cele mai bune, spuse Bishop. Cu ăsta pot să fac lucruri pe care cu alte elicoptere mi-ar fi imposibil să le fac.

Barrabas se apropie de monstrul de metal şi se uită la Bishop, ud de transpiraţie şi murdar de unsoare. Ceva în el părea diferit.

— La cât îi estimezi capacitatea de zbor? întrebă colonelul.

— Media în jur de trei sute patruzeci de kilometri pe oră, la o altitudine de o mie cinci sute de metri, cu o greutate utilă maximă. Pentru ACL, încărcătura maximă admisă se situează în jur de patru tone, inclusiv noi. Evident, încărcat ochi, capacitatea de zbor şi manevrabilitate vor fi reduse, dar în majoritatea timpului voi fi numai eu şi Nate la bord. După descărcarea echipamentului, vom fi, practic, cu aparatul gol.

— Şi oboseală în zbor?

Bishop dădu din cap.

— Când pilotez un elicopter, oboseala este provocată în principal de vibraţia continuă. Or, această mică bijuterie aproape că nu vibrează, deci nu va pune nici o problemă.

— Tu şi Nate va trebui să faceţi adevărate salturi între timpii de repaus, încărcarea cu carburant şi contactele ce trebuie păstrate cu unităţile aflate la sol şi pe mare.

— Putem să stocăm o rezervă de carburant, dar am început deja să localizez aeroporturile şi staţiile de alimentare de aici şi până în Mexic. În Nicaraga va fi cu siguranţă altfel.

— Vom încerca pe cât posibil să nu ne gândim la asta. Vopsind aparatul, sarcina noastră va fi mai uşoară.

Lopez îşi folosise talentele de falsificator ca să repicteze emblema companiei petroliere pe caroseria aparatului. Semnele şi culorile distinctive indicau, pur şi simplu, că un nou elicopter al companiei trecea în zbor în direcţia bogăţiilor din America de Sud. Barrabas mai folosise acest truc.

Colonelul duse o țigară la buze, o aprinse şi ridică ochii spre Bishop. Intuiția nu-l înşelase. Pilotul canadian ştia ce face.

Bishop păru oarecum jenat de privirea cercetătoare a colonelului.

Barrabas trase din țigară şi suflă afară un nor mare de fum albăstrui. Atunci înțelese de ce Bishop îi părea diferit. Era eliberat de greutatea care îl apăsa pe umeri şi părea fericit.

Ca şi ceilalți din SOB. Fiecare dintre ei, la un moment al vieții, ajunsese în stadiul de morți-viu. Serviciul, nepăsarea, băutura, închisoarea, toate astea erau prea puțin diferite, totdeauna era însă fundătura care îi aştepta la capătul tunelului.

— Atunci, fă un tur cu aparatul tău, îi zise el pilotului, care zâmbi imediat foarte mulțumit.

— Colonele, scumpetea asta aşteaptă acest moment încă din zori.

*

* *

Bishop survola laturile canalului, dincolo de Limon Bay.

Barrabas avea multe amintiri despre Panama. La începutul carierei sale militare, fusese trimis la Şcoala de Luptă în Junglă din zona canalului. Armata îl pregătea pentru o serie de misiuni speciale în Vietnam. Viața în junglă şi luptele duse în pădurile umede ale Vietnamului îl făcuseră să dobândească o experiență şi o mare abilitate care, mai târziu, i-au salvat viața de câteva ori.

Barrabas se întoarse spre Bishop şi ridică glasul ca să se facă auzit:

— Întoarce spre Limon Bay şi mergi mai departe spre sud-est, ca să revenim spre canal. Pe urmă, vei coborî spre intrarea în canal. Vreau să arunc o privire asupra vasului.

Bishop întoarse şi, curând, canalul se întinse în fața lor ca o cicatrice lungă în pământul de culoarea smaraldului. La

cinci kilometri spre interior, ecluzele Gatun apăreau în trepte până la apele lacului cu acelaşi nume. După ce traversau ecluzele şi lacul, navele ajungeau la ecluzele Darium, care marcau jumătatea lungului lor periplu. Atunci începea ridicarea deasupra apelor teritoriale, prin trecătoarea îngustă şi stâncoasă. Pe urmă, după ce coborau la Balboa, navele ajungeau, în sfârşit, în Oceanul Pacific.

Configuraţia însăşi a Americii Centrale explică uşor caracterul surprinzător al Canalului Panama. Intrarea atlantică aflându-se la şaptezeci şi doi de kilometri est de Oceanul Pacific, navele, în timpul trecerii din Atlantic în Pacific, navighează de la est spre vest.

— Acolo e, îi indică Barrabas lui Bishop.

Jos, digurile de acostare se întindeau în interiorul golfului ca dinţii unui pieptene. De la acea altitudine, aveai impresia că priveşti într-o cadă unde erau împrăştiate jucăriile unui copil. Bishop coborî aparatul până la vreo treizeci de metri deasupra golfului.

La intrarea în canal, opt nave se pregăteau să facă traversarea. *Sally Queen* era uşor de reperat. Micul pachebot cu două punţi, ros de rugină şi lăsând să-i fluture în vânt drapelele liberiene, se afla în mijlocul unor gigantice cargoboturi nou-nouţe.

Barrabas percepu „bip"-ul caracteristic al staţiei radio şi ridică emiţătorul-receptor. Se auzi imediat vocea lui Beck.

— Veştile de la O'Toole sunt excelente, dar ale mele mai puţin bune. Am scotocit în ultimele douăzeci şi patru de ore computerul PCC-ului. S-ar zice că a prevăzut o oprire pentru descărcare dincolo de Balboa, la celălalt capăt. Vor trebui să fie acolo cam pe la miezul nopţii.

— Se poate afla destinaţia mărfii?

— Mă îndoiesc, colonele. Acest gen de informaţie nu există în computerele unei companii, dar pot să încerc.

— OK, Nate, ne vom revedea curând. Scotoceşte mai departe.

Barrabas întrerupse legătura şi se uită la cele două punți ale lui *Sally Queen*, pe care le survolau în acel moment. În aparență, nu se putea constata nici un semn de activitate. Probabil că mateloții se odihneau în cabine. Colonelul fierbea de furie. În interiorul navei, arme G-11 şi o rachetă LANCE aşteptau să ajungă la destinație. Cineva voia să distrugă eforturile Statelor Unite de a aduce pacea în America Centrală. Această persoană ordonase deja lichidarea a cinci soldați americani şi avea de gând să folosească armele sustrase ca să lichideze mulți alții.

La Washington, politicienii cereau intervenția celor din SOB. Acum era rândul lor să acționeze, şi Barrabas va avea grijă să-şi ducă misiunea la bun sfârşit, dar nu pentru o politică politicianistă, care nu ştia niciodată pe ce lume se află. O va face pentru cei cinci băieți asasinați, o va face în felul său.

Soldații au puține drepturi în această lume, în afara celui de a muri în luptă. Dar nu să moară ca nişte animale, precum acei consilieri americani, masacrați în mod sălbatic în Salvador, sau ca oamenii lui Karl Heiss, măcelăriți de acest criminal în Vietnam, cu mulți ani în urmă.

Până la urmă, oamenii uită.

Dar nu şi Nile Barrabas.

Îi va găsi pe vinovați şi îi va distruge, sau cel puțin va muri încercând să-i distrugă.

CAPITOLUL V

Imediat ce ajunseră la primul nivel al pasarelei, căpitanul navei *Sally Queen* îi primi pe ce doi şi îi conduse până la postul de pilotaj unde se afla un blond înalt.

— Vi-l prezint pe domnul Beam, zise căpitanul. El reprezintă compania pentru care transportăm marfa.

— Bună ziua, zise Beam cu un puternic accent californian. Lucrez pentru *Nastex Agricultural Importers*, continuă el, măsurându-i cu privirea pe cei doi angajaţi ai *Panama Canal Company*.

Claude Hayes recepţionă un sentiment de suspiciune în acea privire care nu-i plăcea deloc.

Nanos începu să verifice jurnalul de bord.

— Am nevoie de inventarele şi actele complete ale navei, zise Hayes. Şi mai trebuie să inspectez şi cala.

O expresie alarmată apăru brusc pe faţa lui Beam. El şi căpitanul schimbară o privire mirată.

— Nu obişnuiţi să faceţi asta! zise căpitanul.

— Schimbare de politică, explică Hayes. Ne-am dat seama că unele companii trişau în privinţa inventarelor ca să plătească taxe de trecere mai mici. Sunt sigur că nu va fi nici o problemă, continuă el, adresându-le un zâmbet. E vorba doar de o inspecţie rapidă.

Americanul se întunecă la faţă.

— E revoltător! Aceste documente sunt mai mult decât suficiente. Vreau să vorbesc cu patronul vostru!

— Bineînțeles, domnule, replică Nanos. Îi puteți telefona imediat, dar atunci va trebui să vă întârziați trecerea prin canal, următoarea fiind peste şase ore.

— E doar o simplă verificare, zise Hayes pe un ton liniştitor. E vorba doar de a compara ce-i trecut pe listă cu numărul de lăzi.

— Foarte bine, un matelot vă va conduce în cală. Dar nu înțeleg de ce vă încăpățânați atât de tare în privința noastră.

Nanos profită de lipsa de atenție a celorlalți ca să strecoare un disc de transmisie sub stația radio.

După câteva minute, un matelot se prezentă pe pasarelă ca să-l însoțească pe Hayes.

Nava trosni curând din toate încheieturile şi începu lunga traversare a canalului.

În timp ce pătrundea cât mai adânc în măruntaiele navei, Hayes îşi rememora cu precizie fiecare fază a planului pe care trebuia să-l urmeze.

*

* *

Silver John parcurse cu privirea lista lui Billy II. Pe măsură ce citea, ochii lui se măreau de uimire.

— M-16 sau echivalente, grenade antipersonal, antitanc şi incendiare, puşti Sniper. Am nişte L4A1 englezeşti foarte bune, nici o M-60, dar această MAG, de colo, e o mitralieră grozavă... Ochelari pentru tirul de noapte, antiflăcări şi surdine pentru puştile automate. Ai zice că Nile pregăteşte un adevărat război!

Silver John încercă să-l întrebe pe Billy II din privire, apoi renunță.

— Bine, zise el, ridicând o mână. Nu-mi spune nimic, te înțeleg foarte bine. În orice caz, mai am aici ceva care ar putea să vă fie foarte folositor. Am lucrat cu belgienii cu mult timp în urmă, sunt nişte oameni foarte amabili, şi ei au fabricat

numitele Jet Shot. E vorba de grenade ofensive, dar sunt silențioase şi nu degajă nici flăcări şi nici fum.

Silver se apucă să scotocească într-un colț al încăperii şi aduse un mănunchi de grenade PRB.

— Acestea sunt echipate cu un cartuş special. Şi mai au nevoie de un lansator, dar am câteva.

Bătrânul scotoci din nou prin lăzi.

— Colonelul va sosi curând. Am putea începe să triem materialul şi să vedem apoi ce părere are? sugeră Leona.

În mai puțin de o oră, Leona şi Billy II îngrămădiseră în mijlocul încăperii tot ce le trebuia.

Silver John se delecta cu acest spectacol şi nu se putea abține să nu facă comentarii despre calitățile fiecărei puşti, pe măsură ce acestea îşi părăseau locul ca să aterizeze în centrul pivniței. Bătrânul îşi cunoştea la perfecție armele.

O expresie extatică i se aşternu pe față când Billy II se opri la două pistoale-mitralieră Skorpion, de fabricație cehoslovacă.

— O bijuterie fantastică, murmură el, întorcând arma pe toate fețele. Se mai găsesc foarte puține. Sunt de mărimea unui Mauser, dar pot să tragă şapte sute de gloanțe pe minut. Le vreți?

Billy II cercetă şi el arma. Un pistol-mitralieră avea o utilitate limitată, de aceea erau atât de puține, dar, datorită mărimii mici, putea să fie uşor ascuns şi ar fi putut să folosească într-un moment de cumpănă sau în locuri delimitate, ca la bordul unei nave.

— Bineînțeles, răspunse Billy II. Nanos şi Lopez le vor aprecia foarte mult pentru treaba care îi aşteaptă.

Billy puse deoparte cele două pistoale-mitralieră împreună cu Colt-ul Comando, apoi toți trei se întoarseră la parter, unde aşteptară după ce închiseră trapa. Lopez şi colonelul sosiră destul de repede.

Silver John rămase un moment fără glas la apariția lui Barrabas. Ochii i se umplură de lacrimi în timp ce se îmbrățișau. Apoi, dându-se un pas înapoi, bătrânul se uită cu atenție la Barrabas.

— Ia te uită! Să mă ia naiba dacă nu eşti pe cale să te transformi în Nile Silver! Ca mine! zise, chicotind şi apucând cu mâna o şuviță din părul lui alb.

Colonelul zâmbi stingherit.

— Am încasat un glonț la Kap Long. Rana s-a cicatrizat, dar părul alb mi-a rămas ca amintire.

— Cicatricele au puțină importanță! declară bătrânul, ridicând un deget, cu o privire scăpărătoare.

— Voința e puternică, continuă Barrabas, bătându-l amical cu mâna pe umăr. De fapt, ce-ți mai face piciorul?

— Bine, mă plimbă încetişor. Dar, dacă nu m-ai fi scos din viesparul ăla, acum n-ar mai fi fost nici un picior şi nici Silver John.

— Mda, e mult de atunci.

Barrabas îşi lăsă un moment gândurile să alunece până în jungla pe care o traversase cu mulți ani în urmă.

— Erai un comandant grozav!

— Şi tu un bun soldat. Te-ai dus să-ți iei medalia aceea care te aştepta undeva la Washington?

Drept răspuns, Barrabas dădu din umeri, apoi scoase din buzunar un plic gros de culoare maro, pe care i-l întinse prietenului său.

— Asta e ce-ți datorez, Silver John.

— Oh, lasă, nu e nevoie de nimic! replică bătrânul.

Barrabas zâmbi şi insistă:

— Sunt totdeauna fericit când pot să-i fac pe prietenii mei să profite de pe urma afacerilor pe care le fac.

Silver John luă plicul, apoi se întoarse spre Leona şi Billy II, care se aşezaseră la bar ca să nu-i deranjeze.

— Văd că acum eşti înconjurat de soldaţi, Nile. Se poate spune că vremurile s-au schimbat. Tare mi-ar fi plăcut să am zece ca ea pe timpul meu. Totul ar fi fost mai plăcut! Nu?

— E un soldat excelent, remarcă colonelul, privind-o pe Leona care zâmbea amuzată.

— Oh, sunt convins de asta! replică Silver John cu convingere. Am văzut-o cum mânuia mai adineauri puştile M-16. Fata asta se pricepe la arme. Dar ce atâta vorbă lungă? Te aşteaptă un război, Nile, dar să nu-mi vorbeşti de el, nu vreau să ştiu nimic. Ia tot materialul, îţi aparţine pentru totdeauna.

Lopez zise cu mândrie:

— Pentru transport, am descoperit o maşină care a aparţinut unui fost dictator. E cam veche, dar sub stratul de vopsea e un blindaj care rezistă excelent la gloanţe.

*

* *

Noaptea alungă rapid ultimele gene de lumină ale zilei, care nu mai formau decât un halo palid spre vest.

O'Toole şi Lopez se instalaseră în partea din faţă a unui Buick, garat în exteriorul intrării în Terminus Balboa. Abandonaseră Oldsmobil-ul negru în mijlocul unui pâlc de copaci, nu departe de *Cristobal*. Angajaţii *Panama Canal Company* aveau să se trezească a doua zi dimineaţă, amorţiţi, cu capul greu, dar vii.

Sally Queen tocmai pătrunsese pe lângă digul din Balboa.

Puţin mai târziu, Nanos şi Hayes părăseau intrarea terminalului şi se îndreptau spre vehiculul care îi aştepta.

— Hei! Curând cred că o să mai fac o gaură la curea! zise Nanos în momentul în care urcau în maşină. Pilotarea unei nave prin Canalul Panama!

O'Toole întoarse şi intrară pe drumul care urmărea malul golfului.

— Unde sunt costumele de scufundare?

Hayes era serios. Încă nu-şi terminaseră treaba.

— În portbagaj, răspunse O'Toole, întorcându-se spre însoţitorii săi. I-aţi văzut descărcând marfa?

— Mda, răspunse Hayes. Lăzile mari aflate în cala din faţă. Cred că e vorba de rachete. Lăzile sunt prea mari ca să fie vorba de arme sau muniţii. Am pregătit totul acolo. Trapa pentru gunoaie e deschisă spre partea portului şi frânghii atârnă de-a lungul peretelui. Şi calele sunt deschise.

— Atunci, hai să-i dăm bice. Trebuie să urcaţi la bord cât timp sunt ocupaţi cu descărcatul.

O'Toole opri maşina în spatele unor tufişuri de pe marginea drumului, la câţiva metri de golf. În mai puţin de un minut, Lopez şi cei care părăsiseră *Sally Queen*, în calitate de angajaţi ai *Panama Canal Company*, îmbrăcară ţinutele de scufundare, cu ajutorul cărora aveau să se reîntoarcă la navă, de data asta într-o misiune mai oficială, ca soldaţi ai lui Barrabas.

— Numai noi şi şobolanii ascunşi în cală, glumi Lopez, închizând costumul de scafandru îmbrăcat peste haine.

— Şobolani! zise Nanos, prefăcându-se dezgustat. Nu mi s-a spus că acolo ar fi şobolani!

— Sunt, totuşi, o companie excelentă. Nu se gândesc decât să se reguleze şi să-şi ronţăie degetele de la picioare!

— Dacă femeia pe care o iubesc ar şti în ce companie mă voi afla! se lamentă Nanos, dând cu tristeţe din cap.

În sfârşit, soldaţii luară măştile şi tuburile şi O'Toole dădu fiecăruia dintre ei o valijoară impermeabilă, pe care o fixară pe spate.

— Scumpa mea, te ador! zise Hayes, sărutând valijoara înainte de a o fixa la spate. Ar fi o adevărată demenţă să te aventurezi pe vasul ăla fără puşcă automată. Există multe locuri unde te poţi ascunde, dar puţin loc ca să alergi.

— În cel mai rău caz, ai putea s-o folosești împotriva șobolanilor, zise ironic Lopez.

Heyes sfârși cu echipatul, legă și el curelele valijoarei care conținea sistemul radio și, după câteva clipe, înaintau fără zgomot spre malul golfului.

— Menținem permanent contactul cu voi, zise O'Toole, înainte de plecarea colegilor săi. La cea mai mică conversație interesantă, anunțați-ne. La cea mai mică problemă, Bishop vine cu elicopterul în următoarele cinci minute. Noroc!

Nanos, Hayes și Lopez pătrunseră încetișor în apele Pacificului, ca niște umbre decupate din țesătura nopții.

*

* *

Cu binoclul la ochi, Barrabas observa cheiul de descărcare de la Balboa. Reflectoarele își întindeau fasciculele albăstrui peste agitația trepidantă a docului, conferind peisajului un aspect misterios. Chiar mai înainte de oprirea completă a vasului, tangoanele fuseseră deja fixate, cablurile de troliu înfășurate și calele mari deschise.

Foarte repede, lăzile mari de lemn fuseseră îngrămădite pe chei, apoi duse într-un depozit.

O oră mai târziu, un camion de transport oprise în doc.

Oamenii lui Barrabas se aflau la patru sute de metri, într-o poziție care domina terminalul Balboa și își păstrau poziția de așteptare.

În partea din spate a furgonetei blindate, Leona Hatton și Billy II localizau pe harta Americii Centrale zonele de aterizare, punctele de regrupare și itinerarele de evacuare situate dincolo de linia formată de coasta Pacificului.

— Asta mi se pare bună, colonele, zise Leona. Parcurgem opt kilometri spre interior. *Sally Queen* va rămâne probabil în apele internaționale. Vom păstra legăturile datorită lui Bishop și Nate, aflați la bordul elicopterului.

Barrabas luă binoclul de la ochi. Elicopterul constituia singurul mijloc de legătură între el şi echipele aflate pe mare şi la sol. Contactul cu inamicul era iminent. Reuşita operaţiunii era condiţionată înainte de orice de o comunicare bună între unităţile de atac.

Dacă ar fi pierdut această legătură, atunci ar fi apărut problemele.

— Dacă acel camion se îndreaptă spre nord, preciză Barrabas. E un risc pe care trebuie să ni-l asumăm.

Alternativa era logică. De la Panama erau posibile două direcţii. După cât îşi putea imagina colonelul, America de Sud nu se afla în program. Deci, nu mai rămâneau decât Costa Rica şi Nicaragua. Încărcătura trebuia să ajungă la Mexico, dar logica nu este totdeauna suficientă în acest gen de joc. Dacă acel camion nu se îndrepta spre nord, oamenii lui Barrabas erau nevoiţi să se împartă în două grupe.

Barrabas întoarse capul când auzi deschizându-se uşa dubiţei. O'Tolle se întorsese şi se instala la volan.

— Cum merge treaba? întrebă colonelul.

— Bine, dacă sunt la bord. Vom avea veşti de la ei peste câteva minute.

— Erau bine dispuşi?

— Dacă Nanos şi Lopez nu se mai ocărăsc, atunci sunt bine dispuşi.

— Perfect, dacă se înţeleg, înseamnă că sunt în stare să ducă o treabă la bun sfârşit.

Staţia radio, aflată lângă Barrabas, emise un semnal de apel caracteristic. Era Beck.

— Sunt la bord, colonele, confirmă O'Toole.

Barrabas percepu un zgomot îndepărtat de uşi care se închideau şi privi din nou prin binoclu.

Camionul tocmai demarase şi acum intra pe şosea.

În spatele acoperişului depozitului, catargul navei *Sally Queen* înainta lent pe măsură ce ambarcaţiunea aluneca spre larg.

— Am recepționat, Nate! Camionul a plecat chiar acum. Să-l urmărim.

Datorită fasciculului farurilor, reuşeau să perceapă cu claritate traseul camionului. Acesta făcu la stânga în direcția autostrăzii de pe coastă. Deci, se îndrepta totuşi spre nord.

O'Toole răsuci cheia în contact, porni motorul şi conduse furgoneta pe urmele camionului.

Îngustă şi plină de verdeață, coasta Pacificului se întindea sub vălul nesfârşit al nopții. Drumul coti curând spre interior, depărtându-se de coastă, în direcția munților spre Sierra de Veragua.

Barrabas se instală confortabil în scaunul său şi coborî geamul, ca să respire aerul pur al Pacificului, în timp ce furgoneta înainta cu o viteză constantă.

Până acum, totul mersese foarte bine, dar ştia cu certitudine, în timp ce spre vest apărea prima geană de lumină, că acea nouă zi nu se va termina fără o luptă mortală.

CAPITOLUL VI

Bishop viră cu treizeci de grade ca să scape de lumina soarelui care apunea.

Iarba, de un verde intens, acoperea versanții vulcanilor din Guanacaste. Nu mai era decât o jumătate de oră de lumină, şi totuşi cerul se păstra de un albastru profund. La tropice, soarele apune foarte repede. Urma să se facă brusc noapte.

— E la ora zece, indică Nate Beck, instalat alături de pilot şi scrutând peisajul printr-un binoclu cu un grosisment puternic.

De la acea distanță, Bishop abia dacă putu să distingă camionul care se deplasa pe partea dreaptă a drumului ce şerpuia pe versantul unuia dintre vulcani.

Vehiculul traversase toată ziua Panama şi mergea mai departe spre nord, până în Costa Rica.

Între timp, Bishop aterizase la San José ca să facă plinul şi să se odihnească. O'Toole continuase filarea cu furgoneta. Exact înainte de frontiera cu Nicaragua, camionul apucase pe un drum care ducea printre plantațiile de cafea din Costa Rica, într-o vale dominată de marele vulcan Ortosi.

— S-ar zice că acolo e o fermă, zise Beck cu binoclul la ochi.

Bishop păstră itinerarul elicopterului şi pasagerul său intră în contact cu furgoneta.

Vocea lui Barrabas se auzi imediat în receptor. Colonelul voia o recunoaştere a locului.

Acum, vehiculul de transport aborda versantul de vest. Cu o viteză de o sută şaptezeci de kilometri la oră, Bishop viră brusc ca să ocolească conul vulcanului.

Beck se ţinu bine, ascunzându-şi frica momentan cu o glumă:

— E mai bine decât să te prăbuşeşti pe stânci!

— Îmi pare rău, se scuză pilotul. Au trecut mulţi ani de când n-am mai pilotat acest fel de aparat. M-am lăsat puţin dus de val. Am pilotat zece ani avioane cu reacţie, şi a trece de la ele la elicopter e ca şi cum ai trece de la un autocar turistic la o motocicletă.

Suprafaţa albastră şi plată a lacului Nicaragua reflecta ca o oglindă razele soarelui, orbindu-l iar pe Bishop.

Lumina scădea rapid, lăsându-le puţin timp la dispoziţie pentru urmărirea camionului.

Acesta pătrunse curând pe o proprietate înconjurată de ziduri înalte, situată pe un mic platou, la jumătatea versantului. O vilă albă cu acoperişuri din ţiglă roşie, în stilul din Costa Rica, domina acel loc aproape fortificat. Puţin mai departe, în spatele clădirii, acolo unde începea panta muntelui, un edificiu fără ferestre era construit cu faţa la nord, spre Nicaragua. Probabil că era un hangar.

— Acolo va lăsa probabil racheta, zise Beck, arătând cu degetul spre vilă.

Bishop trecu în apropierea proprietăţii şi îşi continuă drumul în linie dreaptă spre La Cruz, situat la vreo zece kilometri de poziţia lor.

Un grup de oameni se afla în jurul camionului oprit.

— Trebuie să raportăm colonelului, zise Bishop. Am impresia că ne vom plimba pe-aici în noaptea asta.

*

* *

Pe măsură ce camionul traversa Panama şi Costa Rica, fiecare kilometru parcurs întărea şi mai mult siguranţa lui

Glen Beam. Fiecare metru urcat pe coasta vulcanului îl apropia şi mai mult de capătul proiectului său. Contrabanda cu arme nu-l atrăgea în mod special, numai preţul ridicat îl atrăsese în această afacere.

Cu ocazia primei încărcături, lucrurile merseseră bine până în Honduras. De data asta, operaţiunea era mai complicată. Puştile se aflau la bordul navei şi racheta transportată în direcţia Costa Rica. Peste câteva ore, Beam va reveni la bordul navei cu elicopterul, ca să supravegheze transportul puştilor. Pe urmă, Jeremiah avea să-l plătească şi va dispărea. Pentru totdeauna, în spatele noii sale identităţi. Beam era hotărât. Jeremiah era un tip prea periculos.

Camionul reduse, în sfârşit, viteza ca să intre pe proprietate. Beam coborî, îşi dezmorţi puţin picioarele şi aruncă o privire în jur. Locul părea foarte plăcut. Protejând interiorul de razele fierbinţi ale soarelui, o verandă mare se întindea de-a lungul unei părţi a vilei albe, construită în stil spaniol. Grădini splendide înfrumuseţau şi mai mult locul, în faţa vilei tronând o fântână arteziană ornamentală superbă, cu trei jeturi de apă.

Un latino-american, cu blugi strâmţi şi cizme de cow-boy din piele de şarpe, se apropie de Beam. Era Diego, care îi zâmbea prietenește. Un astfel de om zâmbea cu uşurinţă când purta cu el un pistol-mitralieră. Fostul ofiţer din *National Guard* îl luase eu el când fugise din Nicaragua, după luarea puterii de către sandinişti.

— *Señor* Glen, aţi reuşit. Complimentele mele! Haideţi înăuntru să bem pentru acest succes!

— Mai întâi, racheta trebuie dusă în hangar, cât încă mai este lumină. Vom bea după aceea.

Beam zări un elicopter care survola vulcanul cam la o distanţă de un kilometru de poziţia lor. Aparatul se mărea văzând cu ochii, apoi trecu pe deasupra proprietăţii şi îşi

continuă drumul spre coastă. Elicopterul aparținea unei companii petroliere.

Latino-americanul zâmbi din nou.

— Bineînțeles, *señor* Glen, răspunse el, după ce vom termina.

Vreo șase oameni se agitau deja în jurul vehiculului, ca să degajeze corpul rachetei. Diego le dădu un ordin în spaniolă și echipa acceleră ritmul.

— Mi-ai pregătit un elicopter? întrebă Beam.

— Da, în spatele casei. Îi vei spune lui Jeremiah că i-am îndeplinit ordinele întocmai și că așteptăm semnalul lui.

— Da, îi voi spune că tu și oamenii tăi ați făcut o treabă bună.

— Ah, *señor* Glen! Curând mă voi întoarce la Managua! De mult timp aștept să-i distrug pe sandiniști!

— Să te întorci la masacrele tale din elicoptere.

— *Señor*! exclamă Diego, al cărui zâmbet dispăru brusc. Reputația mea este nedreaptă! Să arunc copii din elicopter...

Tăcu o clipă, dând din umeri, apoi continuă:

— A fost doar ca să ne arătăm puterea. Ceva regretabil, dar necesar.

— Toți îndeplinim ce este necesar, replică Beam.

Diego era dat în urmărire de guvernul din Nicaragua pentru atrocitățile pe care le comisese în timpul războiului civil. Beam nu se putuse abține să nu facă această remarcă.

Câteva minute mai târziu, oamenii lui Diego scoteau racheta din vehicul, încărcând monstrul de șase sute cincizeci de kilograme pe un cărucior-elevator mare, pe care îl conduseră în hangar. Beam și Diego veniră în urma lor.

— Jeremiah e un om fantastic, zise Diego cu un aer admirativ. Am așteptat mult timp să-mi iau revanșa, iar el mi-a furnizat armele necesare pentru ea.

— Mda, replică Beam fără convingere, un om fantastic... „Și complet țăcănit", continuă el în gând.

Întâlnirea sa cu gigantul avusese loc cu câțiva ani înainte.

În 1968, Glen Beam plecase din Hicksvill şi se dusese la San Francisco, ca mii de alți tineri care visau la amor liber şi Flowerpower. Dar, contrar celor mai mulți dintre ei, găsise ocazia să facă bani cu ajutorul drogurilor. Tot felul de droguri: heroină, amfetamine, STP, LSD... Dar prea mulți dintre clienții săi mureau de superdoză şi rentabilitatea afacerii sale începuse să scadă.

Când îl întâlnise pe Jeremiah pentru prima dată, gigantul îşi ținea predicile în Golden Gate Park, atrăgându-i pe oameni cu discursurile sale despre dragoste, pace şi construirea unei noi societăți. Talia lui imensă părea că îi sporeşte puterea carismatică. Mulțimea şi guvernul îl găseau persuasiv, şi Jeremiah primea multe subvenții.

Într-o zi, acesta a luat contact cu Beam ca să-i transmită o comandă specială: sedative, pentotal, cianură de potasiu... Plătea foarte scump.

În curând, Jeremiah obținu propriul său centru comunitar, şi sute, apoi mii de convertiți la doctrina sa îl urmară orbeşte, gata la orice ca să-şi servească şeful. Numai Beam cunoştea secretul succesului său: controlul chimic al minții.

Chiar şi respectul servil al lui Diego îşi avea originea în drogurile furnizate de Beam. Nici unul dintre oamenii lui Jeremiah nu era conştient că era manipulat. Beam trebuia să plece, să se facă uitat, mai înainte ca gigantul să ia hotărârea să-l distrugă şi pe el.

Beam şi Diego ajunseră în hangar.

Racheta fu ridicată până la rampa sa de lansare, alături de care se aflau instrumentele de control. Operațiunea era simplă. Un singur buton de aprindere. Nu trebuia decât să introduci coordonatele punctului-țintă şi să acționezi declanşatorul.

Beam luă una dintre grenadele aflate într-o cutie deschisă şi o răsuci în mână.

— Diego, când Jeremiah îţi va da semnalul, apasă pe acest buton, îi explică Beam. E foarte simplu, aprindere instantanee, moarte instantanee. Opt sute de mici bombe vor atinge punctul stabilit. *Bye, bye*, Managua, *bye, bye*, sandinişti, continuă el, jonglând cu grenada ca şi cum ar fi fost vorba de o portocală.

Privirea lui Diego exprima o mare plăcere.

— Ah, *señor* Glen, niciodată n-am fost atât de fericit. Acum trebuie să bem în cinstea reuşitei noastre.

Beam păstră discret grenada şi porni în urma lui Diego.

*

* *

Ultimele raze de lumină îi permiseră lui Barrabas să distingă elicopterul care se depărta de versantul muntelui. Soarele dispăru foarte repede, acoperit parcă de o cuvertură, şi noaptea întunecă întreg peisajul. Temperatura scăzu brusc cu câteva grade, dând impresia de răcoare subită. Oamenii lui Barrabas urmau să se încălzească în timpul celor opt kilometri de marş care îi aştepta.

Barrabas privi harta părţii de nord a statului Costa Rica şi a zonei de frontieră cu Nicaragua. Cruciuliţele corespundeau ultimelor tabere ale luptătorilor *contras*, ce le fuseseră indicate de serviciile de informaţii americane. Luptătorii *contras* atacau Nicaragua pornind de la bazele lor din Costa Rica. Cele mai multe se aflau în partea de est a ţării, lângă teritoriile indienilor Misquito. Unele tabere erau ascunse chiar în văile vulcanice, în apropiere de zona de frontieră unde râurile, vărsându-se în lacul Nicaragua, facilitau transportul. Tabăra situată pe panta vulcanului Ortosi nu era menţionată pe hartă. După toate aparenţele, serviciile de informaţii americane nu ştiau nimic despre ocupanţii lor.

O'Toole aruncă o ultimă privire în furgonetă. Aveau acum de parcurs pe jos opt kilometri până la fermă. Irlandezul duse vehiculul în pădure. Dacă oamenii lui Barrabas nu aveau să-l

recupereze, un fermier norocos avea să-l descopere probabil peste câteva zile.

— Avem nevoie de prizonieri, spuse Barrabas, aprinzându-şi trabucul.

Billy II îşi lega centura cu muniţii, în timp ce Leona îşi prindea la brâu „colierul" de grenade. Barrabas săltă pe umăr un lansator de grenade Jet Shot cu rampă simplă, în timp ce O'Toole făcea la fel cu cel care avea rampă dublă.

Echipamentul lui Silver John urma să fie supus în curând primului test.

— Când ucidem, trebuie s-o facem cât mai discret posibil şi fără să fim reperaţi. Folosiţi anti-flash-urile. La început, nu vreau nici o împuşcătură. Dacă ne bănuiesc prezenţa, se vor împrăştia pe o distanţă de kilometri în toată această vale.

Barrabas strânse harta, o întinse lui Billy II, şi micul grup porni marşul de-a lungul drumului întunecos care ducea la fermă. În pădurea de stejari şi de pini de munte, ochii a zeci de oposumi scânteiau ca nişte monede de argint. Ultimii kilometri şerpuiau şi mai adânc în pădure, şi după o oră echipa ajungea în apropierea fermei.

Un luminiş de vreo treizeci de metri despărţea liziera pădurii de zidurile de incintă ale proprietăţii. Poarta mare de la intrare era închisă. După toate aparenţele, nu exista nici un sistem de securitate – nici un paznic, nici un fel de măsuri de precauţie defensive. Lucrurile păreau prea uşoare.

— Aşteptaţi-mă aici, ordonă discret Barrabas.

Dădu ocol taberei prin pădure, oprindu-se frecvent ca să observe solul luminişului. În sfârşit, descoperi sistemul.

Numai ochiul unui cunoscător putea să localizeze trepiedul şi tubul orizontal al sistemului de protecţie ascuns în stufăriş.

Barrabas se târî până la aparat. În faţă, la vreo şaizeci de metri, un sistem identic era dispus pe aceeaşi axă. Undele ultrascurte emise de tuburile metalice permiteau construirea unui zid de energie invizibil. Alte dispozitive similare

împânzeau probabil întreg luminişul, fiecare fiind legat cu un cablu la o unitate de control sau la o alarmă. Pentru blocarea dispozitivului era de ajuns să găseşti cablul şi să-l tai.

Barrabas se întoarse la oamenii lui.

— Locul e înconjurat de un sistem de securitate cu unde ultrascurte. Nu vă mişcaţi din pădure.

Apoi se uită repede la ceas. Era ora douăzeci şi trei şi patruzeci şi cinci de minute.

— O'Toole, Hatton. Stabilim atacul la miezul nopţii. Imediat ce auziţi începutul împuşcăturilor, intervineţi pe partea asta, fără să vă mai pese de sistemul de alarmă. Billy II, haide cu mine.

Cei doi ocoliră tabăra, croindu-şi drum pe mica pantă a vulcanului. Billy II se stabili într-o poziţie care domina vila. Barrabas urcă mai sus ca să aibă o vedere de ansamblu asupra proprietăţii.

Camionul era tras în spatele casei lângă hangar, de unde lumina se răspândea afară prin uşile mari, rămase deschise. Vreo şase oameni, înarmaţi cu puşti FN FAL şi pistoale-mitralieră Uzi, stăteau în jurul vehiculului.

Barrabas instală lansatorul Jet Shot pe trepied, potrivind azimutul înainte de a fixa o grenadă PRB pe rampă cu un cartuş Jet Shot special.

Era aproape miezul nopţii.

Nile ţinti grupul de soldaţi din jurul camionului şi apăsă pe butonul de tir.

Silver John nu se înşelase; explozia nu provocă nici un zgomot, nici flăcări şi nici fum. Aruncaţi la pământ ca nişte păpuşi din cârpe, cei mai mulţi îşi luară adio de la viaţă.

Doi se ridicară în picioare, cu faţa plină de sângele lor şi al camarazilor lor. Ei nu reprezentau o problemă, spre deosebire de cei care tocmai ieşiseră din vilă înarmaţi cu puşti-mitraliere Uzi.

Puşca de asalt M-16 a lui Billy II, echipată cu surdină şi anti-flash, trase imediat o rafală chiar sub nasul lor. Între timp,

Barrabas pregătise deja o nouă grenadă. În tabără, inamicul replica la întâmplare împotriva unui adversar nevăzut. Cei doi supraviețuitori ai primei explozii, prinşi în focul propriilor lor camarazi, fură seceraţi urgent şi aruncaţi la pământ. A doua grenadă a lui Barrabas căzu brusc asupra ţintelor pe care le distruse cu ferocitate. Dar câţiva supraviețuitori putură să fugă spre vilă. O replică la întâmplare veni din interiorul vilei în direcţia lui Barrabas. Inamicul nu-şi localizase încă agresorii, dar se apropia în mod periculos. Billy II trase rafale invizibile prin ferestrele casei, şi geamurile se făcură ţăndări, cu mare zgomot. Nile profită ca să pornească în direcţia hangarului.

*

* *

— La naiba! Ce bine e să te debarasezi de arma asta! mormăi O'Toole, dând jos de pe umăr lansatorul de grenade.

El şi Leona luară poziţie la câţiva metri în faţa porţii mari de la intrare, tot în spatele zidului de securitate invizibil.

Lansatorul cu tub dublu era în stare să tragă cu două grenade, în serii de două, fiecare fiind propulsată înainte ca precedenta să fi atins solul. Asta dădea impresia unui atac în masă, şi mecanismul era acţionat de o simplă persoană. Acest sistem Jet Shot, extrem de rapid, nu-i permitea inamicului să-şi dea seama de pericol, dar greutatea lui constituia un anumit handicap în ceea ce privea transportul.

O'Toole îl transportase opt kilometri, iar faţa sa scăldată în sudoare exprima cât de obosit era.

— Fă o pauză, soldatule. Mă ocup eu de instalare.

Leona se puse imediat pe treabă, în timp ce irlandezul îşi trăgea sufletul. După ce lansatorul fu reglat şi încărcat, Leona fixă o grenadă de puşcă Mecar 4Omm la puşca M-16 a camaradului ei.

Leona se uită încă o dată la ceas. În curând, va fi miezul nopţii. Era pregătită.

— Peste câteva secunde vom afla dacă sistemul funcţionează, zise ea.

La puţin timp după ofensiva lui Barrabas de pe versantul muntelui, Leona acţionă lansarea electronică a aparatului. După o sutime de secundă, primele grenade îşi atinseră ţinta. Într-adevăr, sistemul funcţiona de minune.

În tăcerea aproape totală, proiectilele părăseau tubul şi îşi luau zborul, uşoare, ca nişte talgere de tras la ţintă. Salvele se succedau foarte apropiate una de cealaltă. La rândul său, O'Toole apăsă pe trăgaciul puştii de asalt, declanşând plecarea grenadei care explodă exact în faţa porţii. Aceasta fu distrusă, stârnindu-se un nor de praf şi fragmente de lemn.

Ultimele grenade PRB terminară curăţirea perimetrului în spatele zidului intrării. Din prudenţă, Leona trase o rafală în dechizătura porţii, nu departe de gaura provocată de grenadă, în timp ce O'Toole alerga să se ascundă lângă perete, nu departe de gaura din poartă. Nu se auzi nici un fel de reacţie.

Irlandezul trase siguranţa unei grenade ofensive pe care o aruncă la câţiva metri în spatele zidului. Imediat după explozie, profitând de ecranul de fum, Leona alergă să se plaseze în faţa colegului ei, de cealaltă parte a fostei porţi. Putură să audă tirul lui Billy II care spărgea geamurile vilei.

O'Toole dădu semnalul Leonei şi amândoi se răsuciră brusc cu nouăzeci de grade ca să ajungă în interiorul taberei. Traseră imediat în clădirea din faţa lor. Acum, nimeni nu mai putea să fie viu în acel sector al proprietăţii. În spate, echipa era încă ocupată, dar rezistenţa slăbea.

*

* *

Barrabas, cu spatele lipit de hangar, auzi explozia de la intrarea în fermă. De un minut, un tip trăgea în el de lângă uşa din spate a vilei. Gloanţele şuierau nu departe de el, rupând doar lemnul de deasupra capului său.

Billy II îl debarasă de cel care îl deranja. Ploaia de proiectile trasă de arma lui nimeri curând inamicul, strivindu-i carnea, care făcu explozie şi stropi pereţii albi. Tipul se prăbuşi greoi la pământ; cizmele lui de cow-boy din piele de şarpe îşi îndreptau acum ciocurile spre cer.

Billy II începu atunci să tragă fără pauză prin ferestre. Aşa cum prevăzuseră, inamicul se lăsase prins în cuşca pe care i-o destinase Barrabas. Tabăra era învăluită aproape în întregime în întuneric, cu excepţia luminilor care proveneau încă din hangar.

Barrabas se strecură ca un şarpe spre uşa deschisă. Când ajunse foarte aproape de intrare, trase siguranţa grenadei explozive, pe care o avea în mână, numără până la cinci şi o aruncă în hangar. Abia avu timp să-şi acopere urechile; pereţii de lemn din spatele lui se bombară în urma şocului provocat de explozie. În secunda următoare, Barrabas pătrundea în interior, cu degetul pe trăgaciul armei, gata să deschidă focul.

Racheta se afla în centrul sălii, susţinută de lansator, ca un negrişor pe spatele mamei sale. Puţin mai departe, un tip se târa în praf. Rănile îl împiedicau să se ridice. Sângele îi curgea din urechi şi din nas. Când îşi dădu seama de prezenţa lui Barrabas, încercă să apuce arma care zăcea lângă el. Nile trase, trimiţând pistolul şi o parte din mâna rănitului la un metru de braţul mutilat, din care sângele ţâşnea din abundenţă.

Tipul scoase un adevărat urlet.

Barrabas se lăsă pe vine lângă el, apucă ciotul şi vârî două degete în arteră ca să oprească hemoragia. Mai întâi, trebuia să-i pună câteva întrebări, pe urmă tipul avea să facă ce dorea. Rănitul emise un zgomot ciudat în momentul în care aerul îi pătrunse în plămâni. Pieptul i se umflă şi spatele i se arcui violent. Ochii păreau că vor să iasă din orbite. Apoi corpul muribundului se clătină, pieptul i se lăsă în jos şi ochii fixară tavanul, nemişcaţi şi fără viaţă.

Împuşcăturile încetaseră şi afară. Nile, îngrijorat, părăsi repede hangarul şi se strecură până la Billy II, care stătea pe vine alături de camionul de marfă.

— Nu mai ripostează. Am încercat să-i scutur cu câteva gloanţe, dar n-a mai răspuns nimeni!

Barrabas scoase de la centură aparatul de emisie-recepţie RT-10.

— Hatton, O'Toole! Ce se petrece la voi?

Vocea tinerei femei răsună imediat în receptor:

— Colonele, aici e tăcere completă, nici o reacţie din partea inamicului.

— Aruncaţi câteva grenade în perete, le indică colonelul, pe urmă aşteptaţi instrucţiuni.

Bucăţi întregi din clădire fură ciopârţite de deflagraţii succesive, dar inamicul nu mai dădea nici un semn de viaţă.

Barrabas începu să dea ordine în spaniolă:

— Următoarea grenadă va fi aruncată în interior! Aveţi treizeci de secunde ca să vă arătaţi în faţa uşii fără arme. Pe urmă, arunc casa în aer!

Treizeci de secunde, interminabile pentru mercenari şi probabil prea scurte pentru cei aflaţi în vilă.

Dar, după trecerea acestui răgaz, nimeni nu apăru în faţa uşii.

Leona şi Billy II traseră alte rafale în ferestre cu armele lor automate, în timp ce O'Toole şi colonelul străbăteau în fugă spaţiul descoperit din punctele în care se aflau.

Barrabas aruncă pe fereastră o grenadă luminoasă înainte de a lua acelaşi drum. Sărind în încăperea pe care o ciuruia cu gloanţe, colonelul îşi dădu repede seama de inutilitatea gestului său: sala era goală.

O'Toole, care recurgea şi el la aceeaşi strategie, îl contactă pe colonel.

— Colonele, zise el, problemele noastre sunt rezolvate. Aici sunt doar cadavre! Dar o să vezi şi singur.

Nile, urmat de Billy II, o porni pe culoarul luminat de ultimele scântei ale grenadelor luminoase. Atacul lor provocase pagube multe şi însemnate. Peste tot zăceau bucăţi mari de tencuială, lemn şi geam spart. O'Toole şi Leona apărură la capătul culoarului.

— Pe aici, indică irlandezul.

În interiorul sălii staţiei radio, o duzină de cadavre forma o stivă înaltă de un metru.

— Cianură, confirmă Leona, examinând cadavrele. Şi în capsule, preciză ea, închizând gura mortului deasupra căruia se aplecase.

— Şi nu avem nici un prizonier, remarcă colonelul.

*

* *

Barrabas aruncă o privire peste umărul lui Beck, care se agita în faţa tabloului de control al rachetei.

— Racheta asta este îndreptată spre Nicaragua, îl anunţă geniul electronicii. Mai exact, spre Managua. Cu o astfel de precizie, procentul ei de exterminare e de sută la sută. Cineva pare în relaţii foarte proaste cu sandinişţii, cu excepţia unchiului Sam.

— Poţi să-i deviezi traiectoria? întrebă Barrabas.

— Da, e posibil. Va lovi probabil flancul muntelui.

Beck scoase din rucsac o cutie cu scule şi un ceas deşteptător.

— E primitiv, dar eficace. La ce oră să fixez declanşarea?

— Instalează-ţi sistemul. Vom aştepta să primim veşti de la Hayes şi de la ceilalţi de pe navă. Voi sta noaptea asta lângă staţia radio. Voi veţi profita ca să dormiţi.

Adevărul era că oboseala punea stăpânire pe mercenari, care nu mai dormiseră de treizeci şi şase de ore. Patru dintre ei purtaseră o luptă sângeroasă. Bishop şi Beck îşi petrecuseră ziua în elicopter. Toţi erau frânţi de oboseală, iar primul lucru

de care colonelul trebuia să aibă grijă era starea soldaților săi. Odihna devenea indispensabilă.

Barrabas făcu turul taberei. O'Toole şi Bishop se îndreptară spre elicopter. Leona şi Billy II discutau afară din vilă. Colonelul plecă spre ei.

— Colonele, am descoperit asta în interiorul sălii radio, zise Leona, întinzându-i un carneţel plin cu însemnări.

Un moment, Barrabas îşi dădu seama de frumuseţea devastatoare a tinerei femei, pe care abia dacă reuşea să o ascundă stratul de funingine cu care îşi mânjise faţa înainte de luptă.

— Sunt coduri radio, spuse Billy II, rupând tăcerea.

— Le voi da lui Nate să le studieze. Găsiţi-vă un loc lângă elicopter şi dormiţi puţin.

Colonelul se depărtă câţiva metri şi cuprinse cu privirea locurile acelea. Nu departe de rămăşiţele porţii mari de la intrare, clipocitul monoton al apei unei fântâni ornamentale părea că sfidează prin puritatea ei măcelul din jur.

Colonelul se înfioră, dar nu din cauza temperaturii scăzute a nopţii.

— Şi eu am simţit asta, colonele, zise Leona, venind lângă umărul lui.

De la acea distanţă, putea să-i simtă răsuflarea pe gât.

— Am cunoscut soldaţi care au preferat să se omoare decât să se predea, pentru că ştiau că soarta lor ca prizonieri ar fi fost mai rea decât moartea, zise Barrabas.

— În orice caz, replică Billy II, ei n-ar fi fost în situaţia asta. Lucrurile vor deveni din ce în ce mai smintite!

Barrabas dădu din cap fără să-i răspundă.

CAPITOLUL VII

Claude Hayes îşi întinse membrele lungi şi întoarse de câteva ori capul ca să-şi dezmorţească muşchii gâtului şi umerilor.

— Motoarele sunt oprite, anunţă Nanos, a cărui voce răsună în întuneric.

Alături de el, Lopez se ocupa de receptorul radio, ale cărui diode îi luminau faţa. Profund concentrat asupra receptorilor tranzistorizaţi, el urmărea conversaţia care avea loc în cabina de pilotaj.

Nava aluneca încă pe apă, dar duduitul ritmic al motoarelor enorme, care răsuna până în cală de douăzeci şi patru de ore, încetase. De mult timp deja, cei trei soldaţi stăteau ascunşi în întuneric, schimbându-se între ei ca să asculte emiţătorul radio...

Acum o tăcere apăsătoare învăluise cala urât mirositoare. Acelaşi gen de linişte dinaintea furtunii.

Nanos se ridică. Îi veni să urle şi să se bată cu pumnii în piept ca Tarzan, omul-maimuţă. Îi venea să alerge, să respire aerul curat de afară, să lupte! Lipsa lor de acţiune ţinea de prea mult timp. Totuşi, avea intuiţia că dorinţele li se vor realiza peste puţin timp.

— Îl vreau pe acest Beam, zise Hayes, strângându-şi mai mult cu degetele patul pistolului-mitralieră Skorpion.

Cu câteva ore mai înainte, individul revenise la bordul vasului. Putuse să-i capteze vocea din cabina de pilotaj. Hayes îşi întipărise faţa ucigaşului în memorie.

— Am mai văzut deja o privire identică. Aceeaşi care îi lovea pe fraţii mei negri în Alabama. Aceeaşi care fulgera deţinuţii în acea afurisită de închisoare din Georgia unde am fost pe vremuri. Ştii ce-mi spune mie privirea asta, grecule?

Nanos nu răspunse.

— Nimic, continuă el, nu-mi spune absolut nimic. Ochii ăştia sunt goi, complet goi. Nu anunţă suflet înăuntru, doar ceva deja mort. Acest tip este dăunător, este un fiu al răului.

Hayes îndreptă brusc arma în faţa lui, ca şi cum ar fi urmat să tragă.

— Pam! exclamă el. Exact în mijlocul frunţii! O lobotomie cu plumbi! Lasă-mi-l mie pe acest Beam, insistă el, uitându-se la negru.

— Primesc ceva colo sus, anunţă Lopez. Hayes, ia note!

Hayes notă imediat informaţiile pe măsură ce Lopez i le anunţa.

— Poziţie: 86 grade 35 minute vest şi 12 grade 70 minute nord.

Lopez tăcu şi ascultă din nou, cu sprâncenele încruntate din cauza concentrării.

Nanos apropie o hartă plastifiată de lanterna lui Hayes şi căută cu degetul latitudinea şi meridianul.

— Asta ne duce la nouăzeci de kilometri de coasta statului Nicaragua, la nord de Costa Rica.

— Pun la cale o întâlnire între nave, spuse Lopez.

— Cu o navă din Nicaragua? întrebă Nanos.

Lopez scutură din cap.

— Nu ştiu. Trebuie să sosească aici în cinci ore. Acum se află la o sută optzeci de kilometri nord-vest de poziţia noastră. Exact, îi aşteaptă sosirea.

Lopez luă casca de la urechi şi se uită la camarazii săi.

— Aşteptăm şi noi sau acţionăm? întrebă Nanos.

— Acţionăm, răspunse Hayes, punând Colt-ul Comando în tocul de piele. Vom trece prin sala maşinilor. Trebuie să curăţăm bine locul.

Nanos se uită cum îşi punea cuţitul între dinţi şi strângea bine curelele harnaşamentului de luptă.

— La ce te gândeşti, grecule? zise Hayes, strângând cuţitul între dinţi.

Nanos tocmai avusese o viziune infernală.

— Mă gândeam că n-aş vrea să fiu duşmanul unui tip ca tine.

Cei trei mercenari se îndreptară spre uşa groasă de metal, care despărţea cala de sala maşinilor, şi înaintară discret pe galeria de deasupra fosei motoarelor.

Doi mecanici revizuiau instalaţiile, cu spatele la mercenari.

Nanos coborî lent treptele înguste de metal, care duceau la sala de sub ei. Când ajunse la mijlocul scării, unul dintre oameni întoarse capul.

— Nu mişcaţi, mâinile sus, ordonă grecul cu o voce fermă.

Stupefiaţi, cei doi mecanici se supuseră lent, fără să scoată o vorbă.

Nanos termină de coborât scara, cu pistolul-mitralieră Skorpion îndreptat spre ei. Unul dintre cei doi mecanici îşi îndreptă în mod indiscret privirea spre interfonul fixat de peretele metalic.

— Încearcă să faci pe eroul, şi eşti un om mort! îl preveni Nanos.

În ciuda ameninţării, tipul alese să fie erou şi se aruncă spre aparat. Nanos trase imediat şi gloanţele intrară ca în unt în spatele mecanicului. Acesta se prăbuşi mort mai înainte de a fi ajuns la podea.

Celălalt se năpusti asupra lui Nanos, blocându-i braţul cu care ţinea arma şi strângându-l cu putere de gât. Trei secunde mai târziu, grecul percepu un zgomot şi strânsoarea adversarului său slăbi, în timp ce din gură i se scurgea un val de sânge. Corpul fără viaţă căzu lent în faţă, şi Nanos abia avu timp să se dea la o parte.

Cuţitul lui Hayes era înfipt până la mâner.

— Simţeam nevoia să mă antrenez puţin, zise Hayes de sus. Şterge tu, te rog!

— Încearcă să fii un băiat bun şi grăbeşte-te, zise Nanos. Trebuie să fim mai iuţi.

Hayes îi conduse până la ruf, unde se aflau toate cabinele cu acces spre un culoar mare. La fiecare cat al acestui culoar, o uşă dădea spre puntea exterioară.

— E cartierul general al ofiţerilor, zise Nanos.

— Curăţă-l! Pe urmă, o ştergem pe pasarelă.

— Ocupaţi-vă de asta, băieţi, zise Lopez, cabinele mateloţilor sunt în partea din faţă. Când veţi ajunge pe pasarelă, au să vă atace toţi, doar dacă nu cumva le voi da eu de furcă.

Fără să mai aştepte un răspuns, Lopez înaintă spre uşa care dădea spre exterior.

— Lopez, eşti complet ţicnit! Nu vei ajunge la pasarelă fără să fii reperat, îl preveni Nanos.

— Nu-ţi face griji pentru mine, bătrâne. Ne aflăm la bord, ăsta e ultimul lucru din lume pe care şi-l pot imagina. Dacă mă zăreşte vreunul, va crede că fac parte din echipaj.

Zâmbi şi dispăru.

Hayes luă poziţie la capătul culoarului şi Nanos bătu la prima uşă înainte de a încerca clanţa. Uşa nu era încuiată şi înăuntru nu se afla nimeni. A doua încăpere era la fel de pustie.

La a treia, auzi o voce înfundată şi paşi care se apropiau de uşă. Se lipi imediat de perete, ca să nu fie văzut. Un om în maiou ieşi din încăpere, în mijlocul culoarului, şi fu imediat întâmpinat de pistolul-mitralieră Skorpion care i se spriijini de tâmplă.

— Nici o mişcare, nici o vorbă, altfel eşti mort! zise Nanos, împingându-l înapoi în cabină cu arma.

Dar tipul voia să facă pe eroul. Se aruncă într-o parte şi încercă să fugă, dar fu imediat secerat de replica furioasă a lui Hayes. Înainte de a se prăbuşi, marinarul avu timp să tragă de mânerul alarmei de incendiu.

Alarma începu să sune.

Hayes şi Nanos îşi lăsară pistoalele-mitralieră şi o luară la fugă spre uşa care ducea pe punte. Era timpul să scoată Colt-urile Comando şi să folosească acţiunea fulgerătoare a proiectilelor 5.56.

— Acopăr uşa asta şi îi lichidez pe măsură ce-şi fac apariţia, zise Nanos. Tu, dă ocol pasarelei ca să-i ataci pe la spate.

Calmul din exterior fu brusc tulburat de piuitul strident al sirenei de alarmă. Patru mateloţi veniră în fugă dinspre pasarelă, ducând extinctoare, şi dispărură pe culoar. Apoi îşi făcură apariţia alţi doi, de data asta înarmaţi cu puşti automate, dar dădură de Hayes lipit de perete.

Nanos nu aşteptă mult timp. Primul matelot apăru din partea opusă şi îşi opri brusc alergarea, cu stupefacţia întipărită pe faţă, când descoperi cadavrele zăcând într-o băltoacă de sânge. Scotoci prin buzunar în căutarea unei arme, şi Nanos îi oferi gloanţele. Câteva proiectile de 5.56 drept în piept. Ceilalţi trei soseau, fără să ştie că ar fi făcut mai bine să se oprească şi să se întoarcă.

Arma automată a lui Nanos trase încă o dată. Sângele primului matelot se răspândi în toate direcţiile, stropindu-l pe al doilea, care avu aproape imediat aceeaşi soartă. Amândoi se prăbuşiră unul după altul. Mai rămânea unul de doborât. Nanos apăsă iar pe trăgaci. Mecanismul răsună a gol.

Nimic!

Nanos se strâmbă. Magazia era goală.

*

* *

Pe pasarelă, doi mateloţi îl ameninţau pe Hayes cu armele lor. Mercenarul le aruncă un „cântec de moarte" şi alergă să se adăpostească după peretele metalic. De cealaltă parte a acestuia, putea să audă tirul regulat al lui Nanos luând sfârşit.

Hayes întoarse capul în momentul în care un om fugea şi trase spre el. Tipul abia avu timp să se întoarcă. Nanos profitase ca să reîncarce pistolul Comando, de aceea matelotul întâlni în drum o moarte fulgerătoare.

Hayes apăru la intrarea culoarului. Afară părea să se fi dezlănţuit un adevărat infern.

— Urcă pe grindă şi trage câteva gloanţe în geamurile din spate ale cabinei de pilotaj, zise Hayes. Eu îi voi ţine ocupaţi cu astea.

Şi bătu uşor cu palma peste grenadele lacrimogene prinse la centură.

— Dacă avem puţin noroc, vom beneficia de acoperirea lui Lopez.

— Mai bine zi că, dacă o să aibă el noroc, vom profita de acoperirea lui, îl corectă Nanos, urcând scara.

*

* *

Da, Lopez avea noroc! Ţinând în mână Colt-ul Comando, se îndrepta cu nepăsare, traversând puntea, spre partea din faţă a vasului.

Alarma sună pe când ajungea în apropierea unui tambuchi.

Grăbi pasul, ajunse pe puntea din faţă şi se aruncă în spatele unei stive mari de frânghii înfăşurate, groase cât braţul unui om. Acea protecţie era destul de bună.

Auzi focul unei arme automate dinspre cabinele unde îi lăsase pe Hayes şi pe Nanos. Doi oameni înarmaţi apărură în capătul de sus al scărilor care duceau pe puntea unde se afla el. Lopez sfâşie aerul cu o rafală mortală, care îi proiectă în spate, tăiaţi în diagonală.

Jos, uşa de acces la cabinele echipajului se deschise şi apărură trei mateloţi înarmaţi cu puşti AK-47, îndreptându-se spre centrul acţiunii. Lopez se lăsă pe vine ca să ţintească, dar cineva aflat pe pasarelă îi descoperi prezenţa şi trase primul.

Deşi era un trăgător prost, gloanţele lui ricoşară pe puntea metalică la treizeci de centimetri în faţa lui şi unele dintre ele îl atinseră în umărul stâng, în momentul în care plonja la adăpostul frânghiilor.

Sângele curgea cu repeziciune din rană. Cu câţiva ani înainte, acelaşi umăr fusese rănit în Africa. Leona îl îngrijise şi îl cususe. Ticălosul care făcuse asta va plăti cu viaţa!

Ieşind brusc din ascunzătoare, Lopez trase o rafală mortală spre inamicul care acum alerga spre cabina de pilotaj. Atunci, geamurile pasarelei se făcură ţăndări, cu mare zgomot, fără ca Lopez să cunoască adevărata cauză.

*

* *

Glen Beam se afla în cabina de pilotaj împreună cu căpitanul şi navigatorul vasului *Sally Queen*, visând la bogăţii, când se declanşă alarma... Visurile lor fură brusc întrerupte de violenţa realităţii. Beculeţe roşii începură să pâlpâie nebuneşte pe ecranul de control. Un incendiu pe un vas plin cu muniţii şi transportând o rachetă nu era deloc o glumă. Dacă focul s-ar fi extins, nava ar fi putut să fie distrusă cât ai zice peşte! Dar Beam avea un elicopter şi, dacă lucrurile luau o întorsătură proastă, ceilalţi nu aveau decât să se descurce singuri. Căpitanul dădu câteva ordine prin interfon, fără să-şi facă prea mari iluzii. Mateloţii săi nu vor sări în sus de bucurie la gândul de a se lupta cu un incendiu pe o adevărată bombă plutitoare. Doi ofiţeri înarmaţi cu puşti plecară, deci, ca să-i facă ordinele mai convingătoare.

Cei doi oameni părăsiră cabina, pornind în direcţia punţii din faţă, dar abia avură timp să ajungă.

Pentru Beam, care observa scena din interior, fu un adevărat coşmar.

Flori purpurii enorme apărură pe pieptul celui de al doilea ofiţer, care se prăbuşi la picioarele scării.

Celălalt trase la întâmplare într-un inamic invizibil, înainte de a face cale întoarsă. Noi focuri de armă se auziră, în ciuda alarmei de-a dreptul asurzitoare.

Pe puntea principală, în partea de jos față de poziția lui Lopez, trei mateloți se repeziră afară din cabine. Atunci, acestea făcură explozie. Urletul isteric al sirenei de alarmă, acum decapitată, se opri.

Câțiva marinari şi căpitanul trăgeau prin geamurile sparte, blocându-l pe Lopez în spatele frânghiilor sale protectoare.

Beam îşi zise că era timpul să plece. Elicopterul, aflat în partea din spate a navei, îl aştepta. Pistolul său Mauser şi cele două grenade luate de la Diego aveau să-l ajute în caz de pericol.

Beam avusese o viață foarte activă, iar moartea altora îl lăsa complet indiferent. Totuşi, niciodată nu se aflase într-o situație atât de infernală, şi nu cunoştea războiul decât din filme.

De aceea, îşi imaginase la început că era destul să contezi pe noroc. Apoi, avu o inspirație. Va crea o diversiune. Sistemul care comanda deschiderea electrică a calelor se afla în fața lui, la patru metri. Se apropie, apăsă pe un buton şi, întorcându-se, îl văzu pe căpitan alergând în direcția lui. Fără cea mai mică ezitare, Beam ridică arma şi trase. Căpitanul se prăbuşi, cu fruntea spartă de impactul cu glonțul ucigaş.

Beam făcu repede cale întoarsă, luă una dintre grenadele din buzunar şi trase siguranța. „Ca în filme", îşi zise el. Ucigaşul nu folosise niciodată acest gen de proiectil şi aruncă grenada, ca şi cum i-ar fi ars degetele, pe pasarela de comandă.

Ascuns într-un colț, următoarele câteva secunde se transformară într-un adevărat coşmar. Angoasa ca nu cumva unii dintre cei aflați în cabină să nu trimită înapoi grenada!

Aşteptă cu mâinile la urechi, ceea ce i se păru că durează o eternitate.

În sfârşit, grenada făcu explozie.

Beam îşi luă mâinile de la urechi. Împuşcăturile încetaseră. Un val de sânge se scurgea acum în cascadă de pe primele trepte.

*

* *

Nanos profită de ecranul de fum ca să-şi schimbe poziţia. Putu să vadă geamurile din spate ale postului de pilotaj spărgându-se pe măsură ce Hayes le lua drept ţinte. Nanos trase siguranţa grenadei, numără până la cinci şi o aruncă pe pasarelă, unde sări o dată în sus înainte de a exploda. Antena radio fu în întregime distrusă şi bucăţile din sirenă aterizară pe punte.

Se auzi riposta unei arme automate.

Prinşi la înghesuială de Hayes şi Lopez în cele două direcţii, oamenii din interiorul cabinelor trăgeau orbeşte. După ce îi prinseseră în capcană, acum trebuia să se debaraseze de ei.

Hayes continua să tragă fără pauză, în timp ce Nanos desprindea de la centură o grenadă lacrimogenă. În cabină, răsună brusc o explozie, după care se aşternu imediat tăcerea. Furiei îi luă locul o tăcere apăsătoare. O tăcere şi mai teribilă decât vacarmul bătăliei.

Nanos coborî treptele şi i se alătură lui Hayes.

— Ceva a sărit în aer acolo, înăuntru. Crezi că au murit toţi?

Hayes dădu din umeri.

— Habar n-am, du-te şi întreabă-i.

Nanos aruncă o privire rapidă spre punte.

— Acoperă-mă, îi zise el lui Hayes. După ce voi traversa, nu vor putea să mă mai nimerească. Voi încerca uşa de jos. Voi vedea până unde am să pot merge.

Hayes trase spre pasarelă. Nanos se avântă pe punte, se lipi de peretele cabinei şi aşteptă. Zidul metalic împiedica pe

oricine să tragă prin el. În afară de Hayes, care trăgea sporadic câteva gloanţe asupra punţii, totul era de un calm perfect. Înaintă mai departe până la uşa care ducea la nivelul inferior şi încercă să o deschidă. Era încuiată.

Nu avea decât o singură soluţie: să urce iar şi să folosească uşa principală.

Nanos se deplasă, având grijă să treacă neobservat. Lopez îl acoperi de cealaltă parte când ajunse la capătul de jos al scării cabinelor. Începu să urce, treaptă după treaptă, cu respiraţia întretăiată, cu degetul lipit de trăgaci. Fiecare fibră a corpului său era pregătită să intre în acţiune.

În sfârşit, ochii săi ajunseră la nivelul cabinei şi zăriră un corp plin de sânge, prăbuşit lângă uşa deschisă, un trup oribil mutilat de explozia grenadei.

Nanos îşi dădu seama cu uşurare că nici unul dintre mateloţi nu supravieţuise exploziei şi respiră din nou, înaintând mai repede.

Din precauţie, se aruncă brusc în faţa deschizăturii, ţinând pistolul Comando în faţa lui. Măcelul era cumplit.

Nanos le făcu semn camarazilor săi să nu tragă. Hayes i se alătură primul.

— Cu ei nu vom mai avea nici o problemă, zise Nanos.

Nici unul dintre mercenari nu dori să intre. Hayes se limită să arunce o privire rapidă spre bucăţile de carne şi corpurile distruse, care nu mai semănau cu nimic omenesc. Deşi nici o faţă nu se mai putea recunoaşte, lipsea, totuşi, un element important: un păr blond.

— Beam nu-i aici, zise Hayes.

Deodată, dinspre partea din spate a navei, se auzi zgomotul unui elicopter. Lopez se repezi imediat în acea direcţie. Era aparatul lui Beam. Nanos şi Hayes îşi urmară curând camaradul.

În momentul în care Lopez ajungea la locul cu pricina, micul aparat H-23 Raven, de două locuri, decola.

Mercenarul se sprijini într-un genunchi şi îşi îndreptă pistolul Comando spre elicopter. Gloanţele sale atinseră cockpitul, dar acesta era rezistent la gloanţe. Lopez schimbă tactica şi ţinti rotorul, secundat de Hayes şi Nanos, care i se alăturaseră. Dar elicopterul, câştigând altitudine, devenea greu de nimerit.

Deodată, blondul aflat la manşă se agită într-un mod ciudat şi aruncă un mic obiect rotund deasupra navei. Un obiect de mărimea unei grenade!

Aceasta căzu exact în marea cală din spate a navei, plină ochi cu lăzi cu muniţii.

Bomba plutitoare care era nava urma să explodeze.

Atunci, Lopez dispăru în cală.

Nanos şi Hayes nu avură timp să perceapă zgomotul surd al corpului său. Grenada explodă sub el.

Complet zdruncinat de ceea ce se petrecuse, grecul, într-un acces de furie disperată, îşi goli arma asupra elicopterului, care se afla deja departe, formând mai mult decât un punct pe cer. Cu puşca goală, continuă să apese pe trăgaci, cu ochii plini de lacrimi.

Claude puse mâna pe umărul prietenului său. Nanos abia îi auzi vocea.

— Bine, soldatule, bine...

Mâna îi strânse şi mai tare umărul. Lopez murise.

Nanos căzu în genunchi, plângând de durere, dând drumul la puşcă, devenită acum inutilă, pe podeaua rece a punţii.

CAPITOLUL VIII

Bishop viră spre sud şi păstră direcţia spre întinderea albastră a Oceanului Pacific. O linie invizibilă se întindea în mijlocul peisajului de jos, şerpuind printre vulcani, traversând râuri şi lacuri. Era vorba de frontiera care despărţea Nicaragua de Costa Rica. Artileria sandinistă antiaeriană era postată de-a lungul frontierei, împestriţând peisajul ca un şarpe imens.

Bishop aruncă o privire curioasă spre Barrabas, aşezat alături de el şi care observa linia militară.

— Reprezintă un mare spaţiu aerian pe care nu mi-ar plăcea să-l traversez, zise el, adresându-se colonelului.

Barrabas se întoarse spre pilot.

— Chiar şi cu emblema unei companii petroliere, replică el, muşcând uşor capătul trabucului. ETA?

— Mai puţin de o jumătate de oră.

Barrabas luă binoclul şi îl reglă la „infinit". La viteza de croazieră de două sute patruzeci de kilometri la oră, elicopterul ajunse rapid deasupra oceanului şi, puţin după aceea, se zări nava *Sally Queen*.

În fuzelaj, în spatele lui Bishop, staţia radio emitea un „bip" caracteristic. Beck ridică receptorul.

— Colonele, e Hayes. *Sally Queen* a fost curăţată, dar...

Beck ascultă sfârşitul frazei, apoi închise, păstrând o tăcere apăsătore.

— Cine? întrebă Barrabas, înţelegând expresia lui Beck.

Un nume îi era de ajuns.

— Lopez.

— Dumnezeule mare!

Lopez era un soldat bun. Se întreba cum avea să suporte Leona moartea lui. În cursul unei misiuni în Africa, ea îi salvase viața, îngrijindu-i rănile într-o colibă de vrăjitor. Azi plătea prețul.

Barrabas se străduí să-şi alunge tristețea. Erau în război. Îi aştepta încă multă treabă de făcut. După terminarea operațiunii, îşi puteau permite să vorbească de Lopez şi să-l plângă.

Bătăile inimii i se accelerară şi simți cum e cuprins de mânie. Trebuia să adauge numele lui Lopez la listă şi să răzbune moartea lui.

— Mai este ceva, colonele, adăugă Beck. Cineva a fugit de pe vas cu elicopterul. Cred că este vorba de Beam. O altă navă avea întâlnire cu *Sally Queen* peste cinci ore. Hayes ne-a dat coordonatele pe care Billy II le traduce, dar probabil că tipul din elicopter i-a prevenit deja.

Barrabas îşi părăsi scaunul şi se duse la restul echipei aflate în fuzelaj.

Billy II lucra pe o hartă maritimă.

Leona făcea calibraje rapide. Eficace şi metodică, nu lăsa să se vadă nimic din sentimentele care o dominau.

Barrabas se întoarse spre Beck.

— Anunță-i pe Hayes şi pe Nanos că mergem la întâlnirea cu nava. Apoi, vom veni să-i luăm.

Pe urmă, se lăsă pe vine lângă Leona Hatton. Billy II trecuse poziția vasului *Sally Queen* pe harta maritimă. O serie de puncte reprezentau locurile de întâlnire şi poziția navei cu o oră în urmă. Billy II puse un deget pe hartă.

— Se îndrepta spre punctul de întâlnire şi se afla la patruzeci de mile de coastă. Să zicem că a fost nevoită să accelereze cât a putut de mult. În orice caz, asta ar fi trebuit să facă, pentru că a ajunge la locul de întâlnire cu, să zicem,

cincisprezece noduri, ar fi trebuit să se afle aici când a emis apelul radio.

Billy II arătă cu degetul o altă cruce.

— Acum, continuă el, se află în acest perimetru.

— La o sută optzeci de kilometri nord-vest, spuse Leona. Desigur, dacă nu a făcut cale întoarsă, îndreptându-se spre locul de unde a venit, în cazul în care elicopterul i-a avertizat.

— Şi de unde ar fi putut să vină? întrebă Billy II. Din Nicaragua?

Barrabas studie şi el harta.

Lunga linie dreaptă formată de coasta ţării marxiste se întindea la nord-vest, întâlnindu-se cu Salvadorul, întreruptă doar de Golful Fonseca.

— Nu, nu din Nicaragua, zise Barrabas. N-ar avea nici un sens.

Frontierele guvernului sandinist erau hărţuite fără încetare de rebelii *contras*, care atacau de la bazele lor din Honduras şi Costa Rica. Dar sandiniştii aveau un control perfect asupra propriei lor ţări şi a litoralului. După informaţiile lui Jessup, le controlau atât de bine, încât îşi permiteau să furnizeze arme sătenilor lor. Numai guvernele populare îşi înarmau propriile popoare. Cei din SOB ştiau că duşmanii lor, indiferent cine erau ei, nu puteau în nici un caz să fie prietenii sandiniştilor. Aceştia ţineau Nicaragua strânsă ca într-o menghină de oţel.

Nava pe care o căutau provenea din altă parte.

Barrabas, care privea în continuare harta, îşi aminti de o frază a lui Lopez:

„Cel mai bun loc ca să ascunzi ceva este cel care sare cel mai mult în ochi".

Dar Barrabas găsise acel loc.

— Aici e, zise el, arătând cu degetul spre Golful Fonseca.

Golful avea o lăţime de treizeci de kilometri, era înconjurat de pământuri mlăştinoase şi mărginit de trei ţări adversare, fiecare aflată în război împotriva celeilalte. Acea parte a

oceanului era una dintre cele mai militarizate din lume şi sediul unui trafic de arme „monumental".

Era locul ideal pentru traficul privat al unei forţe secrete. Chiar în mijlocul intrigilor celorlalte naţiuni. Jessup avea dreptate. Totul se putea sfârşi cu un război total, toţi împotriva tuturor.

Dar, mai întâi, trebuia să dea de urma navei inamice.

Barrabas se întoarse în cockpit lângă Bishop.

— Treizeci grade nord-vest, preciză el pilotului, care schimbă imediat direcţia.

În pofida vitezei mari a aparatului, aveau impresia că înaintează cu o încetineală deprimantă.

În sfârşit, după o oră de zbor, pe oceanul imens apăru o ambarcaţiune: un vas de pescuit lung de doisprezece metri. Dacă era vorba de cel pe care îl căutau, însemna că fusese avertizat de pericol, deoarece se îndrepta cu toată viteza spre nord-est, în direcţia Golfului Fonseca.

— Credeţi că despre el e vorba? întrebă Bishop.

— Vom afla curând. Să coborâm.

— Trecem la nivelul lor?

Barrabas dădu din cap afirmativ.

Bishop coborî rapid şi trecu prin apropierea babordului navei.

Fură imediat întâmpinaţi cu focuri de puşcă.

— Asta nu e deloc amabil din partea lor, zise Barrabas.

Acum ştiau ce voiau să ştie. Acesta era vasul!

Bishop se depărtă din raza de acţiune a vasului şi SOB se pregătiră de acţiune.

O'Toole şi Leona dăduseră la o parte prelata care acoperea mitraliera MAG şi o echipară cu o bandă de cartuşe explozive. Mitraliera MAG era foarte utilă pentru acest gen de operaţiune. Urcată pe trepiedul fixat de podea cu buloane groase, ea putea să tragă o mie de gloanţe pe minut la o depărtare eficientă de o mie şase sute de metri.

Barrabas puse o serie de grenade diferite pe podea şi fixă o grenadă fumigenă FMK-RFL-4ON la ţeava uneia dintre puştile M-16.

Folosirea sistemului Mecar cu grenade de puşcă era mai convenabil, dar *dud ballistite round* îi oferea o bătaie de două ori mai mare. Vor avea nevoie de toate atuurile posibile.

În general, într-o luptă între un vas şi un elicopter, vasul ieşea învingător. Deşi un elicopter e foarte manevrabil, vasul are mai puţine puncte slabe şi poate să provoace mai multe pagube înainte de a fi el însuşi în pericol.

Barrabas trebuia, deci, să creeze o diversiune, aruncând o grenadă fumigenă pe puntea navei. Astfel, cei de pe vas nu vor mai vedea nimic timp de două minute. O singură problemă. Erau nevoiţi să se apropie la cel puţin trei sute de metri de inamic chiar şi cu *ballistite round*. La această distanţă, aparatul ar fi constituit o ţintă uşoară, şi nu era echipat cu blindaj. Bishop avea de muncă. Trebuia să jongleze cu gloanţele. Barrabas pregăti a doua M-16, la care fixă un lansator de grenade M-203 – 40 mm. Asta îi conferea aceeaşi bătaie ca proiectilul balistic fumigen. Apoi puse încărcătorul plin cu gloanţe de 5.56 la Armalite. Lansatorul era independent. Puşca automată avea scopul să-l secondeze. Colonelul sfârşi pregătirile, agăţându-şi la centură câteva grenade ofensive.

Bishop coborî aparatul în paliere, apoi, când viteza sa de croazieră egală viteza de coborâre, veni în picaj spre navă, luând ofensiva.

Rotorul, transmisia şi burta elicopterului constituiau părţile cele mai sensibile. Era, deci, necesar să nu fie expuse, de aceea coborârea în picaj permitea să se ofere inamicului doar parbrizul din sticlă rezistentă.

Pentru pilot nu putea să fie nimic mai angoasant decât imaginea gloanţelor care veneau spre el. Cu cât aparatul coboară mai mult, cu atât este mai mare riscul de explozie al parbrizului sub presiunea gloanţelor.

Când ajunse la trei sute de metri, Bishop puse aparatul în poziție de zbor normal, luă viteză şi se apropie de navă. Câteva proiectile atinseră vasul.

Pe punte, oamenii înarmați cu puşti automate alergau spre o masă mare acoperită cu o prelată. Aceasta fu imediat smulsă, dând la iveală un M-60.

Bishop urcă rapid deasupra celor opt sute de metri până unde bătea tunul, coborî, apoi plasă elicopterul paralel cu nava şi ridică botul.

— Gata! strigă Barrabas, aruncându-şi trabucul pe uşa deschisă.

Țeava puştii M-16 se sprijinea pe marginea portierei.

Leona trase într-o parte uşa culisantă a fuzelajului, lăsând câmp liber mitralierei MAG, pe care O'Toole o ținea îndreptată spre navă. Degetul său alunecă spre trăgaciul rece şi apăsă. Mitraliera începu să-şi trimită spre navă proiectilele de 7.62.

De la acea distanță, moartea era tăcută.

Tipul aflat în spatele marelui M-60 căzu brusc pe spate. O'Toole continuă să tragă fără pauză, în timp ce Leona reîncărca arma pe măsură ce benzile de cartuşe erau înghițite de maşina de ucis.

Pilotul navei se prăbuşi peste tabloul de bord.

Bishop jongla cu instrumentele de control ale aparatului, efectuând un viraj strâns şi trecu încă o dată pe deasupra inamicului. Acesta era încă activ, dar Billy II şi Barrabas nu-i lăsau timp să respire. Țeava mitralierei începuse să se înroşească. Leona o detaşă într-un timp record şi fixă imediat alta nouă.

Bishop efectuă o altă trecere, de data asta mai aproape de punte, pe care Billy o ciurui cu puşca lui M-16, în timp ce O'Toole perfora coca şi spărgea hublourile navei.

Câțiva mateloți fură secerați de focul atacatorilor.

Bishop luă altitudine, vină iar, apoi porni în picaj cu aparatul, care cobora spre țintă ca o rachetă.

Câțiva oameni încă mai trăgeau din spatele hublourilor sparte.

Barrabas, ținând în mână puşca de asalt echipată cu grenadă, aşteptă momentul potrivit ca să tragă.

Bishop trecu iar cu aparatul pe lângă cocă. Grenada colonelului îşi luă zborul, intrând pe unul dintre hublouri, şi imediat răsună o explozie.

Billy II trase şi el o grenadă fumigenă pe punte. Coloana albă se transformă imediat într-un văl gros. În acest timp, pilotul stabiliză elicopterul deasupra punții din spate şi deceleră lent. Această manevră delicată cere un grad înalt de experiență profesională.

La şapte sau opt metri de punte, Leona derulă scara de frânghie şi începu să coboare, urmată de aproape de O'Toole. Imediat ce puse piciorul pe navă, Leona începu să tragă ca să acopere ieşirea camarazilor ei.

Ecranul de fum dura în jur de două minute. Timp în care trebuiau să părăsească aparatul şi Bishop să se depărteze fără pericol.

După plecarea pilotului, perdeaua groasă de fum alb fu puțin câte puțin împrăştiată de vântul marin. În unele locuri, coca vasului fusese serios deteriorată. Pe jos, se vedeau numeroase tuburi goale. Un matelot zăcea mort lângă uşa care ducea la cabine. Alt cadavru era prăbuşit pe roata cârmei ca o marionetă dezarticulată.

Leona înaintă spre uşa care ducea la cabine, uşă care se deschidea şi se închidea în ritmul mişcărilor mării. Barrabas veni lângă ea şi îi adresă un mic semn afirmativ. Ea împinse uşa cu țeava puştii şi Barrabas pătrunse lent înăuntru, urmat de irlandez.

Grenada explozivă îşi făcuse treaba, provocând pagube însemnate în oameni şi materiale. Un cadavru zăcea, cu burta

ciopârțită, oferind privirilor spectacolul hidos al măruntaielor năclăite de sânge.

În fața lor, un culoar se întindea în dreptul cabinelor. Barrabas se aplecă spre alt cadavru. Nu mai avea puls. Se întoarse atunci spre oamenii săi.

— Nici un supraviețuitor, toți sunt morți, zise el.

Deodată, auzi în spatele lui clinchetul deosebit al unei arme şi se răsuci pe loc, trăgând cu puşca de asalt. Țipătul care răsună aproape că acoperi clănțănitul armei automate. Dintr-o cabină, apăru o AK-47 care aterizâ pe podea. Barrabas încetă focul. Un matelot tânăr ieşi încet, cu mâinile ridicate şi aplecat în față, cu capul retras între umeri, ca şi cum s-ar fi aşteptat să fie secționat pe loc.

Barrabas citi groaza pe fața lui.

— Dacă cooperezi, nu vei avea de ce să te temi, îi spuse colonelul în spaniolă.

Tânărul se apropie lent, păşind peste cadavrele camarazilor săi. Pielea de culoare închisă indica faptul că avea sânge de indian. O pată închisă la culoare şi umedă îi murdărea pantalonii.

— Stai jos, ordonă Barrabas, arătându-i un scaun.

Apoi lipi țeava puştii M-16 de fruntea tânărului matelot, care încremeni de spaimă, ținându-şi respirația şi aşteptând momentul în care mercenarul îi va zbura creierii.

— Unde sunt ceilalți supraviețuitori? întrebă cu răceală colonelul.

Omul scutură din cap.

— *No, señor. Todos muertos.*

— Dacă răspunzi la întrebările mele, vei trăi, dar, dacă minți, te lichidez pe loc. Ai înțeles?

Matelotul înghiți în sec, apoi încuviință cu o mişcare a capului. Propunerea i se părea justă şi era grăbit să înceapă interogatoriul.

— Pentru cine lucrezi? îl întrebă la început Barrabas.

— Pentru nişte oameni, nu ştiu cine. Au venit în satul meu, la Chirilagua, unde fratele meu avea acest vas.

Privirea îi alunecă spre unul dintre cadavrele care zăceau pe podea.

— Ne-au dat mulţi bani ca să le facem această livrare.

— Unde?

Prizonierul ezită şi lăsă ochii în jos. Barrabas îl apucă de păr şi îi trase capul pe spate.

— Unde? repetă el, apăsându-i ţeava în tâmplă.

Prizonierul deveni brusc verde la faţă de spaimă.

— În Golful Fonseca! spuse el cu o voce tremurătoare.

Barrabas îi dădu drumul şi îşi retrase arma.

— Trebuia să mergem la Punta de Amapala. Nişte oameni ne aşteaptă acolo. Trebuie să ia lăzile şi să ne dea alţi bani.

— Şi când trebuia să fiţi acolo?

— Diseară. După căderea nopţii. Trebuie să vină cu camioane ca să ia toată marfa.

— Unde o duc?

— Nu ştiu, zise el, lăsând din nou capul în jos.

Barrabas se văzu din nou obligat să-i pună arma la tâmplă. Prizonierul fu cuprins de disperare.

— *No! No!* strigă el, cuprins de panică. Nu ne-au spus nimic! Vin în sate cu elicopterele, ca al vostru, dar mai mari. E tot ce ştiu. Nu-i cunosc pe aceşti oameni!

Billy II intră în cabină.

— Nici o hartă maritimă, nimic, zise el, ştergându-şi pe pantaloni mâinile pătate de sânge.

Tocmai aruncase în apă toate cadavrele de pe punte.

— Arată-i harta, Billy, zise Barrabas.

Billy desfăcu harta plastifiată a Salvadorului şi o întinse colonelului.

Barrabas lăsă în jos ţeava armei şi puse harta sub ochii prizonierului.

— Arată-mi locul unde trebuia să acostați și pe cel unde aterizează elicopterele!

— Aici, aici e satul meu.

Tânărul matelot arătă un punct lângă Punta de Amapala, peninsula care înainta spre larg în partea de nord-vest a Golfului Fonseca.

— Vasul trebuia să acosteze aici.

Locul era situat la câțiva kilometri mai sus de coasta Salvadorului.

— Acolo e un doc mare, continuă prizonierul. Înainte, mulți oameni bogați își duceau acolo ambarcațiunile. De jur împrejur, erau case foarte frumoase, dar luptătorii de gherilă le-au dat foc și bogații nu mai vin aici. De aceea, aveam întâlnire acolo, pentru că e un loc foarte liniștit.

— Și elicoperele unde aterizează?

Prizonierul se uită din nou pe hartă.

— Există un drum care pleacă de la doc și merge pe lângă coasta pe care se aflau înainte casele. La un kilometru de acolo, aici, la capătul drumului.

Barrabas strânse harta.

— OK, Billy, leagă-l, ordonă el. Vom pune vasul în mișcare și vom merge la întâlnire.

După o jumătate de oră, elicopteruul BK-117 ajungea deasupra navei. Nanos și Hayes coborâră și ei, iar Bishop dădu drumul, deasupra apei, la vreo trezeci de metri de navă, la trei saci impermeabili plini cu muniții, care începură să plutească precum niște dopuri de plută.

Imediat ce ajunseră pe punte, Nanos și Hayes își schimbară ținuta de comando cu cea de scufundare. Peste câteva minute, amândoi aduceau lăzile lângă coca, în timp ce O'Toole și Billy II îi ajutau să urce materialul la bord.

Elicopterul dispăruse în direcția Costa Rica. Bishop redevenea încă o dată pilotul unei companii petroliere care pleca să facă plinul cu combustibil și să se odihnească.

Leona şi O'Toole începură să deschidă sacii cu muniţii şi hrană pentru ziua aceea. Nanos se ocupa de verificarea motoarelor, în timp ce Hayes prelua conducerea navei. În sfârşit, vasul fu gata de plecare şi începu să despice valurile, îndreptându-se spre Golful Fonseca. Barrabas stătea lângă Hayes.

Fiecare minut îi apropia şi mai mult de infern. Salvadorul constituia burta fiarei!

— Chiar crezi că vom putea debarca acolo fără să fim reperaţi, colonele? întrebă Hayes.

— Depinde, răspunse el. Depinde de cine a fost plătit.

CAPITOLUL IX

Apele călduțe ale Golfului Fonseca udau plajele cu nisip alb şi roz, mărginite de grădini redevenite sălbatice, pline de mărăcini şi buruieni.

O lumină slabă se vedea între resturile unei case mari, arse. În spatele clădirii în ruine, alte grădini abandonate mărgineau un *patio* şi alei la capătul cărora fuseseră amenajate terenuri de tenis cu pământ bătătorit. Câteva lămpi de petrol înconjurau perimetrul, făcând să danseze umbrele celor unsprezece oameni înarmați cu puşti. În centrul cercului format de lămpi, două elicoptere vechi de transport aşteptau cu uşile deschise.

Rafael Cruz îşi şterse unsoarea de pe mâini cu o cârpă veche şi se depărtă de unul dintre elicoptere.

— Închide capacul, zise el unui om, care se repezi să-i execute ordinul, lăsând jos placa metalică peste orificiul care ducea spre măruntaiele aparatului.

Rafael se depărtă, ştergându-şi mai departe degetele, în timp ce se gândea la ce avea să urmeze. Se îndreptă spre prietenul său, Jorge, care aştepta tăcut în al doilea elicopter.

Rafael şi Jorge erau amândoi cubanezi. Grupul de oameni înarmați cu puşti era format din țărani salvadorieni, provenind din satul cel mai apropiat, şi americani trimişi de Jeremiah.

Rafael îi aprecia pe țăranii salvadorieni. Îndeplineau toate ordinele fără să discute, contrar armatei cubaneze, în rândurile căreia începeau să circule ideile unei miliții democratice. Un simplu soldat avea dreptul să aibă părerea lui despre ceea ce

avea să se întâmple. Nu exista nici un mare patron, în afara marxism-leninismului.

Salvadorienii erau nişte executanţi perfecţi. Cu excepţia luptătorilor de gherilă, care, oricum, erau incorigibili. Dar lui Rafael nu-i mai păsa acum de ei. Nu mai lucra pentru Castro şi curând, foarte curând, avea să devină bogat. Întâlnirea cu Jeremiah fusese o adevărată pleaşcă. Se gândea la banii pe care îi câştigase deja şi la cei pe care urma să-i mai primească. Asta îl făcea fericit.

Rafael fusese un soldat model în armata cubaneză. Se remarcase în Paraguay, în forţele lui Che Guevara şi, mai târziu, prin performanţele sale în Angola şi Etiopia. Atunci nu se gândea decât la lupta comunistă şi la necesitatea istorică a acestei lupte împotriva Americii şi a exploatatorilor capitalişti.

De aceea şefii îl trimiseseră în Salvador, unde avea loc un alt mare război; erau multe războaie şi soldaţii FMLN-ului erau lipsiţi de antrenament şi de consilieri. La urma urmelor, americanii făceau şi ei la fel. Era drept ca luptătorii de gherilă să primească şi ei un ajutor în profesionişti. Rafael era fericit să vină la faţa locului şi să pună umărul la cauza marxist-leninistă.

Însoţit de prietenul său Jorge, pilot de elicopter, se deplasară amândoi acolo, având ca principală misiune să-i înveţe pe luptătorii de gherilă noţiunile de bază ale pilotării elicopterelor. Deşi superiorii lor, de la Havana, pretindeau că le vor obţine în scurt timp, luptătorii de gherilă nu deţineau nici un fel de aparat de acest gen. Rafael nu putea să-şi imagineze antrenarea lor fără materialul adecvat. Insistase deci, dar oamenii înţelepţi din Cuba au răspuns că vor fi călăuziţi de principiile marxist-leniniste.

Viaţa lor în munţi alături de luptătorii de gherilă nu era prea plăcută. În permanenţă uzi în anotimpul ploilor, erau după aceea copleşiţi de căldura sufocantă din anotimpul

secetos. Mâncarea era infectă, apa plină de amibe, iar femeilor salvadoriene nu le plăcea să se culce cu cubanezii, astfel încât cei doi amici cubanezi s-au văzut nevoiți să se lipsească de gagici.

Totuşi, şansa le surâsese într-o zi. Pe când se aflau într-o cafenea dintr-un oraş controlat de luptătorii de gherilă, bând faimoasele „TicTac", romul țăranilor salvadorieni, şi cântând melodii cubaneze, la masa lor se aşezase un tip pipernicit, pretinzând că era din Honduras. Acesta le propusese să câştige mulți bani dacă acceptau să vină în Honduras cu el ca să se întâlnească acolo cu cineva. Evident, nu le va mai fi posibil să se întoarcă, pedeapsa pentru dezertori, cunoscută de orice soldat, era condamnarea la moarte.

Rafael şi Jorge nu se mai gândiseră niciodată până atunci la bani. Poate că din cauza „TicTac"-ului care le clocotea în vine, brusc, principiile „catehismului" comunist nu li se mai părură la fel de importante ca înainte. „Cu bani, gândise Rafael, lucrurile ar fi cu totul altfel."

Pipernicitul îi însoțise până în Honduras, unde făcuseră cunoştință cu un om pe nume Jeremiah. La început, gigantul îi impresionă teribil. Se vedea clar că era un mare conducător de oameni, deoarece el dirija acel oraş mare. Localitatea părea la fel de comunistă ca şi Cuba, dar Jeremiah nu vorbea niciodată de principii de stânga: vorbea de bani!

Gigantul avea nevoie de piloți de elicopter pricepuți. Pentru această muncă, tipul promitea sume mari de bani, destui ca să-ți poți cumpăra acte de identitate şi să pleci să-ți duci viața la Miami cu creaturi de vis.

Rafael şi Jorge acceptaseră. Gigantul îşi găsise piloții.

Rafael ştia că transporta arme. Adusese o întreagă încărcătură luna trecută. Acum nu mai aveau de făcut decât o singură livrare, după care vor fi liberi să plece în Florida.

Însă, în mod cu totul ciudat, livrarea fusese anulată înainte cu două ore din motive încă necunoscute. Mesajul radio primit le cerea să se întoarcă imediat la bază.

Toate astea erau departe de a le plăcea lui Jorge şi Rafael, şi asta din două motive. Unul dintre elicopterele vechi avea nevoie de reparaţii urgente şi cei doi prieteni nu aveau nici cea mai mică încredere în Jeremiah. Avuseseră ocazia să vadă puterea ciudată pe care acest personaj o exercita asupra soldaţilor săi. De când schimbase ordinul misiunii, nu mai aveau încredere în el. Vor fi poate plătiţi la întoarcere?

Rafael şi Jorge îşi schimbară încă o dată planurile. Guatemala voia elicoptere. Le vor lua pe cele două pe care le aveau, le vor vinde la Tegucigalpa şi, în sfârşit, vor pleca. Vor pleca cu buzunarele pline de bani! Iar americanii şi salvadorienii, care aşteptau în zona de încărcare a mărfii, vor avea o mică surpriză, cea a propriei lor morţi.

Jorge, instalat în al doilea elicopter, îl văzu pe Rafael venind spre el.

— Acum suntem gata, prietene, zise Rafael, punând o mână pe umărul lui Jorge.

Acesta curăţa o banană pe care apoi o mâncă din trei îmbucături. Se uită la Rafael şi zise:

— Ăsta e sfârşitul lungii noastre călătorii. Peste câteva zile, Miami…

O adevărată obsesie.

— Ah, Miami! Şi vom fi bogaţi!

Unul dintre americanii din tabăra lui Jeremiah se apropie de ei.

— Sunteţi gata? mormăi el.

Rafael se întoarse spre el. Îi ura pe americani.

— Să ne grăbim. Ar fi trebuit să fim plecaţi de o oră. Nu e bine să-l facem pe Jeremiah să aştepte prea mult.

„Americanii se plâng totdeauna", îşi zise Rafael.

— Tocmai am terminat, îi răspunse cubanezul. Vom putea pleca imediat după ce vom face câteva verificări. În acest timp, adună toţi oamenii, vom urca imediat la bord.

— Perfect, zise americanul, grăbindu-se să ajungă la oamenii lui.

Rafael se uită în urma lui. Americanii ăştia erau foarte creduli. Simpatici, dar credeau toate bazaconiile.

Vocea lui Jorge îi întrerupse şirul gândurilor.

— Miami! zise el, ca şi cum ar fi fost vorba de un vis.

Îşi sprijini mâna de masa mare, acoperită cu o prelată, care abia dacă ascundea formele unei mitraliere.

*

* *

Hayes continuă să navigheze în apele internaţionale. Nu se apropie de costă decât după ce trecu de Corinto, satul de pe coasta statului Nicaragua. Întunericul se lăsa cu repeziciune. Pe uscat, contururile vulcanilor stinşi păreau că se mişcă în zigzag printre primele stele care apăreau spre răsărit.

Antonio, prizonierul, stătea între Hayes şi Leona Hatton, în cabina de pilotaj. Leona îi traducea lui Hayes indicaţiile în spaniolă ale tânărului matelot. Hayes vorbea swahili şi vreo şase dialecte africane, dar nu avea habar de spaniolă. Prizonierul, foarte cooperant, le era de un mare ajutor pentru localizarea punctului de întâlnire în interiorul Golfului Fonseca.

Hayes viră după Punta Condega, spre partea nicaraguană a golfului şi pătrunse în apele Salvadorului, la sud de Punta de Amapala. Uneori, în întuneric, se zărea sclipirea unei lămpi cu petrol în coliba izolată a unui ţăran.

Continuară să navigheze fără lumină de semnalizare, iar Hayes reduse viteza vasului, pătrunzând în interiorul Golfului Fonseca. Abia dacă se auzea duduitul motorului.

De pe punte, Barrabas observa coasta mărindu-se pe măsură ce înaintau prin noapte. Nu se vedeau decât siluetele întunecate ale munţilor. Luaseră toate măsurile de precauţie posibile ca să nu fie reperaţi, dar Barrabas ştia că, dacă cineva, acolo, avea un radar sau un detector cu infraroşii, strategia lor nu mai făcea două parale. În pofida cooperării bruşte a lui

Antonio, nimic nu le permitea să creadă că nu vor cădea într-o capcană.

— Aici!

Barrabas se întoarse şi îl văzu pe Antonio îndreptându-şi degetul într-o direcţie precisă spre coastă. Hayes viră încetişor şi după câteva minute trecu motoarele în relanti, lăsând ambarcaţiunea să se deplaseze în derivă spre coastă. Colonelul scrută peisajul cu ajutorul binoclului de noapte şi zări limba întunecată a unui dig conturându-se de la coastă la opt sute de metri de poziţia lor. Locul părea pustiu, dar binoclul nu-i permitea să distingă cu claritate tufişurile şi copacii situaţi mai în spate, după care s-ar fi putut foarte bine să aştepte ascuns inamicul.

Nile apucă pistolul HP Browning, una dintre armele sale preferate, şi fixă un amortizor de sunet. Gloanţele de 9 mm Parabellum erau mortale la o distanţă de două sute de metri, cu o velocitate de patru sute cincizeci de metri pe secundă. Una dintre cele mai bune arme de acest fel care existau.

Oamenii îşi verificau acum echipamentul de luptă, fixând la arme apărătoarele de flamă şi o mulţime de grenade la centură. Billy II îşi agăţă puşca de asalt M-16 de umăr şi îşi echipă puşca Sniper L4A1 cu o lunetă Startron de tir pe timp de noapte.

Erau gata.

Anexa de recunoaştere de trei metri se umflă automat, imediat ce fu lăsată la apă, alături de navă. Billy II coborî scara şi Barrabas se întoarse spre Hayes, Leona şi O'Toole, adresându-le o privire semnificativă, înainte de a coborî şi el în ambarcaţiune. Înainte le explicase oamenilor lui planul. Fiecare cunoştea partea lui, dar evenimente neaşteptate puteau să survină în orice moment, şi toţi erau pregătiţi să acţioneze cât mai prompt.

Fără o vorbă, Billy II dădu drumul capătului care lega barca şi Nanos începu să vâslească.

Valurile îi duceau cu rapiditate spre coasta întunecată. Plaja era pustie. Ultimele valuri îi împinseră pe fundul nisipos şi Barrabas sări fără zgomot, ca să tragă ambarcaţiunea pe uscat. După care aceasta fu lăsată câţiva metri mai departe, la adăpost de priviri indiscrete.

Cei trei mercenari păstrau o tăcere totală, ca să capteze cel mai mic zgomot suspect, dar nu auziră decât suflarea brizei oceanice şi ţârâitul greierilor.

Traversară cu repeziciune banda de nisip până la adăpostul tufişurilor de la marginea pădurii. Nava era cam la câteva sute de metri.

— Poţi să vezi de aici punctul de întâlnire? îl întrebă colonelul pe Billy II.

Indianul dădu din cap afirmativ, îşi sprijini patul armei de umăr şi viză zona respectivă.

Barrabas se ridică, îi făcu semn lui Nanos să-l urmeze, şi amândoi porniră prin pădure în direcţia digului.

Trebuia să ajungă acolo înainte de sosirea navei.

*

* *

La câţiva metri de digul de piatră, Hayes opri maşinile şi imobiliză lent nava. Nu se auzi nici un zgomot. O'Toole se plasă discret lângă Antonio şi luă arma.

Nu avură mult de aşteptat. Lumina unui reflector ţâşni de la intrarea pe dig, atingând uşor puntea vasului şi oprindu-se asupra pasarelei.

— Haide! murmură O'Toole, dând drumul braţului lui Antonio.

Matelotul intră în lumină, sări pe dig cu o frânghie în mână şi se prefăcu ocupat cu legarea navei la mal.

— Am sosit! strigă el în spaniolă. Avem marfa!

— Eşti singur? Unde sunt ceilalţi? zise o voce în întuneric.

— Aici, *señor*, suntem toţi aici, răspunse Antonio, încercând să se controleze.

Dar teama punea stăpânire pe el, iar privirile pline de panică îndreptate spre vas fură de ajuns ca să-i alerteze pe oamenii care stăteau în umbră. Antonio, cuprins de spaimă, se aruncă brusc cu faţa la pământ şi inamicul trase, atingând doar coca ambarcaţiunii.

La trei sute de metri de acolo, Billy II trase o ploaie de gloanţe. Creierul omului care ţinea lampa făcu, pur şi simplu, explozie şi lumina se stinse.

De pe punte, Hayes aprinse un reflector mare, care lumină brusc digul cu fasciculul său puternic. De data asta, rolurile se inversaseră. Orbiţi pe neaşteptate, ucigaşii fură o ţintă uşoară pentru Barrabas şi Nanos, ascunşi în pădure, în spatele digului.

Arma colonelului trase trei gloanţe care îl aruncară pe primul traficant la pământ, mort mai înainte de a înţelege ce i se întâmpla. Al doilea se pregătea să riposteze, dar Nanos nu-i lăsă timp să o facă. Tipul dădu drumul la puşcă şi căzu într-un somn definitiv.

Hayes stinse reflectorul. Se făcu din nou întuneric.

Barrabas înaintă cu prudenţă spre dig, în timp ce Hayes, Leona şi O'Toole coborau din navă şi Billy II se apropia de grup în pas alergător.

Antonio zăcea în continuare cu faţa la pământ. Era viu, dar tremura de frică.

Barrabas îl apucă de braţ şi îl ajută să se ridice.

— Antonio, îmi voi ţine promisiunea. Te vom lăsa aici, în timp ce noi ne vom duce să-i căutăm pe oamenii cu elicopterele. După ce vom termina cu ei, vom veni să-ţi dăm drumul şi vei putea să faci ce vrei.

Barrabas se adresă apoi lui Nanos:

— Leagă-l, ordonă el.

Grecul îl ajută pe prizonier să urce la bord.

Barrabas îşi conduse apoi soldaţii spre est, în direcţia indicată de Antonio. Vechiul drum se întindea în faţa digului şi de-a lungul plajei pe o distanţă scurtă, după care cotea uşor spre interior. Billy II se lăsă în genunchi şi examină pământul.

— A trecut un camion, recent.

Barrabas dădu din cap. Până în acel moment, informațiile lui Antonio se dovediseră corecte.

După patru sute de metri, străbătuți în pas alergător, micșorară pasul și se despărțiră în două grupe de trei de fiecare parte a drumului, gata să sară la adăpostul pădurii la cea mai mică alertă. Din când în când, ruinele arse ale marilor case abandonate de proprietarii bogați, când luptătorii de gherilă le „trimiseseră cartea lor de vizită", dovedeau că nu se aflau în vilegiatură.

După un kilometru, drumul cotea brusc. Barrabas le făcu semn oamenilor săi să se ascundă în hățiș, și înaintarea lor deveni mai lentă. Drumul se oprea în fața unei porți mari din fier forjat, fixată între ziduri mari de piatră. Două santinele făceau de pază în fața intrării deschise.

Barrabas se strecură ca un șarpe printre tufișuri, urmat de Billy II. Când fură destul de aproape de cele două santinele, colonelul se întoarse spre Billy II.

— Lichidează-l!

Billy II ridică țeava puștii Sniper. De cealaltă parte a drumului, Leona Hatton făcea același gest. Cele două împușcături fură imperceptibile în mijocul zgomotelor faunei nocturne și a vântului care bătea în pădure. Santinelele încetară brusc de a mai exista. În mod sincronizat, mercenarii trecură rapid zidurile incintei proprietății în ruine, cu armele pregătite să intre în acțiune. Umbra tăcută a unei vechi clădiri se ridica sinistră în fața lor. Între stinghiile de lemn înnegrite de foc, mercenarii zăriră o lumină slabă.

Barrabas dădu imediat câteva ordine.

— O'Toole, Leona și Hayes, încercuiți-i prin dreapta. Nanos, Billy, noi o luăm spre stânga.

Cele două grupuri de atac se fofilară de o parte și de alta a celor două laturi năruite. Barrabas putea acum să-și vadă ținta.

Cele două elicoptere de transport se aflau acolo, în mijlocul a aceea ce fusese terenul de tenis. Acesta era înconjurat cu lămpi de petrol. Doi oameni discutau în fața porților de încărcare deschise ale aparatului. Câțiva metri mai departe, vreo doisprezece oameni înarmați stăteau de vorbă în așteptarea plecării.

Barrabas urmărea cu atenție scena. O luminiță ciudată apăru în ochii lui, în timp ce o energie bruscă lua cu asalt fiecare fibră din ființa lui. Energia luptei care se concentra într-o forță ucigașă.

Cei trei mercenari se lăsară pe burtă în iarbă, ridicară armele și țintiră drept în fața lor.

*

* *

Pe dig, avea loc alt fel de acțiune. Imediat ce mercenarii dispărură la cotitura drumului, vreo douăsprezece siluete se strecurară afară din pădure spre docul de lemn.

— Scotoceşte vasul, Ricardo, zise şeful grupului.

Ricardo, urmat de doi oameni, urcă pe puntea navei. În acest timp, şeful dădea ordine altor patru dintre oamenii lui:

— Urmăriți-i pe drum. Dacă se întorc, lichidați-i. Altfel, așteptați.

Cei patru tipi dispărură în direcția drumului.

După un minut, Ricardo şi cei doi complici ai lui îl împingeau pe Antonio, înspăimântat, de-a lungul digului, spre uscat. Tânărul era legat şi avea căluş în gură. Şeful scoase cuțitul şi tăie, cu o singură mişcare, căluşul prizonierului.

— Cine erau oamenii aceia? întrebă el.

Încă o dată, în disperare de cauză, Antonio cooperă.

— Nişte americani. Nu ştiu exact. Caută oamenii care au elicoptere, ca să-i ucidă.

— Cine e şeful lor? Vreau numele lui.

— E un colonel. Îl cheamă Barrabas. Au venit cu un elicopter şi au cucerit vasul. Fratele meu a fost ucis încercând să fugă.

— Te cunosc, eşti din sat.

Vocea şefului devenea ameninţătoare.

— Tu, fratele tău şi ceilalţi de pe vas trebuia să aduceţi arme oamenilor care au elicoptere.

— Da! Nu!

Antonio se bâlbâi; îi era din ce în ce mai frică. Scutura cu putere din cap ca să nege evidenţa.

Şeful se depărtă zece paşi, apoi se întoarse brusc spre prizonierul înspăimântat.

— În numele justiţiei revoluţionare, Armata Poporului din Salvador te condamnă la moarte.

Apoi făcu semn celor doi soldaţi care îl ţineau pe Antonio.

Unul dintre ei îi răsuci braţul la spate, obligându-l să cadă în genunchi şi să aplece capul înainte. Al doilea îi puse ţeava unui pistol la ceafă. Urmă împuşcătura. Antonio căzu în faţă. Sângele începu să i se împrăştie cu repeziciune.

Şeful rămăsese de gheaţă.

— Şi soldaţii americani sunt mercenari? întrebă unul dintre luptătorii de gherilă.

— Da, răspunse şeful. Şi armata revoluţionară a precizat deja sentinţa pentru mercenarii capturaţi pe teritoriul nostru.

— Vor muri?

— Vor muri.

Şeful se întoarse brusc şi se îndreptă cu un pas rapid spre drum. Ceilalţi îl urmară.

*

* *

Rafael, care stătea lângă elicopterul său, îl bătu prietenește pe umăr cu palma pe Jorge.

— Miami, amice, replică Jorge, strecurându-şi mâna sub prelată.

Îşi aşeză degetul pe trăgaciul mitralierei pe care o răsuci în direcţia militarilor.

Rafael se adresă americanilor adunați la celălalt capăt al zonei de aterizare.

— Pe aici.

Grupul de oameni se deplasă spre monștrii de oțel.

— Ce facem cu santinelele și cu oamenii care sunt pe dig? întrebă comandantul micului grup.

— Mă voi ocupa eu de ei, răspunse Rafael, îndreptându-se spre propriul elicopter.

Când soldații ajunseră la câțiva metri de el, Jorge apăsă pe trăgaciul mașinii de ucis care începu să răpăie brusc.

Primele proiectile sfâșiară prelata în cursa lor nebună spre corpurile victimelor neștiutoare. Defilară șapte sute de gloanțe pe minut. Un adevărat fluviu de plumb.

Soldații lui Jeremiah abia avură timp să fie surprinși. Țipetele lor de moarte umplură atmosfera, amestecate cu răpăitul satanic al mitralierei. Victimele încercau să fugă, dar nu exista nici o scăpare posibilă.

Jorge trăgea fără odihnă. Unul câte unul, într-o succesiune rapidă, corpurile erau aruncate în spate și ciopârțite. Toți fură lichidați în mai puțin de zece secunde. Prelata așezată peste țeava fierbinte începea să miroasă a ars.

Apoi Jorge percepu zgomotul deosebit al unor gloanțe care loveau carlinga elicopterului. Ce se întâmpla? Cine putea să tragă, din moment ce toți muriseră?

Un glonț îi trecu brusc prin piept.

Glonțul tras de Barrabas.

Jorge țipă și căzu pe spate, cu corpul plin de sânge. Făcu un efort imens să se ridice, reuși, dar fu nimerit de altă rafală de gloanțe, care îi strivi carnea și oasele, aruncându-l cu fața la pământ. Murise.

La manșa elicopterului său, Rafael acționa mișcarea rotorului când auzi țipătul. Aruncă o privire îngrijorată peste umăr și văzu silueta lui Jorge clătinându-se și prăbușindu-se într-o baltă de sânge.

O altă imagine îl înspăimântă de-a binelea. Soldați înarmați până în dinți, ivindu-se ca niște animale de pradă în mijlocul nopții. Fu cuprins imediat de panică. Praful se rotea în jurul cockpit-ului în timp ce forța motorul. Tentativa lui de a decola era însă zadarnică. Pentru Rafael era prea târziu.

Barrabas fixă o grenadă antitanc la țeava puștii și ținti monstrul metalic. Când apăsă pe trăgaci, elicopterul se afla la un metru deasupra pământului. Zdruncinat violent de explozie, elicopterul se prăbuși cu un zgomot îngrozitor.

Cubanezul fu aruncat din scaun și căzu tot pe locul său. Acum soldații trecuseră de cercul format de lămpi și păşeau peste corpurile masacrate ale soldaților lui Jeremiah. Rafael mai avea însă un atu. Deși rănit, luă arma și îndreptă țeava spre grupul de oameni care se apropia de aparat. Simți brusc o căldură în spate și un miros puternic de benzină. Benzina! Rezervoarele curgeau! Rafael ținti soldatul cel mai apropiat, cel cu părul alb și expresie diabolică. Apăsă pe trăgaci, dar, brusc, un fulger îi perforă pieptul, aruncându-l peste tabloul de bord. În urma șocului, un glonț porni din puşca-mitralieră a cubanezului și perforă rezervorul de benzină.

Forța brutală a exploziei îl aruncă la pământ pe Barrabas. Monstrul de oțel se transformase într-o sferă de foc. Țipetele de agonie ale lui Rafael dominară un moment infernul, apoi încetară. Acum Barrabas nu mai auzea decât zgomotul flăcărilor, avide să mistuiască plastic și carne.

— Ai pățit ceva? zise vocea blândă a Leonei Hatton, care îi întinse mâna ca să-l ajute să se ridice.

Billy II îi propuse și el ajutorul, dar Barrabas se sculă singur în picioare.

Flăcările luminau scena lugubră a masacrului, dezvăluind cadavrele mutilate, zăcând într-un fluviu de sânge. Ceilalți mercenari se adunară în jurul șefului lor. Acesta scoase un trabuc din buzunar și îl aprinse.

— Fără prizonieri, zise el, suflând un mic nor de fum albăstrui.

— Asta nu ne duce nicăieri, colonele, spuse O'Toole.

Barrabas nu răspunse, privind flăcările. Întunericul câştiga treptat teren.

— Poate că mai avem o şansă, zise el.

— Luptătorii de gherilă? întrebă Leona.

— Luptătorii de gherilă. Cunosc teritoriul şi vor şti să ne arate ce căutăm.

— Asta înseamnă un contact cu Rosaria, şeful gherilei, adăugă Leona.

Barrabas suflă iar fumul şi zise:

— Problema e că ar fi mai bine s-o găsim noi pe ea, nu ea pe noi!

Brusc, un zgomot înăbuşit în aer precedă săgeata unei flăcări neaşteptate. Locul fu imediat inundat de o lumină roşie şi din toate părţile se iviră umbre. Mercenarii nu avură timp să reacţioneze. Fură imediat încercuiţi de o întreagă trupă de soldaţi înarmaţi până în dinţi.

O siluetă puţin mai scundă se desprinse din grup şi veni în faţa lui Barrabas.

— Nu e nevoie să cauţi prea departe, colonele Barrabas, agent al imperialismului american. Eu sunt Rosaria.

Soldaţii săi se apropiară de centrul luminişului. Războinica care le era şef se apropie şi mai mult de interlocutorul ei.

— Eşti un luptător excelent, colonele, dar ai ajuns într-un război greşit.

În spatele ei, luptătorii de gherilă îşi ridicară ţeava armelor, cu un aer ameninţător.

CAPITOLUL X

Norii îşi întindeau umbrele peste mii de acri de exploataţii agricole, amenajate în jungla din Honduras.

Valea luxuriantă îşi oferea bogăţiile, câmpurile de cafea şi banane fiind acum scăldate în semiobscuritatea serii.

Un şir lung de muncitori părăsise câmpurile, ca să străbată drumul îngust care se întindea pe lângă râu, acolo unde valea şerpuia între doi vulcani.

Stâncile se înălţau pe o latură până la marele crater Pentayan. De cealaltă parte, un platou imens se ridica treptat de la malul apei până la versantul muntelui Quentoya.

Două braţe mari de lavă răcită se întindeau de la platou până la râu. Între ele se afla cuibărită Noua Societate a lui Jeremiah.

Colonia de muncitori se deplasa cu greutate, apoi coti în punctul de întâlnire cu râul, coborând pantele muntelui. În curând, oamenii defilară pe sub un turn păzit, apoi intrară pe porţile unui zid înalt, prevăzut deasupra cu sârmă ghimpată.

Santinele în uniformă neagră închiseră porţile mari în urma lor. Femeile se despărţiră de grup ca să-şi ia copiii rămaşi la şcoală, iar bărbaţii merseră mai departe până la cantina comunală, situată la poalele versantului muntelui Quentoya. Deasupra taberei, plutea o muzică domoală, emisă de difuzoare mari.

Transportate de briză ca un parfum uşor, melodiile se răspândeau de-a lungul văii, ca apoi să urce pantele vulcanului,

unde ajungeau la ferestrele deschise ale unei case mari. Aplecat în afară, un tip enorm îşi contempla micul imperiu.

În acea seară tropicală, faţa lui Jeremiah exprima o mare nemulţumire. Totuşi, valea era paşnică şi prosperă, teroarea îi făcea pe acei oameni ascultători şi moartea reprezenta o armă apreciabilă.

Imperiul său, Noua Societate, urma să se mărească şi mai mult peste puţin timp.

Ca totdeauna, Jeremiah avea o înfăţişare calmă, dar furia din el creştea continuu. O astfel de furie nu mai cunoscuse decât de două ori în existenţa lui, iar rezultatul fusese fatal pentru instigatori.

Gigantul se întoarse de la fereastră şi începu să se plimbe prin încăperea care fusese construită pe măsura lui, ca de altfel întreaga casă: tavanul la trei metri înălţime, mobilele de două ori mai mari ca standardul normal...

Dar mărimea şi amplasamentul casei, care domina tabăra, îi permiteau să inspire teamă şi să-şi domine poporul.

Tipul blond părea ridicol de plăpând şi pierdut pe sofaua enormă pe care se trântise.

— A fost nevoie de cincisprezece ani..., zise Jeremiah, străduindu-se să-şi păstreze calmul, în timp ce-l ţintuia cu privirea pe Beam, care era vădit crispat de groază. Cincisprezece ani ca să pun la cale acest plan, continuă el, şi totul mergea de minune până acum...

— Nu sunt cu nimic vinovat, zise Beam, agitând mâinile.

Cel mai bun mijloc de a nu-l enerva pe Jeremiah era să stea calm, şi se străduia deja să facă asta de un oarecare timp.

— Nu ştiu cine erau şi nici de unde veneau. Navigam pe Oceanul Pacific la bordul lui *Sally Queen* când s-a dezlănţuit infernul.

Jeremiah îşi fulgeră cu privirea interlocutorul. Beam se făcu şi mai mic pe canapea, înghiţind în sec.

Unul dintre soldații în negru ai gigantului intră în cameră. Jeremiah își întoarse lent capul mare spre noul venit.

— Baza castristă nu mai transmite, zise omul cu o voce monotonă. Nu primim nici un răspuns la apelurile noastre.

— Contactează furgoneta din Golful Fonseca și dă-i ordin să revină imediat în tabără. Senatorul sosește mâine, ca să viziteze proiectul nostru asupra complexului de irigații, adăugă gigantul pe un ton ironic. În seara asta, vom acționa!

Beam se uită la soldatul care părăsea camera cu o lentoare crispantă. Pe fața lui nu se vedea nici o expresie. Aici, toată lumea părea transformată în zombi.

Toată lumea, cu excepția lui Jeremiah! Jeremiah care se credea Dumnezeu în persoană! Beam simțea că i se face pielea ca de găină și nu se gândea decât cum să părăsească mai repede acel loc.

Gigantul se întoarse din nou spre el. Caseta pe care o răsucea între degetele dolofane părea o cutie de chibrituri.

— Tehnologia îmi este foarte utilă, zise Jeremiah. Urmează-mă.

Gigantul îl conduse printr-o galerie din metal, care se întindea de jur împrejurul casei. Mai jos, râul șerpuia până în fundul văii. Jeremiah făcu la stânga, urcă câteva trepte de piatră și ajunse în fața unei barăci, care avea din lemn numai fațada, în rest fiind săpată în corpul vulcanului. Pe măsură ce se apropiau, Beam putea să audă duduitul înăbușit al unei mașini. Câteva conducte se întindeau de la baracă până în partea de jos a colinei.

— Am parcurs un drum lung, de la San Francisco, în 1968! Nu-i așa, Beam? zise Jeremiah, mergând mai departe. Cine ar fi putut să prevadă atunci că drumurile noastre se vor încrucișa în acest fel? Lucrurile au început foarte simplu. Să

le dai oamenilor ceea ce doresc, să le spui ceea ce doresc să audă. Când am descoperit asta, am mai descoperit şi...

Jeramiah făcu o pauză ca să crească efectul şi să savureze mai bine cuvintele pe care urma să le pronunțe, în timp ce băga cheia în broască.

— ... cine eram cu adevărat. Un fel de salvator al omenirii, sau un dar, da, un dar. Există şefi şi cei care îi urmează. Eu trebuia să-mi duc adepții spre o lume mai bună, spre o Nouă Societate.

Jeremiah deschise, în sfârşit, uşa, apoi se întoarse ca să arunce o privire jos, în vale. Zeci de lumini spuzeau noaptea. Unele pluteau deasupra acoperişurilor ca nişte steluțe.

— Eu şi adepții mei am venit aici ca să construim lumea noastră perfectă. Noi înşine am creat toate astea! continuă el pe un ton emfatic.

— Am scos apa subterană a vulcanului ca să facem din ea un râuleț, care se transformă în râu în fundul văii. Şi cu acest râu am putea iriga întreaga regiune ca s-o facem fertilă.

Făcu o pauză şi respiră profund aerul răcoros.

— Apa este adevăratul secret al succesului Noii Societăți. I-am învățat pe oamenii mei să o admire şi să o onoreze cu cea mai mare devoțiune. Vino cu mine, Beam, vreau să-ți arăt ceva!

Jeremiah închise uşa în urma lor, şi Beam putu să vadă un spectacol incredibil. Canalizat prin conducte mari, râulețul de munte se deversa în cisterne imense săpate în sol. Cisternele erau ele însele legate prin alte țevi care alimentau oraşul cu apă potabilă.

— Asta e a ta, zise Jeremiah, mergând de-a lungul galeriei.

Gigantul se opri după câțiva metri şi puse mâna pe capacul unui rezervor mai modest, fixat deasupra unei cisterne şi legat

de ele prin țevi. Deschise una dintre vane și din rezervor curse un lichid.

— Pentotal, pentru controlul hipnotic. Efectul drogului operează gradat, după cum știi prea bine. El se instalează treptat în corp, se cuibărește în celule, liniștește spiritul, distruge voința, până când...

— Fac tot ce vreți să facă.

— Da, tot. Produsele pe care mi le-ai livrat îmi sunt foarte utile.

— Și ce se află în cuva asta? întrebă Beam.

Jeremiah se apropie de rezervorul cu pricina, care îi ajungea până la brâu.

— Unii sunt mai rezistenți decât alții la drog, după cum știi. De aceea li se întâmplă să fie contrariați de perfecțiunea pe care am creat-o aici, astfel încât sunt eliminați.

— Cianură, zise Beam.

Știa, pentru că el însuși i-o furnizase.

— Urmează-mă, zise brusc gigantul, după o scurtă tăcere.

O scară ducea la alt nivel. Încăperea oferea o vedere panoramică asupra întregii văi. În fața ferestrei, un tablou electronic mare cuprindea aparate de comunicație și control. Jeremiah puse caseta într-un magnetofon, răsucind de câteva butoane, și niște luminițe roșii și verzi începură să clipească, dansând de jos în sus, măsurând nivelele.

Beam auzi curând dinspre vale urcând gradat un sunet, un sunet de tam-tam, apoi multe altele se alăturară primului, provocând un zgomot teribil. Bubuitul tobelor era amplificat în toată tabăra de difuzoare. Ritmul devenea din ce în ce mai rapid și sacadat. Atunci, voci, sute de voci reunite pronunțau numele șefului lor în sunetul tam-tam-ului: Je-re-mi-ah! Je-re-mi-ah!

Beam, paralizat de o oroare subită, se trase spre perete, incapabil să-și ia ochii de la privirea nesănătoasă a nebunului.

— Urmează-mă, Beam! ordonă gigantul, care părea că aleargă pe scările care duceau afară.

Beam se năpusti în urma lui, încercând să se mențină în picioare.

— Jeremiah, nu vreau decât banii pe care mi-i datorezi şi benzină pentru elicopter.

— Dar încă n-am armele, replică Jeremiah, pornind pe treptele care coborau pe panta vulcanului.

— Ascultă, bătrâne, mi-am îndeplinit partea mea din înțelegere, zise Beam cu o voce întretăiată de respirația sacadată.

— Te voi plăti când voi fi gata. Pe de altă parte...

Jeremiah se opri un moment, ca să continue:

— Vreau să te am părtaş la aventura mea, zise el, pornind mai departe.

Beam putea să zărească jos formele întunecate ale oamenilor care se adunau în centrul pieței. Cântecele căpătau amploare şi forță.

— Numai că eu nu vreau, continuă blondul. Vreau să plec acum.

— Nu-ți dai seama ce înseamnă asta, nu-i aşa? Peste câteva zile, sau în cel mult câteva săptămâni, voi avea controlul asupra Americii Centrale.

— Asta e problema ta, bătrâne. Îți urez noroc, dar eu vreau să plec de aici. Mă aşteaptă alte afaceri. Trebuie să mă plăteşti.

— Fii răbdător! Am impresia că ți-e frică de mine, de ceea ce fac.

Jeremiah se opri iar. Zâmbetul său părea că spune: „Ai încredere". Dar privirea lui trăda nebunia. Cântecele se iuțiră în acelaşi timp cu ritmul tobelor.

— Nu ştiu ce pui la cale şi nici nu-mi pasă, zise Beam cu o voce îngrijorată.

Se simțea parcă închis, prizonier al acelui tip dement.

— Privește! zise Jeremiah, arătând cu degetul piața de la poalele colinei.

Muzica și cântecele se amestecau într-un crescendo abrutizant.

Câteva sute de soldați se aliniau în rânduri perfect ordonate. În fața lor, la intervale regulate, stăteau șefii de echipă îmbrăcați în uniforme. Cântecele erau punctate de zgomotul metalic al puștilor mânuite. Femeile erau adunate în jurul trupelor de șoc. Toți împreună cântau numele lui Jeremiah.

Apoi, toți, în ordine, alergară în fața unui șir de robinete instalate deasupra unui jgheab lung, umplură niște mici cupe cu amestecul apă-pentotal și îl băură cu lăcomie.

— Control, zise Jeremiah cu o voce foarte slabă.

Cântecul cumplit se amplifica în vale între cei doi vulcani.

— Astea sunt armatele mele, spuse Jeremiah, întinzând solemn brațul. Cea care se află la stânga, acolo, formată din vreo sută de oameni, va merge împotriva trupelor din Salvador. Următoarea se va duce să distrugă taberele luptătorilor de gherilă din Morazan. Pe cea din mijloc o voi trimite împotriva trupelor guvernului din Honduras și a taberelor militare. Una dintre ultimele două echipe va lupta împotriva rebelilor *contras* din Nicaragua, iar celalaltă va invada chiar Nicaragua.

Beam își reținu un fior.

— Nu înțelegi? continuă Jeremiah cu o voce calmă și liniștitoare. E, totuși, simplu. Fiecare dintre cele cinci puteri aflate în război în această regiune va fi agresată de forțe militare neidentificabile. Fiecare putere atacată va crede că a fost agresată de inamicul ei.

— Și pe urmă?

— Şi, pe urmă, toată lumea va lua ofensiva. Va urma un război total. Statele Unite vor fi obligate să invadeze America Centrală ca s-o protejeze de sovietici. Va fi un gol de putere şi voi face în aşa fel încât să-l umplu eu. Senatorul, care va veni mâine să ne viziteze complexul, e la cheremul meu de ani de zile. Şi, chiar dacă încearcă să mă oprească, va fi prea târziu. Ca să-şi salveze pielea, va trebui s-o salveze şi pe a mea.

Gigantul oftă, cu un aer gânditor. Cântecul ritmat de numele său părea să-şi mai fi domolit furia.

— Vezi, Beam, am doar o singură problemă cu Noua Societate. Este încă prea mică. Ca să devină o adevărată forţă, am nevoie de o ţară întreagă, iar tu vei fi martorul naşterii ei!

Beam se aprinse la faţă. Nu-i va fi uşor să scape de acolo, de acum ăsta era singurul lucru care conta pentru el.

— În seara asta, la miezul nopţii? întrebă el, încercând să-şi ascundă teama.

— Da, în seara asta, răspunse Jeremiah. Vino, să fac acest anunţ armatei mele. Vino să te bucuri de spectacol!

Cu mişcări maiestuoase, gigantul coborî până în piaţa centrală, unde cântecul spori în intensitate ca să-l întâmpine.

*

* *

Bishop pilotă elicopterul deasupra oceanului, până când deschiderea imensă a Golfului Fonseca apăru la tribord. În spatele lui, în cabină, claviatura computerului lui Beck emitea sunetele caracteristice.

Tot echipamentul, staţie radio şi computer, ocupa foarte puţin loc. Staţia radio, reglată pe unde scurte, îi permitea să controleze un canal, în timp ce computerul înregistra ce se întâmpla pe celelalte frecvenţe.

Unele emiteau continuu indicaţii codificate. Procedeul de selectare era facilitat prin programare. Beck programase

codurile militare ale lui Jessup şi computerul îi decripta emisiile difuzate prin intermediul codurilor.

— Atmosfera seamănă cu o adevărată supă de alfabete, îi zise el lui Bishop, ridicând glasul ca să se facă auzit. E aproape la fel de încărcată ca liniile telefonice din Philadelphia.

În vecinătate, se aflau cinci armate identificabile. Fiecare tabără şi fiecare secţiune se distrau transmiţându-şi „bonjururi".

— Ai ceva interesant? întrebă Bishop.

— Nu, numai apeluri de politeţe. Tipi care îşi povestesc isprăvile de ieri seară şi pe cele pe care au de gând să le înfăptuiască mâine.

Ordinatorul înregistra automat codurile difuzate, pe care le decodifica pe măsura recepţionării lor. Unul câte unul, Beck apela şi citea programele decodificate.

Atunci, începu să clipească pe ecran o cifră mare, de culoare roşie. Codul era prioritar. Beck apăsă pe o tastă şi pe ecran apăru o serie de brazde.

— Au trecut la acţiune, anunţă Beck.

O altă cifră roşie clipi în colţul drept de sus al ecranului. Degetele lui Beck apăsară imediat tastele. Apoi, apăru a treia cifră.

— Ce se întâmplă? întrebă Bishop.

— Cineva foloseşte codurile pe care le-am găsit în Costa Rica şi, brusc, avem multă mişcare. Emit nişte coordonate.

Urmară alte câteva date, apoi ecranul deveni alb. Beck formulă alt program, dar zadarnic. Toate celelalte mesaje de pe unde scurte proveneau din emisii normale şi surse cunoscute.

Beck scutură din cap, înciudat.

— Straniu, zise el, foarte straniu.

Apoi se aşeză alături de pilot.

— Avem întâlnire cu colonelul, peste două minute, zise Bishop, indicând un punct pe marginea coastei. Punta de Amapala, continuă el. E undeva pe-aici. Ce s-a întâmplat cu emisiile?

— Cineva foloseşte codurile bazei costaricane şi emite coordonate de localizare a unor baze centrale. Există patru şi ultima a răspuns de două ori. Oricum, s-ar zice că treburile s-au pus în mişcare. Voi localiza punctele şi apoi îl voi anunța pe colonel.

Bishop examină cu privirea masa întunecată de pământ pe care o survola. Brusc, la câțiva kilometri de ei, o lumină roşie şi puternică străpunse aerul, exact deasupra liniei formate de copacii pădurii.

— Dumnezeule! exclamă Bishop. Ce-o mai fi şi asta?

CAPITOLUL XI

Barrabas strânse arma în mână şi scrută feţele severe ale luptătorilor de gherilă. Dacă trebuia să moară, o va face în luptă. În jurul său, mercenarii îi imitau gestul.

Rosaria stătea în faţa lor, cu picioarele puţin depărtate. Umbrele provocate de lumina flăcărilor care se stingeau îi mângâiau faţa de o mare frumuseţe, încadrată de un păr negru şi des, neîngrijit. Cămaşa decoltată care i se mula pe corp dezvăluia splendoarea sânilor ei generoşi.

Era acel gen de femeie pentru care ţi-ai da viaţa în alte împrejurări.

Cele două tabere se studiau cu răceală, într-o tăcere apăsătoare. Nici una nu îndrăznea să facă un gest.

Barrabas simţi prezenţa Leonei Hatton în spatele lui şi vocea tinerei femei îi murmură la ureche:

— Colonele, lasă-mă să mă ocup de asta. Am o idee.

Barrabas răspunse, fără să întoarcă deloc capul:

— OK, Lee, dar dacă vreunul dintre ei vrea să mişte, deschidem focul.

Leona Hatton lăsă în jos ţeava armei şi făcu câţiva paşi înainte.

— Rosaria, avem un mesaj de la cineva pe care îl cunoşti, zise ea în spaniolă. Am venit să-l lichidăm pe Jeremiah.

Şefa luptătorilor de gherilă răspunse fără să se mişte:

— De unde îl cunoaşteţi? Cine sunteţi?

Leona întinse arma lui Barrabas şi se apropie şi mai mult de Rosaria.

— Trebuie să stăm de vorbă.

Rosaria ezită.

Cele două femei schimbară priviri dure, apoi Rosaria se destinse puţin, slăbi fermitatea cu care strângea arma în mână, dădu câteva ordine oamenilor ei şi se întoarse iar spre Leona.

— De acord, să vorbim, zise ea, agăţându-şi arma de umăr, în timp ce oamenii ei lăsau puştile în jos.

Barrabas şi oamenii lui rămăseseră nemişcaţi.

— Vreau să-şi păstreze armele, zise Leona, arătându-şi camarazii.

Rosaria ezită încă o dată.

— Bine, zise ea în cele din urmă, pot să-şi ţină armele.

Leona se întoarse spre Barrabas ca să-şi ia arma.

— Ce înseamnă asta? întrebă colonelul.

— Ai spus că s-ar putea să ai nevoie de calităţile mele de diplomat! Îţi voi explica mai târziu. OK?

Leona îi adresă un zâmbet şi reveni la Rosaria, care aştepta.

În rucsacul lui Billy II, staţia radio emise un semnal de apel.

— Sunt Nate şi Bishop. Sunt punctuali.

Barrabas se adresă şefei luptătorilor de gherilă:

— Rosaria, dacă nu răspundem la acest apel, toţi vom avea mari probleme. Apelul vine de la elicopterul nostru.

Rosaria se adresă unuia dintre oamenii ei:

— Manuelo!

Un tânăr, abia ieşit din adolescenţă, se desprinse din grup. Rosaria se întoarse spre Barrabas.

— Manuelo vorbeşte foarte bine engleza. Nu încerca să puneţi ceva la cale!

Apoi,, se adresă Leonei:

— Vino!

Cele două femei se depărtară câțiva metri de luminiș.

Mercenarii se destinseră puțin în timpul acestui armistițiu.

— N-am să reușesc niciodată să înțeleg femeile, zise Billy II, aplecându-se asupra stației radio și punându-și căștile la urechi.

— Totul e bine atâta timp cât avem armele, spuse O'Toole, aruncând priviri bănuitoare spre luptătorii de gherilă.

Nanos își șterse sudoarea de pe frunte cu dosul mâinii.

— Fata asta e frumoasă-n draci! remarcă el.

— Gura! ordonă Barrabas.

Erau momente în care glumele destindeau atmosfera și altele când te călcau pe nervi.

Billy II asculta cu atenție informațiile pe care i le comunica Beck din elicopter. Într-un minut, scrisese coordonatele pe hartă. Manuelo își concentra atenția.

Barrabas observa seria de puncte făcute pe harta Hondurasului, încercând să înțeleagă ce se întâmpla. Apoi, pricepu brusc. Micile puncte delimitau locul unde se afla Noua Societate. Asta confirma ceea ce Jessup bănuise de la început.

— Jeremiah trimite la luptă o armată, zise Barrabas, concentrându-se și mai mult asupra hărții. Dar împotriva cui?

— O să vă arătăm, colonele Nile Barrabas.

Fusese vocea Rosariei. Aflată acum în picioare în spatele lui, severitatea privirii fusese alungată de o expresie prietenoasă.

— Acum, o să-mi explici ce s-a întâmplat? spuse Barrabas.

— E vorba de Jessup, răspunse Leona. Are unele cunoștințe în rândurile Frontului de Eliberare. Chestii de culise. M-a informat, pentru cazul în care am fi întâlnit armata de gherilă.

Barrabas dădu din cap.

— „Aranjorul" a aranjat încă o dată totul.

Leona schiță un zâmbet.

— Se pare că avem un dușman comun, colonele Barrabas.

Rosaria puse degetul pe hartă în locul unde se afla Noua Societate a lui Jeremiah.

— Acest om, Jeremiah, ai dreptate, pregătește o armată. Oamenii mei îl urmăresc de mult timp. Știm că a tras sforile să-i fie livrate multe arme și muniții ca să echipeze cinci sute de soldați. Nu știu de ce, dar, în orice caz, ne aflăm aici ca să-l oprim. Ca să oprim asta, zise ea, arătând spre cadavre și spre rămășițele elicopterului.

Făcu o mică pauză, apoi continuă:

— Omul ăsta este foarte periculos, continuă ea. Își droghează poporul prin apa pe care o bea. Folosește o putere ciudată ca să-i fie îndeplinite toate ordinele. Știam că pregătește o armată, dar nu credeam că o va pune în acțiune atât de repede. Soldații nu sunt antrenați, dar au o armă nouă, extrem de periculoasă. Nu puteam face nimic, căci a traversa Hondurasul, în timp ce armata americană e în conflict cu armata hondurasiană, s-ar fi interpretat ca un act de război. Iar americanii caută cel mai mic pretext.

— Cara e ținta lui Jeremiah? întrebă Barrabas. Patru armate în patru direcții diferite? Care e strategia lui?

Rosaria se uită din nou pe hartă și lăsă degetul să-i alunece de la stânga la dreapta.

— Iată pozițiile întregii armate. Armata luptătorilor de gherilă din Salvador, camarazii noștri, se află aici. Guvernul salvadorian e în partea asta.

Arătă un al treilea punct.

— Iar asta e baza construită de americani pentru armata Hondurasului. Ei furnizează arme rebelilor *contras*, aici, la această bază, ca să lupte în Nicaragua. Iar armata sandinistă

din Nicaragua şi-a postat soldaţii aici, de-a lungul frontierei, ca să-i respingă pe *contras*.

Barrabas observă imediat că trei dintre cele patru coordonate furnizate de Beck indicau direct armata salvadoriană, baza luptătorilor de gherilă şi baza militară din Honduras. A patra ducea prin Honduras, de-a lungul unui drum secundar, ca apoi să se divizeze spre baza rebelilor *contras*, într-o parte, şi spre oraşul de frontieră din Nicaragua, în cealaltă parte.

— Vrea să atace pe toate fronturile în acelaşi timp, zise Barrabas. În sensul ăsta, totul e clar. Toţi vor crede că sunt agresaţi de inamicul lor respectiv. Astfel, toată lumea va intra în război. După holocaust, Jeremiah va veni pe teren ca să strângă roadele. Dacă nu mai e nimeni cu care să şi le dispute, precum ruşii, de exemplu.

— Sau americanii, adăugă Rosaria.

Barrabas se întoarse spre Billy II.

— Billy, ia legătura cu Bishop şi Beck şi spune-le să vină aici imediat.

— Şi cum vom opri cinci sute de soldaţi, care merg în acelaşi timp în patru direcţii diferite? întrebă O'Toole, care se aplecase asupra hărţii.

— Cu ajutorul nostru, spuse Rosaria pe un ton hotărât. Cunoaştem perfect jungla şi munţii, spre deosebire de voi. În schimb, voi puteţi pilota elicoptere, ceea ce noi nu suntem în stare să facem. Separat, nu avem mari şanse. Dar împreună îi putem opri.

Barrabas dădu încet din cap.

— Poţi să crezi asta, colonele! exclamă O'Toole. Americani luptând alături de gherilele comuniste?

Barrabas se uită în jur. Masacrul. Elicopterul făcut bucăţele. Umbra lui Jeremiah plutea deasupra lor.

*

* *

Nanos, Billy II şi Hayes instalară luminile ca să delimiteze terenul pentru aterizarea lui Bishop. În afara cercului de lumini, soldaţii Rosariei aşteptau ordine. Mercenarii şi luptătorii de gherilă trebuiau să uite neînţelegerile ca să distrugă un rău cu mult mai mare. Jessup şi ceilalţi de la Washington nu aveau habar de toate astea. Instalaţi la birourile lor, puneau ace colorate pe hartă, ca nişte oameni care nu ar fi trăit pe pământ. Un pământ care ar putea să se transforme în infern, dacă tipi ca Jeremiah ar fi fost lăsaţi în viaţă.

Barrabas îşi aminti ceea ce-i spusese Jessup despre eliminarea Rosariei. Acum ştia că „Aranjorul" fusese îndrumat pe calea asta. Dar era alta dintre numeroasele sale probleme. Birocraţii de la Washington nu cunoşteau deloc adevărul, cel pe care mercenarii îl trăiau pe teren, iar Jessup, de foarte multe ori, nici el nu ştia mai mult.

— Câţi oameni ai, Rosaria? întrebă Barrabas.

— Aici, am douăzeci şi cinci. Dar îi putem alerta pe camarazii noştri de la bază. Ar fi prea periculos pentru noi să părăsim Salvadorul.

Barrabas strânse harta.

— Atunci, îi putem transporta pe cei douăzeci şi cinci de oameni ai tăi, ca să opresc grupul care merge spre poziţiile armatei salvadoriene în Morazan. Poţi să-ţi trimiţi oamenii ca să salveze pielea inamicului vostru?

Rosaria dădu din umeri.

— Oricum, e ceva necesar. Trebuie să-l distrugem pe Jeremiah.

— Vom forma două grupuri, O'Toole. Tu, Lee, Bishop şi Nate, vă veţi ocupa de trupa care merge să atace baza

armatelor din Honduras, cu elicopterul nostru. Hayes se pricepe să piloteze elicoptere. Poate să folosească vechiul aparat de transport, cel de colo, ca să-i ducă pe luptătorii de gherilă lângă frontieră şi apoi să vină să-i ia pe Nanos, pe Billy şi pe mine, ca să-i oprim pe soldaţii care merg în direcţia Nicaragua. Imediat ce veţi termina treaba, vă alăturaţi nouă, după care îl vom ataca pe Jeremiah. Explică-le, O'Toole.

Irlandezul se întoarse spre mercenari.

Elicopterul AK-117 sosea deasupra zonei de aterizare. Nanos stătea în cercul format de lumini ca să ghideze manevrele lui Bishop.

Rosaria se întoarse spre Barrabas.

— Merg cu tine, la fel şi Manuelo. Amândoi cunoaştem tabăra lui Jeremiah.

Barrabas scutură din cap.

— Nu cred că...

— Crezi greşit, colonele, zise Rosaria, tăindu-i vorba. Asta pentru că sunt un luptător de gherilă sau femeie? Aveţi nevoie de ajutorul nostru ca să vă orientaţi.

Cei doi se priviră ochi în ochi. Colonelul mai avusese o astfel de înfruntare, mai demult, cu Leona Hatton, după care avusese ocazia să se convingă de mai multe ori de capacităţile sale în luptă. Leona şi Rosaria erau două femei splendide. Ar fi putut face fericit orice bărbat.

Barrabas dădu din cap afirmativ.

— OK, Rosaria. Dar ăsta e singurul motiv care te împinge să ne îndrumi?

— Nu. Vreau să am şi şansa de a-l lichida pe acest tip, răspunse ea. Aş putea să spun că omul ăsta e diavolul, dar comuniştii nu cred în diavol, după cum nu credem nici în Dumnezeu.

— Tu în ce crezi, Rosaria?

— Cred în luptă, pentru drepturile poporului nostru, pentru dreptate. Tu? Pentru ce lupți, colonele Barrabas?

Barrabas zâmbi.

— Sunt ceea ce tu numeşti un capitalist. Lupt pentru cine mă plăteşte.

— De aceea încheiem un armistițiu, colonele, nu facem pace.

Rosaria îi întoarse spatele, în timp ce Nile scotea un trabuc din buzunar şi se uita în urma tinerei femei.

CAPITOLUL XII

Hayes nu mai pilotase elicoptere de mult timp, iar acela, greu şi foarte dificil de manevrat, nu era deloc simplu de condus. Dar nu era obligat să-l folosească ore în şir. Beculeţele verzi de pe tabloul de control luminau vag faţa lui Barrabas, pe care se putea citi o hotărâre de nezdruncinat.

Nu-i plăcea deloc ideea unei exterminări, dar armatele lui Jeremiah trebuiau să fie eliminate. Opt mercenari şi vreo douăzeci de luptători de gherilă erau cam puţini ca să distrugă cinci sute. Vor fi probabil masacraţi sau epuizaţi înainte de a termina, ceea ce însemna acelaşi lucru: moartea.

Totuşi, aveau atuuri în acest joc: efectul surpriză şi viclenia. Ştiau să se folosească de ele la momentul potrivit.

Rosaria se aplecă înainte în cockpit şi arătă cu degetul cele câteva lumini care străluceau în junglă.

— Acum survolăm frontiera. Iată baza armatei Hondurasului. Pista de aterizare a fost construită în timpul manevrelor de către guvernul vostru. Jos, sunt şi soldaţi americani. Putem să aterizăm pe drum.

Hayes pregăti aparatul şi începu coborârea când ajunse deasupra liniei lungi şi drepte, abia vizibilă în noapte.

Rosaria se întoarse în fuzelaj şi dădu ultimele ordine oamenilor ei, sprijiniţi cu spatele de peretele metalic. Aparatul ateriză, în sfârşit, pe drum şi oamenii coborâră, îndreptându-se în grabă spre pădurea deasă şi lugubră. Ambuscada lor avea

să fie gata în câteva minute, iar trupa lui Jeremiah, trimisă împotriva pozițiilor armatei salvadoriene, va fi oprită.

În fuzelaj, Nanos, Billy II și Rosaria așteptau următoarea oprire. Obiectivul lor era să stopeze armata care mergea împotriva forțelor guvernamentale nicaraguane și rebelilor *contras*. Cinci dintre ei împotriva a două sute de oameni!

Rosaria rupse din nou tăcerea.

— Acum, îi vom salva pe rebelii *contras* de Jeremiah. Niciodată nu mi-a trecut prin minte că într-o zi o să-mi dau atâta osteneală ca să-mi salvez dușmanii de la moarte.

Barrabas nu zise nimic. Și ei urmau să-i salveze pe sandiniști de atacul oamenilor lui Jeremiah. Era prima dată când lua apărarea unei cete de comuniști.

*

* *

Elicopterul aterizâ încă o dată pe platforma îngustă din fața versantului unei coline care domina drumul. Îl urmară pe Manuelo de-a lungul unui drumeag de munte care ducea în zona sensibilă. Se ascunseră pe colină și așteptară inamicul. Nu aveau de partea lor decât topografia neregulată a acelui loc.

Curând, un Land Rover, urmat de două autobuze, se ivi din râpă și se deplasă pe drumul lung de pe marginea prăpastiei. Nate Beck urmărea convoiul cu binoclul. Se uită la ceas. Două minute și jumătate.

Auzi zgomot de pași în spatele lui. Era Leona.

— Ești gata? întrebă ea cu o voce calmă și liniștitoare.

— Vor intra în zona de tir peste două minute.

Leona aruncă o privire spre locul unde drumul cotea în afara razei vizuale în râpă. De la punctul lor de observație, situat pe flancul colinei, putea să vadă formele întunecate ale vehiculelor care se deplasau cu farurile stinse. Puțin mai departe, O'Toole și Manuelo așteptau cu mitraliera MAG. Bishop se afla la distanță egală în cealaltă direcție.

— Asta e o parte dintr-un război pentru care n-am fost deloc dotat, zise Beck. Dă-mi un computer sau o rachetă de dezamorsat şi n-ai treabă cu mine! Pe când asta...

— Nanos a zis că acum te descurci bine.

Beck râse încetişor. Prima dată când trăsese cu o grenadă de puşcă, cu Alex întins lângă el, în deşertul iranian, ratase ţinta cu cincizeci de metri.

— Da, fac progrese, dar în sinea mea sunt în continuare un mic evreu amabil din Queens. Înţelegi ce vreau să spun?

Leona Hatton dădu din cap afirmativ.

— Nici unuia dintre noi nu-i este uşor să ucidă. Devenim mai îndemânatici după un timp, dar nu ne obişnuim niciodată complet cu asta.

Puse în faţa ei o cutie metalică. De pe fundul ei ieşeau nişte fire electrice conectate la mine, ele însele legate de moarte sub forma a şapte sute de gloanţe metalice bine „împachetate". În momentul exploziei, ele erau mortale pe o rază de şaizeci de metri.

Cu cealaltă mână, tânăra femeie trase chiulasa puştii Armalite.

Un minut până la declanşarea tirului.

Beck trase de două ori de coarda care ajungea până la el. Cincisprezece metri mai departe, în direcţiile lor, Bishop şi O'Toole percepură semnalul şi îşi pregătiră puştile. Grenadele fumigene plasate la capătul ţevilor erau îndreptate spre ţinte.

Bishop, cu ochiul lipit de luneta pentru tirul de noapte, putea să vadă convoiul apropiindu-se de zona fatală. Ţinti Land Rover-ul şi apăsă pe trăgaci.

La o distanţă de cincisprezece metri de-a lungul colinei, Leona şi O'Toole făcură acelaşi lucru. Vehiculele nu scăpară de proictile. Land Rover-ul, neputând să mai fie controlat, vira şi se îndreptă direct spre prăpastie, în care se prăbuşi, provocând un zgomot de metal strivit şi geamuri sparte.

Primul autobuz se deplasa cu viteză în momentul în care şoferul său muri. Leona îşi trimisese proiectilul drept în primul geam. Şoferul celui de al doilea autobuz frână imediat şi, mai înainte de a se fi oprit complet, ocupanţii fugeau prin uşile deschise din spate.

Bishop putea deja să audă răpăitul mitralierei MAG pe care o folosea Manuelo ca să blocheze ieşirea din spate. Bishop fixă altă grenadă la ţeava puştii M-16 şi ţinti fereastra din mijloc a primului autobuz. Aproape cincizeci de oameni ocupau fiecare vehicul de transport şi gesticulau isteric, încercând să iasă din acea cursă mortală. Bishop trase.

Liam O'Toole trase şi el o grenadă în partea din spate a celui de al doilea autobuz, în acelaşi timp în care Leona Hatton se ocupa de primul. Acum trebuia să oprească inamicul.

Soldaţii lui Jeremiah săreau din vehiculele incendiate şi încercau să-şi recupereze armele.

Beck trase o rafală spre acoperişul vehiculelor. Panica soldaţilor atinse punctul maxim. Manuelo seceră primul rând de oameni. Următorul val avu aceeaşi soartă.

Ţeava mitralierei aproape că se înroşise.

Beck şi Bishop îşi foloseau acum puştile Armalite ca să tragă spre partea de jos a colinei. Blocat în ambele direcţii, inamicul încercă să fugă cu disperare spre partea de sus a drumului.

Leona Hatton apăsă pe buton. Mica ei bombă făcu explozie, tăind picioarele soldaţilor care fugeau, sfâşiind carnea, strivind oasele. Bishop îi dădu o mână de ajutor cu arma lui automată.

Pentru cei care încă mai trăiau, nu mai exista decât o singură soluţie: să forţeze spre faleză. Ţipetele lor neîncetate răsunau în măruntaiele prăpastiei, care le înghiţea agonia, pe măsură ce se prăbuşeau spre un sfârşit de-a dreptul oribil.

Nate Beck trase un foc de semnalizare ca le indice Leonei şi lui Manuelo să oprească tirul de baraj mortal.

Bishop se deplasa în zigzag pe munte şi se întâlni cu O'Toole. Cei doi ajunseră în acelaşi timp la fiecare capăt al drumului unde avusese loc masacrul.

Autobuzele continuau să ardă. Asfaltul, distrus în locul unde bomba făcuse explozie, era presărat cu bucăţi de corp însângerate, care nu mai aveau nimic omenesc.

Supravieţuitorii se ascundeau în spatele autobuzelor calcinate. Nu aveau nici o şansă de scăpare.

Bishop se aruncă pe burtă şi ţinti sub vehicule. Câţiva oameni căzură pe spate. O'Toole făcu acelaşi lucru, dar în sens invers. Câţiva încercară o ieşire în forţă prin spaţiul care despărţea cele două autobuze şi fură imediat nimiciţi de tirul Leonei Hatton, care trăgea de pe înălţime.

Alţii se întoarseră în fugă, ca să fie seceraţi de gloanţele mortale.

Bishop fixă un alt încărcător. Pe când se târa pe şosea, câteva gloanţe ricoşară lângă faţa lui şi câteva particule de bitum îi răniră ochii.

Împuşcăturile încetară.

O'Toole strigă la el. Bishop îşi şterse rapid ochii înlăcrimaţi. Vedea mult mai bine.

— Hei, Bishop! Bătălia s-a terminat! strigă O'Toole.

Pilotul se ridică în picioare. Cu senzaţia neplăcută că era ud, se uită în jos spre corpul său. Era plin de sânge de la gât şi până la picioare. Ţinuta sa de luptă era toată impregnată. Crezu imediat că fusese rănit de un glonţ undeva, deşi nu simţea nici o durere. Îşi trecu mâna peste membre, în căutarea unei răni, dar nu găsi nici una, şi atunci îşi dădu seama ce se întâmplase.

Un râuleţ de sânge curgea pe suprafaţa concavă a şoselei.

— Bishop, eşti bine? întrebă Leona, văzându-l cum arată. Stătea la trei metri de el şi îl priviea îngrijorată.

— Acum m-am liniştit, continuă ea. Am crezut un moment că trebuie să te cos de sus şi până jos. Ar fi trebuit să fac ore suplimentare.

Dinspre colină, se auziră focuri de armă. Mercenarii se întoarseră şi îl văzură pe Manuelo coborând în fugă panta şi strigând:

— Soldaţii! Soldaţii hondurasieni! Vin încoace! Probabil că au auzit zgomotele bătăliei.

— Lăsaţi totul, ne cărăm! ordonă O'Toole.

Întreaga echipă alergă spre elicopter.

*

* *

Hayes menţinea elicopterul de transport la un metru deasupra solului, iar Billy II, Nanos şi Rosaria urcară la bord.

— Bine, zise Barrabas, întorcându-se spre Hayes. Ştii ce ai de făcut. Îţi urez noroc.

— Norocul meu e că te am pe tine drept acoperire, colonele! răcni el ca să se facă auzit.

Deşi faţa lui închisă la culoare aproape că se confunda cu întunericul, prietenii lui îi zăriră zâmbetul. Un zâmbet adresat lui însuşi.

Barrabas urcă şi el, şi aparatul îşi luă repede zborul, zgomotul rotorului estompându-se treptat.

*

* *

— Billy, instalează-te acolo. Nanos, ia mitraliera HK şi instaleaz-o de cealaltă parte. Vreau să fie acoperit tot drumul.

Luptătorii de gherilă le furnizaseră o M-80 americană şi o veche HK-21 germană. Cele două mitraliere aveau să provoace o rezistenţă pe un perimetru de opt sute de metri şi

le permiteau lui Barrabas şi Rosariei să se apropie la momentul potrivit.

— Făceţi-i mai întâi să iasă din vehicule, apoi trageţi, explică Barrabas, în timp ce soldaţii îşi ocupau poziţiile.

Rosaria şi colonelul urcară pe colină. De acolo, de sus, aveau o vedere perfectă asupra convoiului, dar nici o acoperire, cu excepţia celei oferite de câteva tufişuri. De altfel, acestea nu-i protejau de gloanţe, obligându-i să conteze numai pe întuneric şi pe propria lor acţiune.

— Dă-mi puşca.

Barrabas, în timp ce fixa adaptorul, aruncă o privire rapidă asupra numărului de serie.

— Asta e din Vietnam, remarcă el, ridicând ochii spre Rosaria.

Aceasta râse amuzată.

— A fost strâns tot ce a rămas în urma voastră!

Barrabas puse un încărcător şi o întinse Rosariei împreună cu două grenade.

— Termită. Moarte chimică. Arde carnea, oasele şi metalul la două mii de grade Celsius. Du-te în partea din spate a convoiului. Va afecta rezervoarele de benzină ale camioanelor.

Se despărţiră, luând poziţie deasupra viitorului câmp de bătălie. Aşteptau în întuneric şi se simţeau singuri.

Un antrenament îndelungat în şcolile militare din Statele Unite şi anii petrecuţi ca soldat profesionist creaseră la Barrabas un mecanism automat în cazul acestui gen de manevră. Aştepta fără să facă zgomot, respirând cât putea de încet, astfel încât parcă nici nu mai respira. Întunericul îi ascuţea simţurile de războinic. Se confunda cu colina, vântul şi puşca pregătită gata să tragă. Privirea lui scruta drumul şi colinele din Honduras. Asculta.

Deodată, auzi zgomot de motoare. Vehiculele grele urcau probabil coasta.

Își concentră privirea.

În sfârșit, apărură. Mai întunecate decât întunericul, se detașau pe fundalul nopții.

Privirea îi lunecă mai departe. Momentul dinaintea bătăliei îi oferea totdeauna lui Barrabas câteva clipe de liniște. Calmul îl cuprindea acolo unde gândurile nu-și mai aveau loc și unde instinctul era rege. Viața lui era pură acțiune. Trăia doar ca să sfideze moartea. Și luase hotărârea s-o sfideze până la capăt. Numără vehiculele. Fiecare transporta probabil cel puțin douăzeci de oameni sub prelatele groase. Viitoare cadavre.

Coloana înaintă în zona de tir.

Primul vehicul ajunse curând în fața lui.

Apăsă pe trăgaci.

Grenada șuieră prin aer înainte de a face explozie.

Bum!

Șapte sute cincizeci de grame de termită într-o sferă metalică loviră ușa vehiculului.

Grenada făcu explozie, inundând cabina cu moarte chimică, arzând metalul, devorând carnea, mușchii și oasele. Cu cât ardea, cu atât degaja propriul oxigen și ardea și mai puternic. Acțiunea dura patruzeci de secunde. Patruzeci de secunde care păreau o eternitate, până când moartea se îndura și îi elibera de chinuri.

Camionul merse pe două roți, preț de câteva secunde, și căzu pe o parte, ceea ce îi permise lui Barrabas să localizeze rezervorul de benzină. Pușca lui era deja echipată cu a doua grenadă.

La cinci sute de metri în stânga lui, percepu o explozie. Rosaria lovise cu precizie partea din spate a ultimului camion

din convoi, care făcu explozie. Şirul de vehicule se opri şi, foarte repede, oameni înarmaţi se revărsară pe drum.

Barrabas trase a doua oară. Camionul răsturnat luă foc, arzându-i aproape instantaneu pe soldaţii aflaţi în interior, iar Rosaria, la rândul ei, incendie alt vehicul. Ţipetele de agonie umpleau noaptea.

Supravieţuitorii ambuscadei părăseau în mare grabă ultimele camioane.

Billy II şi Nanos mai aşteptară puţin.

Soldaţii inamici începură să tragă la întâmplare împotriva adversarilor lor nevăzuţi.

Barrabas puse încărcătorul cu gloanţe de 5.62 în lăcaşul puştii de asalt M-16. Drumul era plin de soldaţi cuprinşi de panică şi foarte agitaţi. Unii dădeau ordine pe care nimeni nu le executa.

Nanos şi Billy II deschiseră, în sfârşit, focul cu HK-21. Cei care nu fură ucişi alergară la adăpostul iluzoriu al camioanelor, trăgând orbeşte spre colină. Numeroase gloanţe pulverizară pământul în faţa lui Barrabas. Veneau repede, foarte repede. Mai repede decât cele pe care le cunoştea. Nu putea să fie vorba decât de arme G-11 cu două mii de proiectile pe minut. O puşcă extrem de periculoasă.

Barrabas îşi schimbă locul. Curând, auzi zgomotul caracteristic al unui elicopter.

*

* *

Hayes, la manşa aparatului, dădu ocol muntelui şi se întoarse spre drum. Acţiunea începuse. Flăcările ardeau pe drumul principal.

Coborî vechea libelulă la şase metri deasupra solului, ajustă rotorul, acceleră şi pilotă elicopterul ca un Hovercraft de-a lungul drumului.

Hayes ocoli primul camion răsturnat pe o parte, apoi reduse viteza. Inamicul îl luă imediat drept țintă. Hubloul pasagerului se sparse. Hayes făcu o deplasare într-o parte și coborî și mai mult. Acum, se afla doar la trei metri deasupra solului. Văzu șirul de camioane oprindu-se și se îndreptă drept spre ele. După ce deschise portiera, blocă manșa în poziție cu ajutorul unei curele, puse o încărcătură explozivă pe scaunul pasagerului și sări jos.

Aterizâ destul de brutal pe drum, dar își păstră echilibrul și o luă imediat la goană spre colină, acoprit de Barrabas și de Rosaria.

Elicopterul își continuă drumul, atingând ușor cabinele camioanelor și explodă la momentul potrivit. Deflagrația aruncă bucăți de metal în toate direcțiile. Vechile motoare, plasate în fuzelaj, săriră în aer, apoi totul căzu asupra inamicului.

Hayes se aruncă pe marginea drumului. O undă de căldură îl învăluise în timpul alergării. Apoi simți un braț care îl apucă și îl trase în sus. Era Barrabas. Amândoi se depărtară rapid de atmosfera fierbinte. Puțin mai sus, Rosaria ciuruia fără milă inamicul, oferind celor doi o acoperire protectoare.

Războinica stătea în picioare, cu picioarele ușor depărtate, ca să-și asigure echilibrul, și trăgea cu furie.

Pe drum, oamenii se transformaseră în adevărate torțe vii. Cei care purtau munițiile puștilor G-11 făceau, pur și simplu, explozie. NATO nu se gândise la acest gen de situație. Fiecare soldat se transforma în bombă explozivo-incendiară, din cauza centurii de munții.

Strigătele sfâșiau noaptea și amuțeau în același timp cu căderea corpurilor dezmembrate. În panica generală, fiecare căuta o scăpare diferită.

Camioanele făcură explozie unul câte unul, imediat ce focul atingea rezervoarele cu carburant.

Scena semăna cu un adevărat holocaust.

Infernul din Honduras.

— Să deschidem focul ca să-i cruțăm de chinuri pe bieții oameni, zise Barrabas.

Își goliră încărcătoarele în acele siluete arzânde care, aruncate la pământ, continuau să ardă.

După câteva minute, se făcu din nou liniște.

Drumul era presărat cu cadavre și bucăți de carne.

Flăcările avide își terminau festinul și atmosfera era saturată de mirosul de carne arsă amestecat cu cel de gudron.

Nanos și Billy II apărură fără zgomot în spatele colonelului, alături de Hayes și Rosaria. Toți priveau aproape fascinați la flăcările care mureau încetișor.

Barrabas auzi zgomotul unui elicopter care se apropia. Era Bishop.

— Să plecăm de-aici, zise el, luând conducerea grupului.

Nu mai aveau ce face acolo.

De data asta, urma să bată la poarta lui Jeremiah!

CAPITOLUL XIII

Walker Jessup dădu cu piciorul într-o cutie de gunoi. Mergea pe un trotuar murdar din Panama City. Cele mai multe dintre felinarele de pe stradă erau sparte, iar la acea oră vizibilitatea era redusă şi mersul dificil. Jessup nu se opri, privind ţintă în faţa lui, cercetând faţada imobilelor. În cele din urmă, găsi ceea ce căuta. Grăbi pasul până în apropierea unei uşi. Acolo îşi trase sufletul şi îşi şterse fruntea cu batista.

Firma luminoasă „Cafeneaua Stelei" bâzâia.

Deschise uşa îngustă şi neagră.

Înăuntru, podeaua era murdară şi pereţii aveau o culoare gălbuie. Tonomatul vechi făcea să răsune o melodie de demult, un slow numit „Să dansăm obraz lângă obraz", şi aproape doisprezece bărbaţi şi femei chiar asta făceau. Femeile purtau rochii subţiri care nu ascundeau aproape nimic din punctele de interes, iar machiajul exagerat nu reuşea să ascundă faptul că mai înainte de toate erau nişte prostituate.

— Pe-aici, soldatule, pe-aici!

O trupă de fete, asemenea celor care dansau, întindeau spre el braţe lungi şi fine. Foarte bine, acele femei trudeau din greu ca să-şi câştige viaţa, dar a le înfrunta pe toate însemna să înfrunţi o caracatiţă gigantică. Evită cât putu mai bine tentaculele. Omul pe care îl căuta era aşezat la bar. Era vorba de Silver John.

Bătrânul îl văzu pe texan apropiindu-se.

— Hei! E chiar „Aranjorul" în persoană! S-ar zice că primesc tot felul de vizite simandicoase în ultima vreme. Ce te aduce la mine, Jessup? N-are cumva legătură cu cealaltă vizită?

În ciuda primirii cordiale, bătrânul avea o privire plină de răceală. Adresă un semn tânărului barman.

— Frankie, dă-mi o sticlă de „Johnny Red" şi un pahar pentru acest domn.

Jessup merse direct la ţintă:

— L-ai văzut pe Barrabas?

— Posibil, dar ar trebui să ştii asta. Eşti amestecat în toate trebşoarele care se fac în zonă. Ce-ai cu Barrabas?

— Lucrează pentru mine. Una dintre relaţiile de la Washington, legată de misiune, este foarte periculoasă şi am probleme serioase.

— Să nu-mi vorbeşti de Washington. Am păţit destule acolo, înainte să...

Silver John se întrerupse şi privi clientela cafenelei.

— Înainte să cumpăr localul ăsta, continuă el. Asta e ascunzătoarea mea, Jessup. Totuşi, s-ar zice că toţi fac ce fac şi dau de mine. Nu te-am văzut de pe vremea când puneam la cale înlocuirea a doi preşedinţi din sud-estul asiatic. E mult de-atunci, Jessup.

Silver John bătu uşor cu mâna pe burta lui Jessup, care se revărsa peste cureaua pantalonilor. Plecase brusc spre Panama City şi avea pe el acelaşi costum pe care îl purtase la Capitoliu în timpul după-amiezii. Era impregnat de sudoare şi de pete de „Bloody Mary", pe care îl răsturnase pe el la un *cocktail-party* în Georgetown. Un om se strecurase lângă el, acelaşi pe care îl întâlnise cu două zile mai înainte la Empire State Building din New York.

De data asta, informaţia pe care i-o furniza era „devastatoare", în aşa măsură încât Jessup se ridicase brusc şi

își vărsase paharul pe cămașă. Se ștersese singur cu fața de masă, se scuzase și sărise în primul avion spre JFK, apoi în al doilea avion spre Panama City. Șase ore mai târziu, se afla la „Cafeneaua Stelei". Nici măcar nu se gândise să-și șteargă petele în avion. Se gândise numai la situație.

Barrabas nu se înșelase când îi spusese că stătea de prea mult timp în birou. Apăsase prea multe butoane, uitând uneori că ele reprezentau viața și moartea.

Funcția îi conferea numeroase puteri și îl făcea bogat. Totdeauna dorise să trăiască bine. Acum se moleșise. Uitase cum era viața în tranșee, pe teren, uitase cum arată moartea.

Azi, avea impresia că Barrabas va avea probleme mari, iar Jessup, „Aranjorul", îl ajutase să se angajeze într-o misiune sinucigașă, pentru cineva care dorea să-l îndepărteze din drumul lui. În mijlocul sindrofiei de la Georgetown, Jessup își dăduse seama că putea să aleagă. Și îl alegea pe Barrabas. Loialitatea lui nu era de vânzare.

Fu servit cu un pahar de whisky. Bău o gură, care îi limpezi cât de cât gândurile, apoi puse paharul jos. O a doua gură de alcool nu i-ar fi dat decât iluzia unei minți limpezi.

— Ce vrei, Jessup? Încă nu sunt atât de nebun ca să cred că ai venit până aici ca să-mi spui „bonjur". Sper că e ceva important, pentru că, în general, nu-mi place „orice".

— Am o problemă cu un senator de la Washington, începu Jessup.

Silver John asculta cu atenție. Jessup continuă:

— Se pare că acest senator primește suport financiar de la un om pe nume Jeremiah. În schimb, senatorul îi face câteva favoruri: subvenții guvernamentale...

— Jeremiah! exclamă Silver John. Nu e cumva țăcănitul ăla care s-a instalat în Honduras cu șleahta lui?

Jessup dădu afirmativ din cap.

— Am auzit de el şi nu mi-a plăcut deloc ce mi-a ajuns la urechi. Asta are vreo legătură cu Nile?

Jessup dădu din nou din cap.

— Am avut câteva probleme în America Centrală. L-am trimis pe Nile să „rezolve" sursa. În acel moment, nu ştiam dacă era sau nu vorba de Jeremiah.

— Şi acum eşti sigur.

Jessup dădu iar din cap.

— La cine te mai refereai când ai spus „am avut"?

— La un tip sus-pus.

— Mai sus-pus decât senatorul?

— Da, dar senatorul e pe aceeaşi linie.

— Vorbeşte direct, Jessup.

— Acest senator e implicat în decizia de a-l trimite pe Barrabas cu oamenii lui în America Centrală. În aceeaşi perioadă, el face o vizită oficială în Salvador ca să vadă proiectele de irigaţie şi chestii de-astea. Dar, în noaptea asta, am primit un mesaj. Va face o oprire neprevăzută în zona Noii Societăţi, ca să se întâlnească cu Jeremiah şi, mai mult ca sigur, ca să-l prevină în legătură cu Barrabas. Mai sunt şapte ore până atunci.

Silver John nu se mai uita la Jessup, ci îşi privea mâinile aşezate pe bar. Una dintre ele ţinea un pahar mare plin cu whisky, pe care îl împinse la capătul barului, după care ridică ochii spre interlocutorul său.

— Şi de ce-ai nevoie?

— Am nevoie de un elicopter şi de un pilot. În seara asta. Acum.

— Frankie!

Silver John îl strigase pe tânărul de la bar.

— Adu-mi telefonul.

Acesta fu repede aşezat în faţa bătrânului războinic, care formă un număr şi aşteptă. Cineva răspunse după câteva secunde. Silver John pronunţă câteva fraze concise în spaniolă şi închise.

— Peste o oră, ai elicopterul, îi explică el lui Jessup.

— Şi un pilot?

— În privinţa pilotului, e ceva mai greu, dar ţi-am făcut rost de unul excelent.

— Cineva cu care ai lucrat?

— Ei bine, Jessup, o să fiu sincer. Piciorul nu-mi dă ghes deloc la plimbări, dar, pe vremea mea, eram cel mai bun pilot de elicopter din întreaga Marină americană. Deci, vrei să mergi acolo sau să stăm aici la discuţii?

Jessup încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Să mergem, răspunse el.

*

* *

Bishop întoarse aparatul BK-117 cu faţa spre vânt ca să atingă solul. Aterizase pe drum, la patru sute de metri de masacru, şi pornise imediat în întâmpinarea lui Barrabas.

— Vom avea câteva probleme cu greutatea, colonele. Nu puteam lua două persoane în afara materialului.

— Vom depăşi greutatea maximă?

Bishop dădu din cap.

— Problema e densitatea aerului. Suntem deja la altitudine, plus temperatura. Aerul este rarefiat, ceea ce reduce greutatea tolerabilă.

— Putem s-o facem?

— Da, putem. Dar ceea ce câştigăm la greutate vom pierde la performanţă. Mai e şi problema balansului. Trebuie să distribuim greutatea astfel încât să nu dezechilibrăm centrul

de gravitație. Altfel, ne paşte riscul să pierdem coada sau să dăm cu parbrizul de munte.

— Billy, trimite aici hărțile! Rosaria!

Barrabas striga. Apoi se întoarse iar spre Bishop.

— Îi urci în elicopter şi le spui foarte clar unde să se aşeze. Vom merge cât vom putea de departe. Apoi vom coborî şi vom parcurge restul drumului pe jos.

Billy II şi Rosaria veniră în fugă lângă Barrabas şi Bishop se întoarse la aparat, indicându-le mercenarilor cum să stea în elicopter.

Billy II desfăcuse deja harta pe genunchi. Liniile topografice înconjurau craterele zonelor vulcanice.

— Aici e, zise Rosaria, arătând cu degetul spre unul dintre cratere. Vulcanul Quentoya. Există o vale între el şi un alt masiv vulcanic, Pentayan. Pe aici se ajunge la o plantație agricolă. Dar aici unde curge râul, între vulcani, se află tabăra.

— Ai văzut-o deja? întrebă Barrabas.

Rosaria ezită o fracțiune de secundă.

— O dată. Tabăra este înconjurată de un zid cu sârmă ghimpată, care se întinde pe lângă râu şi urcă spre versanții muntelui. Există o poartă mare în fundul văii, cu santinele. Aici, zise ea, arătând cu degetul mijlocul vulcanului Quentoya, zidul se opreşte din cauza falezelor, care nu pot să fie escaladate. Cartierul general al lui Jeremiah se află la jumătatea vulcanului, între aceste două faleze, şi domină întreaga tabără.

— Asta înseamnă că nu există decât un singur mijloc de a ajunge la Jeremiah, în afara intrării pe poarta mare, zise Barrabas.

— Da, trecând peste vulcan. Trebuie să zburăm de aici şi până aici. Aproape doisprezece kilometri. Pilotul va putea să repereze Quentoya după mărimea lui. Este cel mai înalt

vulcan din întreg lanțul. Știu unde putem ateriza. E acolo un luminiș.

Rosaria ezită din nou.

— O zonă de aterizare, zise ea în cele din urmă. Pe urmă, va trebui să mergem mai departe pe jos, o distanță de trei kilometri. Dar, când vom ajunge în vârf, vom fi deasupra lui Jeremiah.

— Și câte santinele vor fi în vârf?

— Nici una. Ei cred că muntele nu poate să fie trecut. Dar se înșeală, vei vedea cu ochii tăi.

— Foarte bine, trebuie să plecăm.

Barrabas își îndreptă spatele și se apropie de elicopter.

Bishop îi aștepta lângă aparat.

— Colonele, dacă poți lua loc pe scaunul copilotului, Billy în fuzelaj exact în spatele meu și Rosaria în spate, ar merge.

Barrabas aruncă o privire în cockpit. Leona se afla deja pe scaunul copilotului.

Bishop se scuză.

— Colonele, am nevoie de mai multă greutate în față, ca să o contrabalanseze pe cea din spate. Va trebui să stați amândoi pe același scaun, dacă nu aveți nimic împotrivă.

— Dacă reușești să decolezi cu chestia asta...

Barrabas urcă în elicopter.

— Cum facem, colonele? zise cu ironie Leona. Stai pe genunchii mei sau mă urc eu pe ai tăi?

— Juma-juma, Hatton.

După ce toți se așezară, Bishop porni rotorul și manevră cu precauție și fără grabă. Elicpoterul decolă lent.

— Perfect, zise Bishop pentru sine, complet absorbit de manevrele delicate pe care trebuia să le facă.

Aparatul luă în cele din urmă altitudine și porni în linie dreaptă. Bishop răsuflă ușurat.

— Drept să spun, nu eram foarte sigur că voi reuşi.

— E perfect, zise Barrabas. Cu ce viteză ne putem deplasa?

— Lent. Viteza de croazieră a coborât cam la o sută zece kilometri la oră.

Bishop urma linia unui râu. Peisajul era presărat cu cratere. După o jumătate de oră, zăriră piscul Quentoya înălţându-se în faţa lor la capătul văii. Bishop survolă pădurea până la vulcan, apoi începu să se deplaseze pe lângă versantul său.

Aparatul făcu o mişcare laterală neaşteptată şi se apropie periculos de munte. Bishop înjură.

— Ne aflăm pe partea bătută de vânt a muntelui şi curenţii de aer sunt puternici.

Elicopterul fu din nou scuturat şi Bishop îl făcu să ia altitudine, până când ajunse deasupra pantelor vulcanului.

Curând, zăriră zona de aterizare.

Era un platou de vreo cincizeci de metri, în jurul căruia se oprea pădurea.

— Întreab-o pe Rosaria ce-i acolo jos, zise Bishop, luptând cu curenţii de aer.

Întrebarea fu pusă şi răspunsul veni prompt.

— Rosaria spune că e iarbă, spuse Billy, aplecându-se spre Bishop, iarbă înaltă, dar solul este plat.

Bishop mormăi. Mai rău nici că se putea.

Aparatul începu să coboare. Patinele atinseră curând pământul şi BK-117 avu o tresărire înainte de a se stabiliza complet.

Mercenarii săriră afară din elicopter şi îşi trecură echipamentul din mână în mână. Muniţiile şi puştile fură puse grămadă la câţiva metri de elicopter. Fiecare ştia ce avea de făcut.

Barrabas se adresă lui Bishop, apoi îl strigă pe Beck, care se ocupa de material împreună cu ceilalţi.

— Colonele? zise Beck.

— Vreau să rămâi cu Bishop. Vom ataca din vârful vulcanului, dar vom avea nevoie de o diversiune. Vom folosi stația radio ca să vă ținem la curent cu ultimele evoluții. Pe urmă, Bishop va zbura spre poarta mare de la intrare, pe care o veți distruge cu asta.

Barrabas îi întinse o pușcă de asalt M-16, echipată cu un lansator de grenade și o grenadă antitanc. Apoi mai desprinse câteva de la centură și le puse pe podeaua aparatului.

— Nu știu ce să spun, colonele, dar n-am avut niciodată noroc cu chestiile astea. Tot ce e material electronic... Dar asta....

— Te-ai antrenat, nu?

Beck dădu afirmativ din cap.

— Atunci, uită-te aici.

Barrabas îi explică cu claritate modul de funcționare.

— Fă cum ți-am spus și n-ai cum să ratezi. Nu te-aș lăsa să faci asta dacă n-aș fi sigur că vei reuși.

— Da, colonele.

Nile se uită la ceas. Vulcanul care se înalța deasupra luminișului era delimitat de o linie subțire de lumină irizată. Se aflau pe versantul de vest. De cealaltă parte, era tabăra lui Jeremiah. Începea să se lumineze de ziuă.

Când vor ajunge la țintă, va fi ziuă de-a binelea.

— Faci trei-patru treceri în perimetrul porții, provocând o pagubă cât mai mare. Dar ai grijă de jucăria asta! Contez pe tine să ne iei de aici după ce vom lichida totul.

Apoi colonelul se întoarse spre ceilalți, care așteptau la marginea luminișului.

— Cine duce lansatoarele de grenade? întrebă el.

— Nanos și Billy II, deocamdată, răspunse O'Toole.

— Vom înainta foarte repede de-a lungul versantului, iar lansatoarele sunt prea grele ca să fie duse de un singur om pe tot traseul. Ne vom schimba încărcătura la fiecare jumătate de oră.

— Eşti gata, colonele Barrabas? întrebă Rosaria.

— Da. În cât timp vom ajunge sus?

— În două ore. Drumul şerpuieşte, dar îl cunosc foarte bine.

— Presupun că îl folosiți pentru contrabanda de arme, pe care o faceți în Salvador din Nicaragua. De-asta cunoşti atât de bine ținutul?

Rosaria avu o ezitare, apoi zise:

— Iar tu, colonele, dezvălui toate informațiile guvernului tău într-un raport despre tot ce ai văzut?

Barrabas strânse curelele rucsacului.

— Rosaria, după ce vom termina treaba asta, voi uita tot ce am văzut şi am auzit. OK?

Ea dădu încetişor din cap.

— Nu m-am gândit niciodată că într-o zi voi da crezare unui mercenar american, colonele Barrabas. Dar am încredere în tine.

Se îndreptă cu repeziciune spre luminiş şi dispăru în tufişuri. Barrabas şi ceilalți porniră în urma ei.

Pe panta aceasta a vulcanului, era încă noapte, dar Rosaria cunoştea drumul ca şi cum toată viața s-ar fi plimbat pe-acolo. Mergea în față, sigură de ea; drumul era degajat şi solul fără denivelări.

După o oră, ajunseră la liziera pădurii şi se opriră câteva minute, cât să-şi schimbe rucsacurile. De cealaltă parte, cerul iradia o lumină slabă de culoare purpurie, care se transforma treptat într-un albastru limpede. Simțeau deja căldura zilei. Sudoarea care le uda hainele era provocată de efortul fizic.

Încet, craterul devenea din ce în ce mai mare, în timp ce continuau să înainteze. În sfârşit, ajunseră pe culme. Rosaria făcu la dreapta şi poteca începu să coboare. Timp de o jumătate de oră, se luptară cu serpentinele abrupte. Nile remarcă la un moment dat că poteca se oprea la cincisprezece metri, în faţa unei prăpăstii. Rosaria ridică o mână ca să oprească mica trupă, apoi îşi dădu jos rucsacul.

— Am ajuns, zise ea.

Barrabas dădu repede jos greutatea şi o puse pe roca vulcanică. Ceilalţi făcură şi ei la fel.

— Vino să-ţi arăt, îi zise Rosaria colonelului.

Se apropiară de prăpastie, se lăsară în genunchi şi se aplecară în faţă.

La est, o exploatare agricolă imensă îşi întindea câmpurile de arbori de cafea şi de bananieri. Dedesubt, valea se îngusta între vulcan şi cel care se afla puţin mai departe. Exact cum descrisese Rosaria.

Pe fundul văii, unde curgea râul, şiruri de case mici, semănând cu nişte barăci militare, înconjurau o piaţă centrală. Aceea era Noua Societate a lui Jeremiah.

Tabăra era protejată de un zid înalt cu sârmă ghimpată deasupra şi de ţepi ascuţiţi. Barrabas urmări cu binoclul firele care se întindeau de-a lungul portalului până la ghereta paznicilor. Intrarea, precum şi întreaga împrejmuire erau electrificate. Vulcanul şi cele două braţe imense de lavă răcită care se întindeau de-a lungul taberei constituiau nişte ziduri de protecţie naturală.

Rosaria arătă spre falezele depărtate.

— Câteva drumuri duc de acolo de sus până în partea de jos a văii, în exteriorul porţii.

Barrabas observa totul cu binoclul. Culmea falezelor era perfectă pentru lansatoarele de grenade.

O pantă abruptă de douăzeci de metri le despărțea de niște stânci situate puțin mai jos. La aproximativ patru sute de metri, putea să distingă acoperișul fiecărei clădiri de lângă râu. Bârlogul lui Jeremiah domina de sus teritoriul.

Colonelul observă jos activitate. Paznicii patrulau în fața intrării principale. Un grup de femei, înarmate cu puști, stătea în mijlocul pieței centrale. Altele părăseau casele ca să intre în alta mai mare, din apropierea pieței centrale.

Doi bărbați coborâră treptele de la bârlogul lui Jeremiah până în piață. Dar nici unul nu corespundea cu descrierea gigantului. Era posibil să-l găsească în apartamentul personal.

— Câți soldați crezi că a lăsat aici să-l apere? o întrebă Barrabas pe Rosaria.

— Poate vreo sută de oameni înarmați și cinci sute de adepți neînarmați.

Încă o dată, erau foarte mulți.

— Avem, totuși, avantajul surprizei. Și ei nu știu câți suntem. Putem folosi lansatoarele de grenade multiple pe foc automat. Vor crede că sunt atacați de o divizie din aer cu sprijinul unei artilerii, explică Barrabas.

Deodată, văzu ca un fel de fulger. Zări cu binoclul un punct. Era un elicopter care trecuse prin dreptul soarelui. Acesta înainta cu rapiditate spre tabăra lui Jeremiah și în curând începu manevrele de aterizare.

— Cine e? întrebă Rosaria, îngrijorată.

— Încă nu știu.

Pe coadă erau pictate o stea și câteva linii orizontale.

În sfârșit, putu să vadă pe portieră stema Statelor Unite.

„Ce se pune la cale"? se întrebă el.

Era un aparat oficial al guvernului.

— Cine e? insistă Rosaria.

Barrabas îi explică semnificația desenelor.

— Şi, acum, ce facem, colonele Barrabas?

— Atacăm! Imediat! Nu-mi pasă cine e în elicopter. Vom curăța acest cuib de vipere o dată pentru totdeauna!

*

* *

Locul era paradisiac, cu flori şi păsări multicolore. Probabil că Raiul se aflase aici pe vremuri.

Dar nu pentru Jeremiah.

Gigantul se uita în vale, cu brațele încrucişate, supraveghind primele semne de activitate. Oamenii se adunaseră în piață. Se auzea elicopterul senatorului.

Lucrurile se derulau normal.

Senatorul era ultima lui şansă.

Armatele sale, care plecaseră spre Honduras în urmă cu şase ore, nu mai dădeau nici un semn de viață. Contactul radio fusese întrerupt.

Cincisprezece ani de planuri şi conspirații distruse!

Primele raze pătrunseră în cameră, ca o simfonie muzicală, poposind peste silueta ghemuită a lui Glen Beam, care dormea pe sofaua imensă din fundul încăperii.

Se întinse şi se întoarse pe cealaltă parte, ca să scape de lumina soarelui care îi bătea în ochi. Jeremiah se întoarse de la fereastră. Nu dormise toată noaptea. Fața sa, acoperită de un strat subțire de sudoare, avea o expresie foarte severă.

— Vino aici, zise el.

Beam se ridică, încă amorțit de somn, şi se îndreptă spre el.

— Aici.

Beam urmări degetul lui Jeremiah şi zări elicopterul cu stema Statelor Unite aterizând în piață.

Vreo doisprezece oameni în uniformă neagră luară poziție în jurul lui.

— Încă mai pot să câştig, murmură gigantul cu o voce monotonă, care ascundea furia ce clocotea în el, gata să explodeze.

O furie pe care trebuia să şi-o stăpânească, pentru a nu distruge totul: oamenii, lucrurile. Nu mai avea importanţă. Avea mâini puternice, nimeni nu va putea să-l oprească.

— E grozav, amice, zise Beam, frecându-se la ochi, fără să înţeleagă drama care se derula în faţa lui. Ai veşti de la armatele tale?

— Armatele mele nu mai sunt necesare. Mai sunt şi alte feluri de a împlini acelaşi lucru.

Beam dădu din cap. Voia ca Jeremiah să se menţină calm.

— Şi cine e tipul care vine în tabără?

— E cel care se crede mai puternic decât mine. Dar va afla, acum că este aici, că e servitorul, nu stăpânul meu.

Jeremiah pronunţă numele senatorului.

— Foarte bine, Jeremiah, foarte, foarte bine.

Un bărbat mic de statură părăsi cockpit-ul elicopterului. În urma lui coborîră doi oameni în costume şi o blondă bine făcută. Câţiva soldaţi îi percheziţionară, în timp ce doi dintre ei îl conduceau pe senator spre cartierul general al gigantului.

Beam se întoarse de la fereastră. Îşi văzuse propriul elicopter la capătul pieţei. Voia să plece, dar încă nu ştia dacă îi va cere asta lui Jeremiah sau va încerca să se facă nevăzut. Oricum, cele două căi aveau să se sfârşească cu un eşec. De altfel, nu ştia dacă rezervoarele erau pline cu benzină. Hotărî să întrebe direct.

— Le-ai spus oamenilor tăi să facă plinul cu benzină elicopterului meu?

Jeremiah se întoarse scurt spre Beam. Privirea lui era şi mai încruntată.

— Nu, răspunse el scurt, după care urmări din nou ce se petrecea afară.

Senatorul urca scările încadrat de doi oameni înarmați. Părea indignat și speriat.

— Jeremiah, ar fi trebuit să fiu deja plecat. Am afaceri urgente.

— Gura! Sau te strivesc!

Furia bruscă a gigantului îl înspăimântă.

Beam se trase înapoi spre sofa și se așeză pe ea, încruntat. Era prins în capcană.

Un om apăru în ușă.

Jeremiah se răsuci spre el ca și cum ar fi avut un ochi la spate.

— Adu-mi-l aici, ordonă el.

Omul în uniformă dispăru. Beam auzi lume intrând în casă. O voce de american le acoperea pe celelalte. Persoana părea ofensată. Brusc, un bărbat mic de statură, cu părul cenușiu, pătrunse în încăpere, urmat de cei doi oameni ai lui Jeremiah.

— Sunt furios! Niciodată n-am fost tratat... Jeremiah! Aș vrea să știu ce...

— Senatorule, îl întrerupse gigantul cu o voce joasă și calmă, păstrându-și poziția cu fața la fereastră și brațele încrucișate la piept.

— Jeremiah, ai mers prea departe! exclamă senatorul. Crezi că nu știu cine se află în spatele asasinării acelor consilieri și a deturnării de arme până în America Centrală? Ai idee cât m-am străduit la Washington ca să păstrez acest secret?

Jeremiah se întoarse, întinse mâna spre senator și zise cu o voce amenințătoare:

— Vei închide gura și vei răspunde doar la întrebările mele, și îmi vei spune totul imediat.

Senatorul încercă să-şi păstreze fermitatea, dar în privirea lui se oglindea spaima şi vocea trăda un început de panică.

— Ascultă, Jeremiah, ai făcut destule distrugeri...

Jeremiah se repezi la senator, îl apucă de gulerul cămăşii şi îl ridică de la podea. Ţipetele piţigăiate de protest ale senatorului aproape că semănau cu cele ale papagalilor care se zbenguiau afară prin tufişuri. Mâinile lui agăţaseră cu disperare braţul gigantului şi picioarele se agitau în gol, ca ale unei marionete.

Vocea lui Jeremiah răsună încă o dată:

— Îmi vei spune ce s-a întâmplat cu baza mea din Costa Rica, ce s-a întâmplat cu armatele mele, care au plecat noaptea trecută? Cine a fost trimis împotriva mea? Câţi sunt şi când vor sosi aici? Îmi vei spune totul, senatorule, sau te voi strivi ca pe un gândac!

Jeremiah se răsuci în loc şi îl aruncă pe senator pe canapeua mare, care îl primi ca o trambulină înainte de a se stabiliza.

Politicianul corupt îi explică totul.

CAPITOLUL XIV

Barrabas puse degetul în centrul planului pe care îl desenase pe pământul platoului.

— Avem întâlnire aici. Ne vom croi drum până la piața centrală. Acolo sunt două elicoptere, dintre care unul este Raven-ul.

Își privi cu atenție oamenii. Înțeleseseră toți ce voia să facă. Beam era acolo și Lopez trebuia răzbunat.

Barrabas continuă:

— Faceți în așa fel ca nici unul dintre aceste elicoptere să nu decoleze. Bishop va veni după noi.

Se uită din nou la soldați.

— Lee, Rosaria, Manuelo și cu mine vom coborî direct la Jeremiah.

Mercenarii nu mai erau protejați de noapte, de aceea nu-și făceau deloc iluzii în privința pericolelor pe care le vor avea de înfruntat. Lumina zilei nu avea cum să-i ajute.

— O'Toole, te vreau pe tine și pe Hayes pe versantul abrupt de la vest, cu lansatoarele de grenade. Nanos și Billy II, vă instalați la est. Luați destule grenade. Când îl veți vedea pe Bishop intrând în scenă și distrugând poarta mare de la intrare, începeți să trageți. Apoi, reglați lansatoarele pe declanșare automată și luați-o la fugă spre vale. Imediat ce ajungeți în fața zidului, aruncați-l în aer și intrați în tabără.

Se ridicară în picioare şi începură să se pregătească. Billy II şi O'Toole săltară lansatoarele pe umăr, în timp ce Hayes şi Nanos se aprovizionau cu muniţii. Rosaria le arătă cărarea îngustă şi mercenarii dispărură rapid spre poziţiile indicate.

Rosaria şi Manuelo derulară frânghiile cu ajutorul cărora aveau să coboare peretele stâncos. Leona legă bine un capăt de un copac, apoi se târî lent până la marginea falezei, unde aşteptă, observând. Barrabas ajunse lângă ea peste câteva minute.

Îşi urmări mica trupă cu binoclul. Pe faleza de la est, îl zări curând pe Hayes, culcat pe burtă, pregătind lansatoarele. Pe versantul de vest al vulcanului, lansatoarele erau foarte vizibile, mai puţin Nanos şi Billy II, care se ascunseseră în spatele echipamentului, printre stânci.

Erau gata.

Barrabas scrută fundul văii, în locul unde se îngusta, între cele două mase vulcanice. Pe cer apăru în curând un mic punct negru, reflectând uneori razele soarelui. Apropiindu-se cu mare viteză, aparatul se mărea văzând cu ochii. Bishop aduse aparatul la două sute şaptezeci de kilometri la oră, îndreptându-l direct spre poarta de acces în tabără.

Cei din piaţă remacară imediat sosirea intrusului şi, brusc, se declanşă o mare agitaţie.

Oameni înarmaţi o luară la fugă pe aleea centrală, lungă de opt sute de metri, spre intrarea în tabără. Câteva secunde mai târziu, ecoul focurilor de armă răsuna în toată valea până pe înălţimile falezelor. Unii trăgeau din turnul de control în elicopterul BK-117. Fără măcar să reducă viteza, Bishop imprimă o mişcare de pendul aparatului, care gonea mai departe spre ţintă. Când ajunse deasupra porţii, pilotul făcu o buclă ca să continue în linie dreaptă, lăsându-i timp lui Nate să tragă asupra inamicului.

Turnul de control, atins de proiectil, explodă, dând naştere unei coloane imense de fum.

Elicopterul se grăbi să iasă din zona de tir şi făcu cale întoarsă, hăituind adversarul.

Soldaţii din întreaga tabără alergau spre intrare.

Barrabas puse jos binoclul şi dădu drumul la frânghie de-a lungul peretelui, apoi aruncă o ultimă privire spre tabără, în momentul în care Billy II şi O'Toole începeau să o bombardeze cu grenade. Clădirile făceau explozie, învăluite în fum. Fixă inelul de rapel pe frânghie şi şi-l trecu printre picioare. Luă poziţie, cu mâna dreaptă în partea de jos a aparatului, ca să frâneze coborârea, iar stânga pentru păstrarea echilibrului.

— Ne întâlnim jos, zise el celor două femei înainte de a dispărea în gol.

Cu picioarele paralele cu solul, colonelul se lăsă să alunece lent până la bârlogul lui Jeremiah.

*

* *

— Zece mercenari! Cinci sute dintre soldaţii mei dispar în noapte, fără o vorbă, fără urmă, şi tu-mi spui că n-ai trimis împotriva mea decât zece oameni?

Jeremiah se plimbă nervos prin cameră, ştergându-şi tot timpul mâinile asudate pe reverul hainei albe. Se opri o clipă, ca să vadă patru dintre soldaţii săi coborând spre piaţă. Îi mai rămăseseră puţini oameni înarmaţi.

— Nu se poate, Jeremiah, zise Beam ca să-l susţină pe gigant. Cum pot zece oameni să lichideze cinci sute de soldaţi? Tipul ăsta te minte.

— Nu, Jeremiah, jur! exclamă senatorul, care stătea în centrul încăperii, cocârjat, ca şi cum poziţia lui ar fi putut să îndepărteze spaima pe care i-o provoca uriaşul.

Căci, orb să fii, şi tot ai fi putut să-i distingi privirea de ucigaş, intensă şi ameninţătoare!

— Dacă vrei să renunți, Jeremiah, continuă senatorul, să uiți de toate astea, să uiți de America Centrală, dă-mi voie să folosesc stația radio, și voi face cum știu mai bine ca să opresc Forța Specială și...

Politicianul încerca să câștige timp ca să-și salveze viața. Jeremiah îi întoarse spatele și privi din nou spre regatul său aflat în primejdie.

Atunci, zări elicopterul BK-117 apropiindu-se în mare viteză de intrarea principală.

Turnul de control se transformă instantaneu într-o torță enormă și elicopterul continuă să se rotească deasupra prăzii sale ca un vultur gigant.

Asta era prea mult. În cele din urmă, nu se mai putu abține, deși își dăduse atâta osteneală să se stăpânească ore în șir. Răbdarea ajunsese la punctul de ruptură.

Scoase din buzunar un mic aparat de emisie-recepție și dădu ordine cu o voce tunătoare:

— Lichidați-i pe ticăloșii ăia!

Apoi strivi aparatul între degetele groase. Doi soldați traseră imediat cu armele lor automate.

Asociații senatorului și secretara blondă se prăbușiră la pământ în același moment.

În cameră, gigantul se năpustea asupra politicianului care, paralizat de spaimă, nu făcu nici măcar un gest ca să se salveze. Glen Beam se trase încet înapoi, spre perete, ca să se ferească din drumul lui.

Senatorul deschise gura, dar nu ieși nici un sunet. Era terminat, și știa asta. Își petrecuse viața trăgând sforile pentru putere, și treaba nu-i reușise.

De afară să auzeau explozii și împușcături; auzea strigătele oamenilor lui Jeremiah. Gigantul întinse brațul său lung spre senator.

— Tu, nemernicule! izbucni el furios la culme. M-ai trădat. Eşti un politician terminat!

Senatorul fu iar ridicat de la podea, şi mâna liberă a gigantului apucă cureaua victimei, pe care o ţinu la orizontală. Senatorul ţipă îngrozit.

Jeremiah îşi îndoi piciorul stâng, cu care îl izbi cu toată puterea pe senator, a cărui coloană vertebrală se rupse în două ca o crenguţă.

Urletele politicianului luară sfârşit şi zgomotul bătăliei care se derula jos invadă întreaga încăpere. Jeremiah aruncă corpul într-un colţ, unde ateriză ca o marionetă dezarticulată.

Glen Beam o luă la fugă spre uşă, mai repede decât o făcuse vreodată în viaţa lui.

*

* *

Barrabas îşi încordă picioarele, îşi înfăşură mâna dreaptă în jurul frânghiei, ca să reducă viteza coborârii, şi ateriză cu genunchii îndoiţi ca să amortizeze impactul.

Chiar mai înainte de a fi dat drumul frânghiei, Rosaria începea deja să coboare.

Din vale, se auzeau zgomotele bătăliei. Cu o mişcare rapidă, Barrabas apucă puşca de asalt M-16, pe care o ţinu în poziţie de tir.

Exploziile erau însoţite de un alt zgomot; cel al unor tobe aproape imperceptibile, care creştea treptat în intensitate, urmat în curând de cântecul a vreo sută de persoane, care pronunţau numele lui Jeremiah.

Se uită în vale.

Turnul de pază şi celelalte clădiri erau mistuite de flăcări. Poarta fusese spulberată în mare parte şi putu să audă aparatul BK-117 revenind la atac. Primul tir a lui Beck dăduse o lovitură mortală. Soldaţii care mai rămăseseră în tabără se

grăbeau să-şi apere „oraşul", ca să fie seceraţi de grenadele pe care le arunca Nate din fuzelajul aparatului. Pământul era plin de cadavre în uniforme negre. În fund, acolo unde perimetrul zidului se unea cu faleza de lavă, alte explozii aruncară în atmosferă praf şi resturi de rocă, explozii provocate de ceilalţi mercenari care porneau ofensiva.

Ce ce mai rămăsese din armata lui Jeremiah se retrăgea.

Rosaria ateriză şi ea în spatele lui Barrabas.

— E cumplit, vei vedea, zise conducătoarea luptătorilor de gherilă, lăsând frânghia liberă pentru Manuelo şi Leona. Trebuie să-l oprim cât mai repede.

Barrabas nu avu timp să reacţioneze. Rozaria porni imediat, cu puşca în mână, alergând pe pantele stâncoase spre acoperişul casei lui Jeremiah.

— Rosaria! strigă Barrabas.

Dar ea dispăruse între copacii de deasupra râuleţului.

Coborî şi Manuelo.

— Rosaria a plecat. Mă duc după ea. Aşteapt-o pe Lee şi apoi urmaţi-ne, ordonă Barrabas singurului soldat.

Apoi coborî şi el panta stâncoasă.

*

* *

Lansatorul de grenade făcuse treabă bună. În acest timp, Claude Hayes şi Liam O'Toole străbătuseră cărarea îngustă şi lungă până la poalele falezei vulcanice. Din cabanele cuprinse de flăcări, situate lângă zidul de incintă, se auzeau ţipete. Focul mistuia cu repeziciune structurile de lemn.

O'Toole luă de la centură o grenadă explozivă pe care o puse în mâna lui Hayes.

— Să ne croim drum înăuntru, Hayes. Fă curăţenie şi să ne cărăm. Aş bea un whisky cum nici nu-ţi închipui! Mi-a şi venit apă în gură!

— Ultimul care trece dincolo de zid face cinste!

Hayes fixă grenada pe dispozitivul puştii.

Amândoi ţintiră în acelaşi timp şi amândoi atinseră ţinta.

O bucată mare din zid fu spulberată, în timp ce o altă construcţie lua foc.

Zgomotul exploziei fu înlocuit de un ritm susţinut de tobă, care invadă piaţa întreagă, crescând în intensitate cu fiecare minut. Numeroase persoane îşi părăseau casele alergând spre centrul taberei.

Vocile se auzeau tot mai tare.

Cei doi mercenari le auzeau pronunţând, cu o exaltare nesănătoasă, numele celui pe care veniseră să-l lichideze. Se uitară întrebători unul la altul. Ce putea să însemne asta?

Se repeziră înăuntru prin gaura făcută în zid.

Şase oameni înarmaţi veneau de pe una dintre marile străzi ale pieţei centrale.

Hayes se aruncă la pământ şi trase în momentul în care atingea solul.

Oamenii lui Jeremiah îşi pierdură din elan. Trei dintre ei fură doborâţi de rafala necruţătoare a puştii automate. Ceilalţi trei făcură cale întoarsă, dar irlandezul nu-i lăsă să meargă mai departe. Fugarii se prăbuşiră şi ei, seceraţi de gloanţe.

Hayes se ridică de la pământ şi cei doi mercenari alergară prin faţa caselor cuprinse de flăcări spre centrul acţiunii.

La celălalt capăt al taberei, Alex Nanos şi Billy II treceau şi ei prin spărtura pe care o făcuseră în zid. Auziră şi ei cântecul sinistru şi bătăile tam-tam-ului care creşteau în intensitate.

Străzile de lângă teren erau pustii. Făcură la dreapta şi ajunseră în faţa unor construcţii de unde ieşi brusc un soldat al lui Jeremiah în uniformă neagră. Acesta deschise focul spre Billy II. Mercenarul se aruncă imediat la pământ. Nanos

ripostă în locul lui, secerându-l pe agresor cu trei gloanțe bine țintite.

Numai că răposatul avea niște prieteni, și aceștia se apropiau în fugă, trăgând în grec.

Între timp, Billy II trăsese siguranța unei grenade și o aruncă spre atacatori, care fură nimiciți instantaneu.

Nanos îi aruncă o privire de mulțumire partenerului său, apoi amândoi își reluară cursa.

Ajunși în apropierea pieței centrale, mercenarii fură brusc opriți de oroarea spectacolului care se derula în fața lor.

De-a lungul pieții, apa cugea din țevile care veneau din casa lui Jeremiah și ajungeau la un fel de adăpători lungi, către care adepții lui Jeremiah se repezeau în mod isteric. După ce-și umpleau cupa și beau conținutul, se năpusteau spre celălalt capăt al taberei, dar, în plină alergare, păreau parcă fulgerați de o mână invizibilă, în timp ce ochii injectați de sânge se umflau peste măsură, ca și cum ar fi vrut să iasă din orbite.

Pământul era deja plin de corpuri deformate de spasmele oribile provocate de otravă. Unii, totuși, refuzau să bea băutura morții și fugeau, în timp ce forțele de persuasiune îi împiedicau. Într-un mod sau altul, toți erau condamnați.

Billy II aruncă o a doua grenadă, limitând astfel acțiunea soldaților. O'Toole și Hayes, care sosiseră din cealaltă direcție, făcură și ei la fel, și cei mai mulți dintre oamenii înarmați din piață fură lichidați.

Nanos îi atrase brusc atenția lui Billy II și își îndreptă pușca în față, în direcția centrului pieței.

Elicopterul guvernului american aștepta cu ușile deschise. Alături, cadavrele celor doi asociați ai senatorului și al secretarei blonde zăceau într-o baltă de sânge.

Un tip slab și blond alerga spre aparat. Era Glen Beam.

Nanos o luă la fugă în direcția lui, dar Beam sărise deja în elicopter şi pornise motoarele.

Nanos puse un genunchi în pământ şi începu să tragă. Aparatul se ridica – gloanțele nu-l împiedicau să-şi continue cursa. Billy II luă o grenadă, trase siguranța şi o aruncă în direcția monstrului de oțel, care se afla deja la câțiva metri deasupra celor doi mercenari.

Intensitatea cântecului scădea pe măsură ce adepții lui Jeremiah cădeau într-o agonie infernală. Cadavrele se îngrămădeau în jurul lor.

Grenada lui Billy II nimeri portiera aparatului, apoi căzu. Explozia avu loc două secunde mai târziu şi nu provocă nici o pagubă inamicului, care acum nu mai putea fi atins. Nanos continuă să tragă ca un dement, vrând cu orice preț să-l răzbune pe Lopez.

Beam îi făcu un semn cu mâna şi se depărtă cu rapiditate spre est.

*

* *

— Acum vei muri, ticălosule!

Rosaria i se adresa lui Jeremiah de la intrarea casei. Gigantul se întorcea de la rezervoarele lui de apă şi se uită la ea cu o privire plină de ferocitate. Vărsase în apă toată cantitatea de cianură. Se simțea mult mai bine. Nu avea să supraviețuiască, dar îi va lua şi pe ceilalți cu el în marea călătorie.

Rosaria ridică uşor capul şi propti arma în şold.

— Niciodată n-am fost atât de fericită să omor pe cineva, zise ea. Vei plăti pentru toate distrugerile tale.

Jeremiah zâmbi.

Tânăra femeie trase de trei ori în duşmanul ei.

Gigantul nici măcar nu mişcă. Continua să zâmbească, ba chiar izbucni în râs, în momentul în care îşi smulse de pe el cămaşa, scoţând la iveală o vestă de protecţie Kevlar.

Rosaria se încruntă. Strânse mai tare arma. Ridică imediat ţeava puştii de asalt M-16 spre capul lui mare, pe care nu putea să nu-l nimerească. Dar era deja prea târziu.

Jeremiah izbucni din nou într-un hohot de râs răsunător... O armă automată trase în spatele tinerei Rosaria.

Cu trăsăturile crispate de durere, Rosaria avu, totuşi, forţa să se întoarcă spre asasinul ei înainte de a se prăbuşi. Un soldat în uniformă neagră stătea pe peron, cu faţa lipsită de orice expresie. Nu pronunţă nici un cuvânt. În încăpere nu se auzeau decât râsul diabolic al gigantului şi clipocitul apei care se vărsa în rezervoare.

Rosaria să prăbuşi, fără să se mai ridice.

*

* *

Barrabas cobora panta stâncoasă, când auzi focurile de armă. Păreau că provin de foarte aproape. Văzu acoperişul primei construcţii. Dădu fuga şi zări omul în negru de la uşa construcţiei. Barrabas îl lovi cu patul armei şi omul căzu la pământ, fără să mai aibă timp să reacţioneze. Alertaţi de împuşcături, unii se repezeau pe scările celei de a doua clădiri. Barrabas trase imediat. Primii doi încercară să riposteze, în timp ce alţi patru încercau să facă repede cale întoarsă. Barrabas continua să tragă fără milă. Soldaţii se rostogoliră unul după altul până la picioarele scării, formând o grămadă macabră.

Deodată, auzi în spatele lui un mârâit aproape neuman. Se întoarse şi îl văzu pe gigant năpustindu-se asupra lui dinspre uşa casei. Faţa lui enormă era deformată de furie,

În sfârşit, Barrabas se întâlnea cu Jeremiah. Dar nu era timp de prezentări. Colonelul trase trei gloanţe spre fiară, care

ricoşară din pieptul ei fără nici un efect. Zărind vesta antiglonț, colonelul ținti imediat capul.

Brațul lung al lui Jeremiah apucă puşca, pe care i-o smulse din mâini cu o violență incredibilă, apoi îl strânse în braţe ca un urs înfuriat. Barrabas era destul de înalt, dar Jeremiah îl depăşea cu mult. Colonelul îi lovi faţa cu pumnii, forțându-l pe gigant să-i dea drumul. Jeremiah răcni de durere. După ce scăpă din strânsoare, Barrabas îl lovi violent cu genunchiul între picioare, dublând durerea monstrului. Îşi recuperă puşca de asalt M-16, căzută în apropiere, şi îl lovi cu ea în cap pe Jeremiah. Îndoit în față de durere, acesta spumega de furie. Se uită la Barrabas.

— Vino la mine să te strivesc ca pe un scarabeu! mormăi el.

Gigantul îşi îndreptă spatele; furia era mai mare decât durerea. Mâinile sale mari începeau să strângă gâtul adversarului ca într-o menghină. Barrabas apucă încheietura mâinii drepte a gigantului, îşi fixă palma mâinii stângi pe articulația cotului lui Jeremiah şi apăsă cu toate puterile.

Jeremiah era înalt, dar era construit ca oricare alt om. Dădu drumul la strânsoare şi se prăbuşi pe spate. Barrabas se repezi să-l țină la pământ, dar Jeremiah fu mai rapid, se rostogoli într-o parte şi se ridică cu o suplețe surprinzătoare pentru o astfel de corpolență. Gigantul respira zgomotos.

— Haide, Jeremiah, zise Barrabas, ațâțându-l. Haide să mă prinzi.

Se deplasa rapid în față şi în spate.

Gigantul încercă să lovească brusc cu piciorul.

Greşeală gravă! Colonelul profită ca să-l apuce de picior şi să-l răsucească violent. Jeremiah se afla exact în spatele unuia dintre rezervoarele sale. Barrabas spori apăsarea şi Jeremiah se clătină, apoi căzu cu capul în lichid. Greutatea sa trase după

el şi conductele în cădere, iar conţinutul otrăvit se vărsă în bazinul imens. Barrabas îl lovi pe ucigaş în faţă, obligându-l să stea cu capul în invenţia lui. Obosit de luptă, gigantul nu putea să-şi ţină respiraţia mult timp în lichidul otrăvit şi în cele din urmă deschise gura şi înghiţi o dată.

Îşi băgă imediat două degete pe gât, încercând să vomite. Prea târziu.

Cianura acţiona mai lent decât asupra unui om normal, dar durerea cuprinse treptat tot corpul gigantului. Ochii lui injectaţi de sânge se umflară, deformându-i şi mai mult faţa schimonosită de un rictus oribil. Apoi, îşi pierdu echilibrul şi căzu în restul de lichid, se zbătu un moment, după care rămase nemişcat la suprafaţă. Murise. Barrabas se întoarse la uşă. Leona era aplecată peste corpul frumoasei Rosaria, alături de care stătea Manuelo.

— Are vreo şansă să scape? o întrebă colonelul pe Leona, care umplea seringa cu morfină.

— Am oprit sângele, şi i-am făcut morfină ca să nu simtă nici o durere, dar totul e acum o problemă de timp.

— Atunci, să plecăm. Bishop va veni imediat să ne ia.

Barrabas se aplecă să o ia în braţe pe Rosaria, apoi părăsiră în grabă locul.

*

* *

Nate Beck era uluit. Fiecare lovitură îşi atingea ţinta! Nu-i venea să creadă. Nu ratase nici una. Pornise bine şi ştia că treaba asta va continua.

Sincronizarea sa cu Bishop aflat la manşa aparatului părea la fel de incredibilă. Picajele sale erau uneori atât de vertiginoase, încât avea impresia că stomacul i se urcă în gât. Ajuns nu departe de sol, aceasta ridica elicopterul ca să-i permită lui Nate să-şi pregătească tirul.

Stomacul se deplasa iar pe când fixa o nouă grenadă în lansatorul puştii. Scena de jos era complet dementă. Nu auzea prea bine toba şi cântecul sinistru, dar îi vedea perfect pe oamenii care alergau după ce îşi băuseră porţia, apoi căzând la pământ ca muştele lovite de insecticid. Zeci de cadavre umpleau deja solul.

Beck ţinti şi trase în jumătate de duzină de soldaţi care alergau spre O'Toole şi Hayes. Grenada volatiliză micul grup într-o zecime de secundă. O'Toole şi Hayes erau prea ocupaţi ca să se uite la ei.

Beck putu să-i vadă pe Nanos şi Billy II la celălalt capăt al taberei; se apropiau de centru. Împuşcăturile deveneau mai sporadice pe măsură ce mercenarii curăţau locul şi rezistenţa se distrugea singură.

— Hai jos să-i luăm, zise Bishop.

— Dacă găsim un loc printre cadavre unde să putem ateriza, replică Beck.

Bishop trecea peste acoperişul caselor spre piaţa centrală, când văzu plecând elicopterul guvernului Statelor Unite.

— Ce mai e şi asta! exclamă Bishop.

Beck îi văzu pe Nanos şi Billy II ivindu-se de la colţul unei străzi şi trăgând zadarnic în aparat. Acesta nu mai putea să fie atins şi fugea spre est.

— Nu-mi pasă ce e! strigă Beck, ca să se facă auzit. Băieţii noştri au tras în el şi nu l-au doborât. Aşa că dă-i bice, după el!

Beck se comporta de parcă intrase diavolul în el. Deschise complet portiera aparatului BK-117 ca să vadă cât mai bine.

Bishop inversă comenzile şi luă înălţime, ca să pornească în urmărirea elicopterului fugar. Ajunseră curând în apropierea inamicului şi se plasară paralel cu el.

Beck îl recunoscu atunci pe pilot.

— Beam! exclamă el, zărind părul blond şi reamintindu-şi fotografiile văzute cu el.

Ţinti imediat fuzelajul şi trase.

Grenada trecu dintr-o parte în alta prin elicopterul lui Beam. Uşile laterale erau deschise. Grenada nu putu să explodeze. Pilotul îi simţi, totuşi, suflul.

Beck rămase cu gura cascată.

— Ce s-a întâmplat? strigă Bishop.

— N-ai să crezi. O luăm de la capăt!

Beck fixă altă grenadă la puşcă. Bishop acceleră în urmărirea fugarului care coborâse câţiva metri şi se îndrepta spre sud.

— La dracu'! E incredibil! exclamă Beck, arătând ceva prin parbriz.

— Ce? replică Bishop, intrigat.

Un alt elicopter venea dinspre sud, ca un liliac ieşit drept din iad.

— Ne înmulţim! zise Bishop.

Noul sosit se îndrepta direct spre Beam, care viră şi o luă spre nord, trecând încă o dată peste tabăra lui Jeremiah. Celălalt aparat îl urmărea îndeaproape. O puşcă M-16 apăru la portieră şi un tip solid ţinti elicopterul lui Beam. Gesturile lui erau calme şi precise, gesturile unui profesionist.

Beam zbura la douăzeci de metri de sol, dar asta nu-l împiedică pe trăgător să-şi atingă ţinta: rotorul făcu explozie sub impactul proiectilelor, rămăşiţele lui se împrăştiară în aer şi aparatul scăpă de sub control, Beam fiind aruncat afară prin portiera deschisă, în timp ce monstrul se învârtea ca un titirez. Totuşi, Beam nu atinse solul. Aterizâ pe culmea zidului între ţepii ascuţiţi şi tentaculele de sârmă ghimpată. Aparatul lui se prăbuşi în râu.

Celălalt elicopter făcea cale întoarsă, ca să ajungă în piaţa centrală a taberei lui Jeremiah.

*

* *

Barrabas se uită pe culmea zidului.

Beam rămăsese fixat acolo. Era prins fără scăpare, abia dacă mai putea mişca. Din gură i se scurgea un firişor de sânge.

Ucigaşul, într-un ultim acces de disperare, reuşi să pronunţe câteva cuvinte:

— Ajutaţi-mă, murmură el.

Barrabas îi simţea pe ceilalţi strângându-se în jurul lui. În piaţă aterizau cele două elicoptere.

O tăcere de moarte alunecase ca o ceaţă peste tabăra lui Jeremiah. Sute de cadavre zăceau în piaţa centrală. Soarele tropical radia căldură parcă din răzbunare. Primii vulturi pluteau deja în aer, indolenţi, deasupra masacrului, siguri că se vor ghiftui curând!

Curând, foarte curând, mireasma morţii avea să se împrăştie peste tot, invadând regiunea.

— Ajutaţi-mă! implora omul, prizonier al sârmelor ghimpate.

Barrabas era însă ca de gheaţă. În spatele lui, mercenarii aşteptau, strângând din dinţi.

Puteau să tragă, să-i smulgă un braţ, un picior, şi să-l lase să sângereze până când avea să moară.

„Mori, Beam, mori încet pentru toţi cei pe care i-ai ucis, pentru toţi cei pe care i-ai făcut să sufere, chinul tău e prea blând faţă de câtă durere ai provocat."

Toţi gândeau la fel. Dar erau războinici, nu sadici.

Barrabas ridică arma. „Pentru Lopez", îşi zise el.

Un singur glonţ a fost de ajuns.

Mercenarii îşi descleştară dinţii şi respirară uşuraţi.

Barrabas se depărtă şi îi văzu pe Walker Jessup şi pe Silver John coborând din elicopterul lor.

Silver John înainta cât de repede îi permitea piciorul, venind în întâmpinarea prietenului său.

— Ai dat un show grozav aici, Nile! zise bătrânul.

— Văd că şi tu ai luat parte la el, replică colonelul.

Jessup li se alătură celor doi. Barrabas îi întinse mâna şi acesta i-o strânse prieteneşte.

— Asta e o surpriză, Jessup.

— M-am îngrijorat când am aflat că senatorul va veni aici, explică texanul cu un accent tărăgănat. Ar fi trebuit să bănuiesc că vei reuşi şi fără mine.

Jessup aruncă o privire în jur.

— Nu-mi închipuiam deloc aşa bârlogul lui.

— Senatorul e sus, îl anunță Barrabas, arătându-i casa de pe panta vulcanului. E mort. Toți au murit.

„Aranjorul" dădu din cap.

— Ei bine, propun să părăsim locul ăsta. Alții se vor ocupa curând de curățirea lui. Ziarele vor avea o poveste senzațională de publicat, dar nu vreau să apărem şi noi în ea.

— Nici eu nu vreau asta, replică Barrabas.

Apoi se întoarse spre prietenii lui.

— Nanos, Billy, Hayes, O'Toole, ne întâlnim la Panama City.

Silver John zâmbea radios.

— Paharele abia vă aşteaptă la „Cafeneaua Stelei"!

— Asta e o idee formidabilă, zise O'Toole.

— Sunt şi femei acolo? întrebă Nanos.

— Bineînțeles, băiete, câte creaturi de vis doreşti, răspunse Silver John.

Jessup se strâmbă, amintindu-şi de creaturile pe care le văzuse în cafeneaua lui Silver John. Pe Nanos îl aştepta o mare surpriză.

Barrabas se îndreptă spre elicopter. Leona stătea în genunchi lângă Rosaria, în fuzelaj. Colonelul se aplecă spre

muribundă şi îi întâlni privirea în care lumina vieţii slăbea încet.

— Am reuşit, Rosaria. Îţi mulţumesc.

Tânăra femeie respira cu greutate.

— E bine, zise ea cu o voce slabă. Eşti un om foarte curajos. Toţi sunteţi nişte bravi. Dacă aţi...

Se strâmbă de durere.

— ... dacă aţi fi luptat de partea noastră, Nile Barrabas. Ar fi fost atât de bine, spuse ea, zâmbind.

Barrabas îi aranjă o şuviţă de păr căzută pe frunte, îi luă mâna şi i-o strânse încetişor.

— Rosaria, poate că suntem de partea rea a barierei, dar sunt sigur că amândoi credem în acelaşi lucru.

Mâna tinerei femei se crispă, corpul i se încordă brusc, apoi se destinse cu o ultimă suflare, în timp ce ochii i se închideau pentru totdeauna.

— A murit, spuse Leona.

Barrabas puse încet jos mâna tinerei femei şi se aşeză pe locul copilotului, alături de Bishop.

— Poţi să decolezi, îi zise el după câteva secunde. Războiul a luat sfârşit.

*

* *

Times Square, praf şi firme luminoase.

Barrabas contemplă un minut peisajul. Se întorsese, în sfârşit, în America, departe de infernul din Honduras. Mai avea ceva de făcut şi pe urmă putea să dea totul uitării.

Intră într-o cabină telefonică din colţul Străzii 42 şi ceru Amsterdamul. Îi răspunse o voce blândă.

— Sunt la New York, zise el.

Urmă o tăcere. Barrabas ştia că trăise bântuită de spaima că i se va anunţa moartea lui, dar că nu-i va spune asta niciodată.

— Vino repede la mine, răspunse Erika cu vocea ei caldă.

— Curând, zise Barrabas înainte de a închide.

Apoi scoase o hârtie din buzunar. Adresa era Lower East Side. În partea de jos a oraşului. Nu era chiar unul dintre cele mai frumoase cartiere ale New York-ului. Toţi săracii trăiau acolo. Ca şi familia lui Emilio Lopez.

Dar azi nu vor duce lipsă de bani. Lopez le lăsase câteva teancuri de bancnote verzi. Se va duce acolo şi îi va spune mamei lui că nu va duce lipsă de nimic.

Doar de ceva de neînlocuit.

Îşi pierduse fiul.

Drumul era lung până la acea casă mică.

Barrabas porni la drum.

Puteți comanda orice carte apărută la Editura Bogdana sau la alte edituri decupând oricare carte poştală aflată la sfârşitul acestui volum. Taxele poştale sunt gratuite.

CARTE POŞTALĂ

BUN VENIT ÎN CLUBUL DE CARTE AL EDITURII Z ŞI EDITURII BOGDANA

CORESPONTENŢĂ RĂSPUNS

CR

SE TAXEAZĂ LA DESTINAŢIE

Trimiteţi această carte poştală, netimbrată, după ce marcaţi cu X acele cărţi pe care le doriţi. **Taxele poştale GRATUITE!**

Nume..... Prenume.....

Str..... .....Nr.....

Bl.....Sc.....Et..... Ap..... Localitate.....

Judeţ(Sector)..... Cod.....

Destinatar

Clubul de carte al EDITURII Z şi al EDITURII BOGDANA

Bucureşti, sector 1, Şos. N.Titulescu nr.163, Bl.20, ap.82

Tel./Fax: 222.45.24/ 223.42.61/ 223.42.46

CONCURS PENTRU COPII - La 1 ianuarie 2003

MARELE PREMIU - un computer cu monitor
Două **PREMII I** - două biciclete
Trei **PREMII II** - trei perechi de patine cu rotile
Cinci **PREMII III** - cinci walkman-uri
Zece **PREMII IV** - zece calculatoare de buzunar
Douăzeci **PREMII V**-douăzeci de cadouri -surpriză

Participă toate cărţile poştale primite până la 1 ianuarie 2003, care au cel puţin o carte comandată prin marcarea căsuţei corespunzătoare cu X.

Câştigătorii vor apărea în ziarul România Liberă de vineri, **10 ianuarie 2003.**

CĂRŢILE COPILĂRIEI - Cls. I-VIII - BIBLIOGRAFIE ŞCOLARĂ COMPLETĂ

☐ Cărţile copilăriei - clasa I ..... 27000 lei
☐ Cărţile copilăriei - clasa a II-a ..... 27000 lei
☐ Cărţile copilăriei - clasa a III-a ..... 25000 lei
☐ Cărţile copilăriei - clasa IV-a ..... 27000 lei
☐ Mihai Eminescu- *(Mari poeţi români volumul I)* ..... 22000 lei
☐ *Mari poeţi români volumul al II-lea* - V.Alecsandri * G.Bacovia * I. Barbu * L. Blaga * A. Blandiana * Şt.A. Doinaş * O. Goga * Şt. O. Iosif * N. Labiş * M Sorescu ..... 22000 lei
☐ *Mari poeţi români volumul al III-lea - G. Coşbuc * I. Minulescu * N. Stănescu * G. Topârceanu* ..... 22000 lei
☐ Jack London - *Martin Eden * Colţ alb * Chemarea străbunilor* ..... 25000 lei
☐ Ionel Teodoreanu - *La Medeleni * Povestiri* * B.Şt.Delavrancea - *Povestiri* ..... 24000 lei
☐ Ion Creangă - *Amintiri din copilărie * Poveşti şi povestiri* ..... 25000 lei
☐ Ion Luca Caragiale - *Momente şi schiţe * Teatru* ..... 25000 lei
☐ ****Poveşti şi basme româneşti* ..... 24000 lei
☐ Jules Verne - *Căpitan la cincisprezece ani * 20 000 de leghe sub mări * Cinci săptămâni în balon * Ocolul pământului în 80 de zile* ..... 25000 lei
☐ R. Kipling - *Cărţile junglei * If (Dacă) * Domnia sa, preacinstitul elefant* ..... 22000 lei
☐ Paul Feval - *Cocoşatul * Zevaco - Cavalerul Pardaillan * Cronin - Sabia dreptăţii* ..... 20000 lei
☐ *Cele mai frumoase basme din literatura universală* - Fraţii Grimm, Charles Perrault, Hans Christian Andersen, Oscar Wilde, W.Hauff ..... 24000 lei
☐ ****Marile legende, basme şi poveşti ale lumii* ..... 24000 lei
☐ Mark Twain - *Prinţ şi cerşetor * Tom Sawyer * Huckleberry Finn* 25000lei
☐ Oscar Wilde - *Prinţul fericit * Wilhelm Hauff - Povestea despre prinţul cel neadevărat* F.H.Burnett - *Micul Lord* 20000lei
☐ Al.Dumas - *Cei trei muşchetari * După douăzeci de ani* ..... 24000 lei
☐ Al.Dumas - *Contele de Monte Cristo * Laleaua Neagră* ..... 24000 lei
☐ Frank Baum - *Vrăjitorul din Oz * J.M. Barrie - Peter Pan * L.Carol - Alice în ţara minunilor* ..... 22000 lei
☐ *Legende - O poveste a neamului românesc* - ..... 22000 lei
☐ *Basme româneşti* - P.Ispirescu, V.Alecsandri, I.Slavici, A.Odobescu, ... 22000 lei
☐ *Povestitori clasici I* - I. Agârbiceanu * I.A.Bassarabescu * I.Al.Brătescu-Voineşti * G.Galaction * E.Gârleanu 20000lei
☐ *Povestitori clasici II* - C. Negruzzi * M. Preda * I. Slavici * Z.Stancu * Al.Vlahuţă 22000lei
☐ *Fabule - De la Esop până în zilele noastre* ..... 20000 lei
☐ *Basme şi poveşti nemuritoare* - H.C. Andersen, Fraţii Grimm, C.Perrault ..... 22000 lei
☐ *Păcală*- A.Pann, C.Negruzzi, I.Creangă, I.Slavici, P.Dulfu, A.Mitru, G.A.Bürger ..... 59900 lei
☐ N. Tache - *Pentru fete şi băieţi numai dacă sunt isteţi* ..... 7000 lei
☐ *Teste grilă - limba română* - Nicolae Chiru ..... 30000 lei
☐ *Teste - limba română* - Nicolae Chiru ..... 40000 lei
☐ *Dificultăţi ale verbului englez* - Ion Vlădoiu ..... 40000 lei
☐ *Biblia pentru copii* ..... 50000 lei
☐ *Dicţionar explicativ al elevului* ..... 70000 lei
☐ *Gramatică practică* - E. Iogu, C. Rîureanu ..... 29000 lei
☐ *Povestiri Orientale* ..... 20000 lei

COLECŢIA ENIGMA

- ☐ *O moarte ciudată* - Fred Ranak ..... 24000 lei
- ☐ *Afacerea Skyjack* - Dick Sarigan ..... 25000 lei
- ☐ *Un dram de nebunie* - Margaret Millar ..... 29000 lei
- ☐ *Trenul groazei* - Alistair Maclean ..... 25000 lei
- ☐ *Reţeaua ucigaşă* - Mark Ribes ..... 25000 lei
- ☐ *Panică la Pentagon* - Fred Ranak ..... 22000 lei
- ☐ *Asasinul a mierlit-o!* - R. McDonald ..... 26000 lei
- ☐ *Dreptateu lupilor* - J. Picard ..... 20000 lei
- ☐ *Adio Charlie* - E. Arass ..... 25000 lei
- ☐ *Moartea ca o cocoşă de lux* - H.T.Francis ..... 25000 lei
- ☐ *Filiera chineză* - Kirk B.Ogden ..... 28900 lei
- ☐ *Şerpoaica din Kyoto* - Ray Baker ..... 22000 lei
- ☐ *Operaţiunea Vatican* - E. Waldmann ..... 22900 lei
- ☐ *Sabotaj* - John Creasy ..... 19900 lei
- ☐ *Şantaj* - Robert Kyle ..... 19900 lei
- ☐ *Ucigaş fără voie* - Comisarul T. Tandin ..... 24000 lei
- ☐ *Înscenarea* - James Hadley Chase ..... 23000 lei
- ☐ *O noapte cu ghinion* - O.J.Currington ..... 22000 lei
- ☐ *Mafiotii* - Carter Brown ..... 16000 lei
- ☐ *Sărutul care ucide* - Day Keene ..... 24900 lei
- ☐ *Ultimele 48 de ore* - Norman Bailey ..... 12900 lei
- ☐ *Dinamită şi trotil* - Jim Blake ..... 10000 lei
- ☐ *Rimaru - Odiosul criminal* - T.Tandin ..... 24900 lei

COLECŢIILE ŞTIINŢE OCULTE PARANORMAL – ALIENS

- ☐ *Misterele universului* - Erich von Däniken ..... 35000 lei
- ☐ *Atlantida* - Edgar Cayce ..... 25000 lei
- ☐ *În pragul invaziei extraterestre* - D. Farcaş ..... 35000 lei
- ☐ *A doua întemeiere a ştiinţei* - Brian O'Leary .. 24000 lei
- ☐ *Mesaje din lumea de dincolo* - M.C. Lansac ..... 24000 lei
- ☐ *OZN-O problematică ocultată* - H.Lammer ..... 35000 lei
- ☐ *Tarot* + 1 pachet cărţi ..... 99000 lei
- ☐ *Rune* + 1 pachet cărţi tarot - A Nicholaus ..... 95000 lei
- ☐ *Războiul informatic* - E. Străinu ..... 10000 lei
- ☐ *Millenium- Count Down I* - D. Parker ..... 10000 lei
- ☐ *Războiul radioelectronic* -Străinu & Topor ..... 17900 lei

COLECŢIA WAR

- ☐ *Ambuscadă în valea plângerii* - M. Williams .. 28000 lei
- ☐ *Evadaţi din Singapore* - Alistair Maclean ..... 30000 lei
- ☐ *Crucişătorul morţii* - Harvey Dixon ..... 25000 lei
- ☐ *Vulpea Deşertului* - Frank Ferenz ..... 25000 lei
- ☐ *Căderea fortăreţei* - J. Maddox ..... 25000 lei
- ☐ *Mogadiscio în flăcări* - B. Curtis ..... 29000 lei
- ☐ *Operaţiunea Babilon* - K. B. Ogden ..... 33000 lei
- ☐ *Comando OKW* - Kurt Steberg ..... 23000 lei
- ☐ *Misiune periculoasă* - M. Jacobs ..... 23000 lei
- ☐ *Dezastru în Singapore* - H. Dixon ..... 23900 lei
- ☐ *Ultimele zile ale lui Hitler* - G. Boldt ..... 23900 lei
- ☐ *Necesitate strategică* - D. Starkox ..... 10000 lei
- ☐ *Bătălia de la El Alamein* - Scott Taylor ..... 29000 lei
- ☐ *Flăcări deasupra Irakului* - Roy Benson ..... 25000 lei
- ☐ *Jihadul în flăcări* - Simon Hawke ..... 23000 lei
- ☐ *Preţul sângelui - Războinarea* - J.Howard ..... 20000 lei
- ☐ *Leopardul de mare* - Craig Thomas ..... 35000 lei
- ☐ *Mirage contra Mig* - Dick Johnson ..... 18000 lei
- ☐ *Ucigaşii de tancuri* - Johnny Howard ..... 22900 lei
- ☐ *Preţul sângelui* - Johnny Howard ..... 22900 lei
- ☐ *Mercenari în China* - Martin Jacobs ..... 19900 lei
- ☐ *Almanah–War, Mercenar, Câinii războiului* ..... 25000 lei
- ☐ *Knight Hawk* - Pat O'Connelly ..... 21000 lei
- ☐ *Batalion de sacrificiu* - Jogny Howard ..... 19000 lei
- ☐ *Bravo Two Zero* - Andy Mc Nab ..... 29900 lei

COLECŢIA HISTORIA

- ☐ *Amanţi, amante, asasini* - Henri Robert ..... 30000 lei
- ☐ *Viaţa Ţarinelor* - Vladimir Fedorovski ..... 35000 lei
- ☐ *America atacată* ..... 30000 lei
- ☐ *Borgia - Un destin sângeros* - P. Erlanger ..... 16000 lei
- ☐ *Împărăteasa roşie* - T. Qiao, văduva lui Mao ... 39900 lei
- ☐ *Misterioasa ascensiune a lui Vladimir Putin* ... 59900 lei
- ☐ *America atacată* ..... 30000 lei
- ☐ *Teroriştii mileniului III* ..... 30000 lei

COLECŢIA CÂINII RĂZBOIULUI

- ☐ *Fără milă* - Don Carter ..... 26000 lei
- ☐ *Fulgerul* - Cliff Garnett ..... 25000 lei
- ☐ *Proscrişii* - Jo Dexter ..... 25000 lei
- ☐ *Batalion de marş* - Sven Hassel ..... 29900 lei
- ☐ *Legiunea blestemaţilor* - Sven Hassel .. 35000 lei
- ☐ *Camarazi de front*- Sven Hassel ..... 30000 lei
- ☐ *Gestapo*- Sven Hassel ..... 38900 lei
- ☐ *Deşertul damnaţilor* - Sven Hasel ..... 25000 lei
- ☐ *Stepa morţii* - Swen Hasel ..... 29000 lei
- ☐ *Tornada de foc* - Swen Hasel ..... 28000 lei
- ☐ *Nisipurile însângerate*- Swen Hasel ..... 30000 lei
- ☐ *Teroare în Arkansas* - Brett Daniels .... 25000 lei
- ☐ *Jocuri periculoase* - K.B.Ogden ..... 28000 lei
- ☐ *Răzbunarea Tigrului* - J. Dexter ..... 22000 lei
- ☐ *Coridă la El Paso* - J. Dexter ..... 22000 lei
- ☐ *Persanul*- Frank Lewis ..... 22000 lei
- ☐ *Piratul*- Frank Lewis ..... 22000 lei
- ☐ *Teroarea albă*- Jo Dexter ..... 18000 lei
- ☐ *Proiectul Phoenix* - Frank Lewis ..... 25000 lei
- ☐ *Legionarul* - Frank Lewis ..... 22000 lei
- ☐ *Răzbunarea Justiţiarilor* - B. Wallace .. 16000 lei
- ☐ *Arme pentru asasini* - Bruce Wallace .... 16900 lei
- ☐ *Justiţiarii* - Bruce Wallace 17900lei
- ☐ *Moarte la Veneţia* - Jo Dexter ..... 14000 lei
- ☐ *Jocul războiului* - Richard Neebel ..... 12000 lei

COLECŢIA MERCENAR

- ☐ *Un comando pentru general*- D. S. ..... 23000 lei
- ☐ *Maniacul din Minnesota*- D. Stanford .. 23000 lei
- ☐ *Tabăra blestemată* - Dick Stanford ..... 23000 lei
- ☐ *Capcana teroriştilor* - Dick Stanford ... 22000 lei
- ☐ *Sâmbăta blestemată* - Dick Stanford .... 25000 lei
- ☐ *Vinerea răzbunării* - Dick Stanford ..... 23000 lei
- ☐ *Joia dreptăţii* - Dick Stanford ..... 22000 lei
- ☐ *Miercurea Cenuşii* -D. Stanford ..... 22000 lei
- ☐ *Marţi-Ziua masacrului*-D. Stanford ..... 22000 lei
- ☐ *Luni-Giulgiul morţii* - Dick Stanford ... 22000 lei
- ☐ *Bătălie la Clevelund* - Dick Stanford ... 22000 lei
- ☐ *Terminus* - Dick Stanford ..... 18000 lei
- ☐ *Ambuscadă în Arizona* - D. Stanford ... 22000 lei
- ☐ *Moartea se întoarce*- Dick Stanford..... 18000 lei
- ☐ *Sfârşitul imperiului* - Dick Stanford..... 16000 lei
- ☐ *Raid la Acapulco* - Dick Stanford ..... 18000 lei
- ☐ *Complotul canadian* - D. Stanford ..... 17000 lei
- ☐ *Un comando pentru Colorado* - D.S..... 18900 lei
- ☐ *Devastare la Saint Louis* - D. Stanford .. 17900 lei
- ☐ *Uragan la Seattle* - Dick Stanford ..... 16900 lei
- ☐ *Asediu la Detroit* - Dick Stanford 12900lei
- ☐ *Asediu la San Diego* - Dick Stanford ..... 11900 lei
- ☐ *Carnaval însângerat* - Dick Stanford ... 14900 lei

COLECŢIA MEDICUS

- ☐ *Metoda Masson* - Robert Masson ..... 30000 lei
- ☐ *Masajul sexual* - S.Russe ..... 25000 lei
- ☐ *Soluţii sexuale*- Dr. J.Schultz ..... 22000 lei
- ☐ *Secretele tămăduitoare ale plantelor II*. 32000 lei
- ☐ *Cartea verde a femeii -partea II* ..... 32000 lei
- ☐ *Cartea verde a femeii -partea III* ..... 32000 lei
- ☐ *Deschideţi poarta sănătăţii-partea I*..... 29900lei
- ☐ *Enciclopedia tulburărilor cardiace* ..... 25000 lei
- ☐ *Tratarea cancerului* - Dr. J. Levy 15000lei

DIVERSE

- ☐ *Reţete dietetice* - Sandu Marin ..... 55000 lei
- ☐ *Attractive English* - D.Starcu ..... 18000 lei
- ☐ *Cum obţinem a doua tinereţe* ..... 20000 lei
- ☐ *Impozitul pe venitul global* - ..... 19900 lei
- ☐ *Managementul fiscal international*- ..... 29900 lei
- ☐ *Carte de bucate* - Sandu Marin ..... 40000 lei
- ☐ *Almanah Anticipaţia 2000*..... 29900 lei
- ☐ *Bancuri nr. 11* ..... 12000 lei
- ☐ *Bancuri nr. 12* ..... 12000 lei

ABONAMENTE

Vă oferim posibilitatea de a vă abona la oricare dintre colecţiile noastre.

Marcaţi cu X colecţia preferată şi veţi primi tot anul fiecare apariţie. Ultimul număr din colecţia preferată vi se va oferi gratuit în luna Decemdrie, împreună cu alte cadouri surpriză.

☐ Colecţia **WAR** ☐ Colecţia **CÂINII RĂZBOIULUI** ☐ Colecţia **ENIGMA**

☐ Colecţia **MERCENAR** ☐ Colecţia **CĂRŢILE COPILĂRIEI**

CARTE POŞTALĂ

BUN VENIT ÎN CLUBUL DE CARTE AL EDITURII Z ŞI EDITURII BOGDANA

Trimiteţi această carte poştală, nestimbrată, după ce marcaţi cu X acele cărţi pe care le doriţi. **Taxele poştale GRATUITE!**

CORESPONTENŢĂ RĂSPUNS

CR

SE TAXEAZĂ LA DESTINAŢIE

Nume..... **Prenume**.....

Str..... .....**Nr**.....

Bl.....**Sc**.....**Et**..... **Ap**..... **Localitate**.....

Judeţ(Sector)..... **Cod**.....

Destinatar

Clubul de carte al EDITURII Z şi al EDITURII BOGDANA

1 **Bucureşti, sector 1, Şos. N.Titulescu nr.163, Bl.20, ap.82**

Tel./Fax: 222.45.24/ 223.42.61/ 223.42.46

CULTURĂ GENERALĂ

- ☐ *Ghid de cultură generală* – Pepin & Braunstein ....75000 lei
- ☐ *Introducere în sociologie* – Norman Goodman .....45000 lei
- ☐ *Mică Enciclopedie de Geografie Larousse* .....42000 lei
- ☐ *Marile religii* – Philippe Gaudin .....75000 lei
- ☐ *Istoria Civilizaţiilor* – F. Braunstein .....60000 lei
- ☐ *Marile mituri ale lumii* – J.F. Pepin.....69000 lei
- ☐ *Rădăcinile culturii occidentale* – J.F. Pepin .....69000 lei
- ☐ *Istoria Romei Antice* – Marcel Bordet .....69000 lei
- ☐ *Istoria ştiinţei, vol. I* – Diane K. Moser .....60000 lei
- ☐ *Istoria ştiinţei, vol. 2* – Diane K. Moser .....60000 lei
- ☐ *Legendele şi miturile Greciei Antice* – N.A. Kun ....75000 lei
- ☐ *Vieţile marilor compozitori* – H. C. Schonberg ....165000 lei
- ☐ *Ghid de medicină complementară* – W. Collinge ..19900 lei
- ☐ *Ghidul medical al pacientului* – Nicolas Evrard .. 22900 lei
- ☐ *Cartea şefilor şi a managerilor* – Charles Brooks .21000 lei
- ☐ *Cartea energiilor* – William Collinge .....35000 lei
- ☐ *Poveşti nemuritoare ilustrate egiptene* A. R.Shin ..21900 lei
- ☐ *Yoga* – Rechung Dorje-Tagpa .....20000 lei
- ☐ *Alimentaţia ideală pentru toate vârstele* Dr. L. I. ..28000 lei
- ☐ *Câinele – totul despre cel mai fidel prieten* – .....35000 lei
- ☐ *Pisica – totul despre mâţe* – Dr. Alain Ganivet .....35000 lei
- ☐ *Fuga* – Cosma Braşoveanu .....96000 lei
- ☐ *O bombă pentru revelion* – R. O. Braşoveanu .....79000 lei
- ☐ *Un blestem cu domiciliul stabil* – R. O. B. ..... 79000 lei
- ☐ *Şi cu mine ce-o să se întâmple* – J.H. Chase .....49000 lei
- ☐ *Consideră-te mort* – J.H. Chase .....77000 lei
- ☐ *Obsesiile – manual de autoajutorare* – Dr. Tallis ..70000 lei
- ☐ *O istorie culturală a gesturilor* – J. B. & H. R. .....120000 lei
- ☐ *Prezicerea destinului în palmă* – Rodney Davies ..50000 lei
- ☐ *Puterea trupului* – Dr. Vernon Coleman .....70000 lei
- ☐ *Să acţionăm inteligent* – S. Deep, L. Sussman .....80000 lei
- ☐ *Siguranţa emoţională* – Gael Lindenfield .....80000 lei
- ☐ *Tainele limbajului trupului* – Susan Quillian .....80000 lei
- ☐ *Timiditatea* – Dianne Doubtfire .....50000 lei
- ☐ *Când Dumnezeu devine idee* – E. Levinas .....55000 lei
- ☐ *Coriolan – ediţie bilingvă* – W. Shakespeare .....45000 lei
- ☐ *Cei doi tineri din Verona* – W. Shakespeare .....40000 lei
- ☐ *Fire de iarbă – Leaves of Grass* Walt Whitman ....60000 lei
- ☐ *Dimineaţa devreme* – Alexandru Geroge .....49000 lei
- ☐ *Florile răului* – Ch. Baudelaire .....45000 lei
- ☐ *Hamlet – ediţie bilingvă* – W. Shakespeare .....45000 lei
- ☐ *Iuliu Cezar – ediţie bilingvă* – W. Shakespeare ....45000 lei
- ☐ *Macbeth – ediţie bilingvă* – W. Shakespeare .....45000 lei
- ☐ *Regele Lear – King Lear* – W. Shakespeare .....45000 lei
- ☐ *Richard al II-lea* – W. Shakespeare .....45000 lei
- ☐ *Romeo şi Julieta* – W. Shakespeare .....45000 lei
- ☐ *Sacontala – ediţie bilingvă* – Calidasa .....40000 lei
- ☐ *Sonete – ediţie bilingvă* – W. Shakespeare .....45000 lei
- ☐ *Versuri – ediţie bilingvă* – J. Keats .....45000 lei
- ☐ *Visul unei nopţi de vară* – W. Shakespeare .....45000 lei
- ☐ *Viaţa din inima morţii* – Olivier Clement .....60000 lei
- ☐ *Clienţii morţi nu plătesc* – Leroy Thompson .....50000 lei
- ☐ *Cum puteţi manipula mass-media* D. Alexander ....50000 lei
- ☐ *Supravieţuire în condiţii de primitivism* D. M. ..... 50000 lei
- ☐ *Taiko* – Eiji Yoshikawa .....200000 lei
- ☐ *Astrologia eroticâ* – Olivia .....24000 lei
- ☐ *Aura bioenergetică a fiinţei umane* – Petru Roşu ..32000 lei
- ☐ *Căi şi tehnici de evoluţie spirituală a omului* . G. B. 32000 lei
- ☐ *Din tainele alimentaţiei lacto-vegetariene* N. C. .. 60000 lei
- ☐ *Grădina desfătărilor* – Nefzani .....20000 lei
- ☐ *Misterele şi controlul minţii prin yoga* S. S. ..... 32000 lei
- ☐ *Povestiri divin inspirate* – Swami Shivanada .....20000 lei
- ☐ *Puterea Gândului* – Swami Shivanada .....24000 lei
- ☐ *Puterea extraordinară a subconştientului* Murphy 32000 lei
- ☐ *Secretele amorului – vol. I* – Nik Douglas .....24000 lei
- ☐ *Secretele amorului – vol. II.* – Penny Shinger .....24000 lei
- ☐ *Taina dezvăluită a celor trei zile care au fost petrecute de Iisus la templu* .....18000 lei
- ☐ *Yoga creştină* – Părintele Dechanet .....20000 lei
- ☐ *Cheiţa de aur* – Aleksei Tolstoi .....30000 lei
- ☐ *Făt-Frumos* – Antologie şcolară .....40000 lei
- ☐ *Săgeata de aur şi potirul vrăjit* – C. Pineau .....40000 lei
- ☐ *Sobieski şi românii* – C. Negruzzi .....40000 lei
- ☐ *Vrăjitorul eschimoşilor* – Alexandru Iclozean .....30000 lei
- ☐ *Jupân Rănică Vulpoiul* – Alexandru Odobescu .....25000 lei
- ☐ *Grădina raiului* – H.C. Andersen .....30000 lei
- ☐ *Minunatele călătorii ale lui nils Holgersson* . S.L..35000 lei
- ☐ *Poveşti nemuritoare (diferite numere)* .....20000 lei/buc.
- ☐ *Amurgul leviathanului* – Brânduşa Palade .....39900 lei
- ☐ *Instituţii de drept penal – curs licenţă* – .....250000 lei
- ☐ *Heidi* – Johanna Spyri .....19000 lei
- ☐ *Magia sexuală* – Dr. A. Popescu Bălceşti .....20000 lei
- ☐ *Alimentaţia copilului mic* – C. Tofan .....27000 lei
- ☐ *Antrenamentul sexual* Dr. Psih. M. L. Armstrong ..27000 lei
- ☐ *Ciuperci comestibile* – .....25000 lei
- ☐ *Cum să devii fotomodel* – Natasha Gayheart .....29000 lei
- ☐ Fitness – Gimnastică pentru toţi – .....29000 lei
- ☐ *Masaj şi presopunctură* – .....19500 lei
- ☐ *Nutria – Blană, carne, piele* – G. G. Kircher .....19500 lei
- ☐ *Obezitatea – între a fi şi a nu fi* – B. Atkinson .....24500 lei
- ☐ *Preparate culinare fără foc* – B. Atkinson .....24500 lei
- ☐ *Preparate lacto-vegetariene* – B. Atkinson .....29500 lei
- ☐ *Prepeliţa, fazanul – carne, ouă* – B. Atkinson .....24500 lei
- ☐ *Slăbim mâncând normal* – Melissa Hall .....24500 lei
- ☐ *Struţul – Carne, ouă, piele, pene* – M.A. Canley .. 24500 lei
- ☐ *Iepurele – Carne, piele, lână* – M.A. Canley .....29000 lei
- ☐ *Vinul şi cidrul* – Michael Delambre .....24500 lei
- ☐ *America sub teroare* – .....50000 lei
- ☐ *Amintiri, poveşti* – I. Creangă .....18000 lei
- ☐ *Din lumea celor care nu cuvântă* – E. Gârleanu ....14000 lei
- ☐ *Fram, ursul polar* – Cezar Petrescu .....18000 lei
- ☐ *Poveşti* – Fraţii Grimm .....18000 lei
- ☐ *Basme* – Petre Ispirescu .....18000 lei

☐ *Robinson Crusoe* – Daniel Defoe .....18000 lei
☐ *Veriga lipsă* – Bernard Werber .....36000 lei
☐ *Arsenalele din Isher și Făuritorii de arme* . A.E. V. 38000 lei
☐ *Relatare despre regele David* – Ștefan Heym .....45000 lei
☐ *Mesaje de dincolo de moarte* James Van Praagh ...55000 lei
☐ *Perechea ideală după Zodiacul Chinezesc* N. S. ...45000 lei
☐ *Detectivul particular* – M. Enăchescu .....65000 lei
☐ *Clonarea umană – Un șoc al viitorului* L. M. S. ...69000 lei
☐ *Zodiacul Chinezesc – 2002* – Neil Somerville .....79000 lei
☐ *Chestionare – Legislație rutieră* – Ilioara .....50000 lei
☐ *Întrebări și răspunsuri–Teste de legislație rutieră* ..60000 lei
☐ *Curs de legislație rutieră la zi* – Dan Teodorescu ...40000 lei
☐ *Dresajul câinilor* – Theodor Zell .....22000 lei
☐ *Pescuitul de la A la Z Ghidul pescarului sportiv* ...28000 lei
☐ *Ce ne dezvăluie fața* – Rodney Davies .....80000 lei
☐ *Copiii din stele* – Jenny Randles .....39000 lei
☐ *Copiii hiperactivi cu deficit de atenție* .....40000 lei
☐ *Cum să iubești pentru a fi iubit* – Dr. Paul Hauck ...50000 lei
☐ *Cum poate fi depășită starea de supărare* .....60000 lei
☐ Cum să ne stăpânim stările de neliniște și îngrijorare ..50000 lei
☐ *Cum poate fi depășit sentimentul de vinovăție* Dr. W.D. .50000 lei
☐ *Cum să discutăm pentru a obține ceea ce vrem* L. S. ....70000 lei
☐ *Îngerul morții* – Christian Russell .....32000 lei
☐ *Dreptul familiei – Culegere de speță* F. Ciutacu ..199000 lei
☐ *Adevăratele cuvinte ale lui Iisus* C. Barreau .....28000 lei
☐ *Șocul viitorului* – Alvin Toffler .....81000 lei
☐ *Miturile esențiale* – Victor Kerubach .....70000 lei
☐ *Mișcarea legionară* – Victor Kerubach .....50000 lei
☐ *Mâncăruri și preparate de post* .....30000 lei
☐ *Carte de colinde* .....35000 lei
☐ *Supermintea, Punctul Omega* – A.E. van Vogt .....25000 lei

SERIA LUCRĂRI LEXICOGRAFICE

☐ *Dicționar englez-român; român-englez* G. N. .....65000 lei
☐ *Dicționar german-român; român-german* I. L. .....95000 lei
☐ *Dicționar latin-român* – Voichița Ionescu .....55000 lei
☐ *Dicționar universal de rituri, credințe și simboluri* ..24000 lei
☐ *Dicționar al limbii moderne* – Jean-Luc Stacate ....50000 lei
☐ *Dicționar de aforisme, expresii, maxime și zicători* .37000 lei
☐ *Dicționarul creștinismului* – Geoffrey Parrinder ....50000 lei
☐ *Dicționarul sfinților ortodocși* – Emil Preda .....38000 lei
☐ *Dicționar de Scrabble* – D. Ursuleanu, D. Arhip ...23000 lei
☐ *Dicționar de antonime* – Onufrie Vinteler .....35000 lei
☐ *Dicționar de omonime* – Gh. Bulgăr .....35000 lei
☐ *Dicționar de paronime* – S. Constantinescu .....35000 lei
☐ *Dicționar Francez-Român – Român-Francez* G. H...280000 lei
☐ *Dicționar Român-German* – Mihai Anuței .....350000 lei
☐ *Dicționar Român-German – German-Român*.....45000 lei
☐ *Dicționar Francez-Român – Român-Francez (uz școlar)*. 38000 lei
☐ *Dicționar Român-Englez – Englez-Român* I. Panovf...80000 lei
☐ *Dicționar Român-Englez – Englez-Român (uz școlar)* ...38000 lei
☐ *Dicționar Român-Spaniol – Spaniol-Român* – M.Gh. ....80000 lei
☐ *Ghid de conversație român-spaniol* – .....55000 lei
☐ *Ghid de conversație român-turc* – F. Ismail .....10000 lei
☐ *Îndreptar ortografic, ortoepic, morfologic și de punctuație al limbii române* – Gh. Constantinescu-Dobridor ..80000 lei
☐ *Dicționar de sinonime* – Gh. Bulgăr .....37000 lei
☐ *Dicționar Român-Latin – dublu* – M. Lungu .....120000 lei
☐ *Gramatica limbii germane* – Compact .....100000 lei
☐ *Limba germană teste și exerciții* – H.Bartolf .....120000 lei
☐ *Ghid de conversație româno-german* – K.Lazăr ....10000 lei
☐ *Germana pentru începători* – M Popp .....120000 lei
☐ *Limba italiană fără profesor* – P. Teodorescu ....250000 lei
☐ *Gramatica limbii spaniole* – D. Munteanu .....150000 lei
☐ *Gramatica limbii portugheze* – M. Ghițescu .....130000 lei
☐ *Dicționar de neologisme ale limbii engleze* .....150000 lei
☐ *Dicționar englez-român*/15000 cuvinte Larousse ..80000 lei
☐ *Dicționar român-englez*/15000 cuvinte Larousse ..80000 lei
☐ *Dicționar englez-român*/30000 cuvinte Larousse ..180000 lei
☐ *Dicționar român-englez*/30000 cuvinte Larousse ..180000 lei
☐ *Dicționar francez-român*/20000 cuvinte M.Brăescu ..130000 lei
☐ *Dicționar român-francez*/20000 cuvinte M.Brăescu ..130000 lei
☐ *Dicționar german-român*/20000 cuvinte I.Lăzărescu ..150000 lei
☐ *Dicționar român-german*/20000 cuvinte I.Lăzărescu ..150000 lei
☐ *Dicționar italian-român*/25000 cuvinte G.Lăzărescu ..150000 lei
☐ *Dicționar român-italian*/25000 cuvinte G.Lăzărescu ..150000 lei
☐ *Dicționar spaniol-român*/20000 cuvinte V.Neagu ..150000 lei
☐ *Dicționar român-spaniol*/20000 cuvinte V.Neagu ..150000 lei

SERIA BESTSELLER–URILE ULTIMULUI DECENIU

☐ *Cumplita văduvă* – Amanda Quick .....79000 lei
☐ *Pasiunea contelui Toulouse Lautrec* – A. Ortiz .....59000 lei
☐ *Mireasa diavolului* – Alison Leslie Gold .....59500 lei
☐ *Amăgire* – Amanda Quick .....45000 lei
☐ *Decepție* – Amanda Quick .....69000 lei
☐ *Emma* – Amanda Quick .....75000 lei
☐ *Puterea unei femei* – Barbara T. Bradford .....37000 lei
☐ *Un alt început* – Barbara T. Bradford .....37000 lei
☐ *Viața merge înainte* – Barbara T. Bradford .....69000 lei
☐ *O taină din trecut* – Barbara Delinsky .....64000 lei
☐ *Întâlnire în Alaska* – Barbara Delinsky .....65000 lei
☐ *Atracție fatală* – Cristopher Fowler .....49500 lei
☐ *Fantoma unei iubiri* – Daniel Steel .....45000 lei
☐ *Substituirea* – Daniel Steel .....42500 lei
☐ *Surpriza* – Daniel Steel .....42000 lei
☐ *Dulce-amar* – Daniel Steel .....44500 lei
☐ *Bucurie regăsită* – Daniel Steel .....35000 lei
☐ *Imagine în oglindă* – Daniel Steel .....59500 lei
☐ *Povestea unei vieți* – Danielle Steel .....60000 lei
☐ *Înfruntând destinul* – Danielle Steel .....55000 lei
☐ *Nuntă în stil hollywoodian* – Danielle Steel .....79000 lei
☐ *Acum ori niciodată* – Elizabeth Adler .....88000 lei
☐ *Povara trecutului* – Elizabeth Thornton .....49500 lei
☐ *Fascinație* – Elizabeth Thornton .....59000 lei
☐ *Norma* – Emmanuel Robles .....39500 lei
☐ *Mirajul puterii* – Harold Robbins .....42000 lei
☐ *Între iubire și rațiune* – Jacqueline Briskin .....51000 lei
☐ *Palatul stacojiu* – Jacqueline Briskin .....44500 lei
☐ *Singurul secret* – Jacqueline Briskin .....84000 lei
☐ *Seducție fatală* – Jackie Collins .....79000 lei
☐ *Șoarecele și pisica* – James Patterson .....45500 lei
☐ *Ora zero* – Joseph Finder .....95000 lei
☐ *Obsesia unei iubiri* – Judith Lennox .....55000 lei
☐ *Petrecerea* – Justin Scott .....40000 lei
☐ *Iubire trădată* – Justin Scott .....79000 lei
☐ *Fiul ambasadorului* – Kenneth Royce .....37500 lei
☐ *Umbre periculoase* – Kenneth Royce .....42500 lei
☐ *Marele pescar* – Lloyd C. Douglas .....93000 lei
☐ *Văduva lui Mao* – Lucien Bodard .....109000 lei
☐ *Piatra capricornului* – Madeleine Brent .....42000 lei
☐ *Lacrima lui Buddha* – Madeleine Brent .....37500 lei
☐ *Anotimpurile lupilor* – Max Seydlitz .....89000 lei
☐ *Sfârșit de coșmar* – Mary Higgins Clark .....78000 lei
☐ *Jocul leului* – Nelson DeMille .....98000 lei
☐ *Copilul celor șapte mări* – Paul-Loup Sulitzer .....65000 lei
☐ *Dinastia O'Hara* – Paul-Loup Sulitzer .....85000 lei
☐ *Urmărire în deșert* – Peter Driscoll .....73000 lei
☐ *Jocuri murdare* – Philip Shelby .....75000 lei
☐ *Compromisul* – Robert Ludlum .....60000 lei
☐ *Drumul spre Omaha* – Robert Ludlum .....59000 lei
☐ *Ținutul magic* – Robert Ludlum .....56000 lei
☐ *Operațiunea Omega* – Robert Ludlum .....55000 lei
☐ *Manuscrisul lui Chancellor* – Robert Ludlum .....75000 lei
☐ *Gemenii rivali* – Robert Ludlum .....75000 lei
☐ *Complotul generalilor* – Robert Ludlum .....110000 lei
☐ *Drumul spre Gandolfo* – Robert Ludlum .....92000 lei
☐ *Proiectul Hades* – Robert Ludlum .....115000 lei
☐ *Decepția lui Prometeu* – Robert Ludlum .....119000 lei
☐ *Cercul Matarese* – Robert Ludlum .....99000 lei
☐ *Și tu vei fi țărână* – Samuel Butler .....119000 lei

CARTE POŞTALĂ

BUN VENIT ÎN CLUBUL DE CARTE AL EDITURII Z ŞI EDITURII BOGDANA

Trimiteţi această carte poştală, netimbrată, după ce marcaţi cu X acele cărţi pe care le doriţi. **Taxele poştale GRATUITE!**

Nume..... Prenume.....

Str..... .....Nr.....

Bl.....Sc.....Et..... Ap..... Localitate.....

Judeţ(Sector)..... Cod.....

CORESPONTENŢĂ RĂSPUNS
CR
SE TAXEAZĂ LA DESTINAŢIE

Destinatar

Clubul de carte al EDITURII Z şi al EDITURII BOGDANA

2

Bucureşti, sector 1, Şos. N.Titulescu nr.163, Bl.20, ap.82

Tel./Fax: 222.45.24/ 223.42.61/ 223.42.46

SERIA BESTSELLER-URILE ULTIMULUI DECENIU

- ☐ *Alibiul* – Sandra Brown .....60000 lei
- ☐ *Situaţie limită* – Sandra Brown .....55000 lei
- ☐ *Căutări periculoase* – Sandra Brown .....75000 lei
- ☐ *În căutarea adevărului* – Sidney Sheldon .....88000 lei
- ☐ *Îngerul infernului* – Susan Howath .....49500 lei
- ☐ *Aristiocraţii, Dispariţie misterioasă* – S. Howath ....74500 lei
- ☐ *Poldark, vol. 3 – Zile zbuciumate* – W. Graham ....30000 lei
- ☐ *Marnie* – Winston Graham .....35000 lei

COLECŢIA ROMANTICA

- ☐ *Preţul nesocotinţei* – Mary Balogh .....41000 lei
- ☐ *Comoara blestemată* – Madeleine Brent .....42000 lei
- ☐ *Amanta* – Amanda Quick .....45000 lei

MARI PERSONALITĂŢI ALE ISTORIEI

- ☐ *Sfârşitul lui Hitler* – Anton Joachimsthaler .....40000 lei
- ☐ *In umbra lui Stalin* – Valentin Berejkov .....45000 lei
- ☐ *Troţki – Eternul radical* – Dmitri Volkogonov .....50000 lei
- ☐ *Lupul mongol – Viaţa lui Gengis-Han* –Homeric ..45000 lei

TITANI AI LITERATURII UNIVERSALE

- ☐ *Diavolul din manuscris* – Nathaniel Hawthorne ....75000 lei
- ☐ *Femeia în alb* – Wilkie Collins .....99000 lei
- ☐ *Climate* – André Maurois .....75000 lei
- ☐ *Necunoscuta de la Wildfell Hall* – Anne Bronte ....99000 lei

INTEGRALA CRONIN

- ☐ *Frumoasa Gracie* – A. J. Cronin .....37000 lei
- ☐ *Sub stele* – A. J. Cronin .....110000 lei
- ☐ *Gran Canaria* – A. J. Cronin .....89000 lei
- ☐ *Citadela* – A. J. Cronin .....99000 lei

INTEGRALA CLAVELL

- ☐ *Shogun, vol. I* – James Clavell .....130000 lei
- ☐ *Shogun, vol. II* – James Clavell .....130000 lei

CAPODOPERE ALE SECOLULUI XX

- ☐ *Miezul lucrurilor* – Graham Greene .....88000 lei

PAGINI DIN ISTORIA LUMII

- ☐ *Secolul extremelor* – Eric Hobsbawm .....55000 lei
- ☐ *Istoria celui de-al doilea Război Mondial, vol.2* L. Hart..55000 lei

CARTE MEDICALĂ

- ☐ *Bronhopneumopatia cronică obstructivă* R. Ulmeanu..40000 lei
- ☐ *Harrison – principii de medicină internă*, Colectiv ..225000 lei
- ☐ *Dicţionar medical ilustrat* – Colectiv .....399000 lei
- ☐ *Diagnosticul diferenţial în durerea acută* S. L. W. .....38000 lei
- ☐ *Diagnostic şi tratament în practica medicală* .....845000 lei
- ☐ *Sinuciderea – un paradox* – Colectiv .....65000 lei
- ☐ *Ameliorarea performanţelor prin tehnici de psihoterapie* – Irina Holdevici .....85000 lei
- ☐ *Depresia nervoasă* – Dr. Paul Hauck .....50000 lei
- ☐ *Diabetul* – Dr. Joan Gomez .....70000 lei
- ☐ *Durerile de cap* – Shirley Trickett .....50000 lei
- ☐ *Fii calm!* – Dr. Paul Hauck .....50000 lei
- ☐ *Gelozia* – Dr. Paul Hauck .....60000 lei
- ☐ *Hipertensiunea arterială* – Dr. Caroline Shreeve ..60000 lei
- ☐ *Menopauza la bărbaţi* – Dr. Malcolm Carruthers ..80000 lei
- ☐ *Menopauza la femei* – Raewzn Mackenzie .....50000 lei
- ☐ *Totul despre prostată* – Rosy Reynolds .....80000 lei
- ☐ *Totul despre tiroidă* – Dr. Joan Gomez .....80000 lei
- ☐ *Totul despre ulcer* – Ricki Ostrov .....50000 lei

CARTE JURIDICĂ

- ☐ *Curtea Europeană a Drepturilor Omului* M.V.....80000 lei
- ☐ *Avocatul poporului – O instituţie la dispoziţia cetăţeanului* – Constantin Brânzan .....125000 lei
- ☐ *Medicina legală în practica judiciară* – V. Beliş..160000 lei

CARTE SOCIALĂ ŞI POLITICĂ

- ☐ *N. Iorga, M. Eliade, N. Ionescu – Polemici, controverse, elogii* – Valeriu Râpeanu .....33500 lei

BIOGRAFII CELEBRE

- ☐ *Trecute vieţi de doamne şi domnite, vol. I* – C. Gane ....59.000 lei
- ☐ *Trecute vieţi de doamne şi domnite, vol. II* – C. Gane ..59.000 lei
- ☐ *Prin abisurile minţii. Viaţa lui Jung, vol. I* F. McLynn ..55000 lei
- ☐ *Un guru al epocii moderne. Viaţa lui Jung, vol. II* – F.McLynn .....55000 lei

ULTIME APARIŢII

- ☐ *100 de personalităţi din toate timpurile care au influenţat evoluţia omenirii* – Michael H. Hart .....129000 lei
- ☐ *Julia. Liza din mahalaua Lambeth* – W.S. M. .....99000 lei
- ☐ *Numărătoarea inversă Matarese* – R. Ludlum .....99000 lei
- ☐ *Istoria ştiinţei, vol. 3* – Diane K. Moser .....79000 lei
- ☐ *Seducţie* – Sandra Brown .....65000 lei
- ☐ *Agentul secret* – Joseph Conrad .....79000 lei
- ☐ *Ultimul Imperiu* – Paul-Marie dela Gorce .....59000 lei
- ☐ *Dicţionar mitologic greco-roman* – A. Balaci .....125000 lei
- ☐ *Dictatori şi tirani* – A. Axelroad & C. Phillips .....179000 lei
- ☐ *Marea ratare* – James Patterson .....125000 lei
- ☐ *Are nevoie America de o politică externă?* H. K. ....160000 lei
- ☐ *Individul împotriva statului* – Herbert Spencer .....65000 lei
- ☐ *Discurs asupra servituţii voluntare* E. de La Boetie..50000 lei
- ☐ *Eseu asupra inegalităţii raselor umane* Gobineau..65000 lei
- ☐ *Discurs asupra inegalităţii dintre oameni* J. R.....52000 lei
- ☐ *Arta de a fi fericit* – Arthur Scopenhauer .....50000 lei
- ☐ *Despre război şi pace* – Erasmus din Rotterdam....56000 lei
- ☐ *Naţionalismul* – Ernest Gellner .....52000 lei
- ☐ *Marshall McLuhan în era digitală* – P. Levinson...69000 lei
- ☐ *Teoria fatalismului* – Vasile Conta .....50000 lei
- ☐ *Utopia – Cetatea soarelui* – T. Campanella .....56000 lei
- ☐ *Corporaţiile americane contra Europei* R. K. .....52000 lei

☐ *Dezinformarea, armă de război* – V. Volkoff .....56000 lei
☐ *Caietele lui Turner* – Andrew MacDonald .....36000 lei
☐ *Transformarea intimității – Manual sexual pentru elite* – Anthony Giddens .....43000 lei
☐ *Goya* – Lion Feuchtwanger .....30000 lei
☐ *Introducere în artă* – Arthur F. Jones .....20000 lei
☐ *Introducere în filozofie* – Peter K. McInerney .....20000 lei
☐ *Cheia trecutului* – Barbara T. Bradford .....25000 lei
☐ *Tim* – Collen McCullough .....20000 lei
☐ *Pe viață și pe moarte* – Deidre Purcell .....25000 lei
☐ *Kassandra* – Delia Fiallo .....25000 lei
☐ *Destine* – Erin Pizzey .....20000 lei
☐ *Prima doamnă* – Erin Pizzey .....25000 lei
☐ *Răsuflarea Diavolului* – Graham Hurley .....25000 lei
☐ *Fără scrupule* – Irving Wallace .....20000 lei
☐ *Jack & Jill* – James Patterson .....25000 lei
☐ *Momentul adevărului* – Joseph Finder .....20000 lei
☐ *Top model* – Judith Krantz .....20000 lei
☐ *Vulpea de argint* – Justin Scott .....25000 lei
☐ *Pe urmele lui Iuda* – Kenneth Royce .....20000 lei
☐ *De partea îngerilor* – Leona Blair .....20000 lei
☐ *Împliniri* – Leona Blair .....20000 lei
☐ *Fără tine* – Lucinda Edmonds .....20000 lei
☐ *Bella Mafia* – Lynda La Plante .....30000 lei
☐ *Anul scorpionului* – Michael Hartland .....25000 lei
☐ *Perla Coroanei* – Paul Scott .....30000 lei
☐ *Secretul nemuririi* – Pauline Gedge .....25000 lei
☐ *Dincolo de pasiune* – Paullina Simons .....20000 lei
☐ *Învingătoarea* – Paul-Loup Sulitzer .....25000 lei
☐ *Printre șacali* – Philip Shelby .....25000 lei
☐ *Oaza viselor* – Philip Shelby .....25000 lei
☐ *Domeniul Penmarric* – Susan Howatch .....30000 lei
☐ *Focul grecesc* – Winston Graham .....20000 lei
☐ *Poveste uitată* – Winston Graham .....20000 lei
☐ *Evadare din infern* – Madeleine Brent .....20000 lei
☐ *Lenin – O nouă biografie* – Dmitri Volkogonov .....25000 lei
☐ *Martin Chuzzlewitt, vol. I* – Charles Dickens .....30000 lei
☐ *Martin Chuzzlewitt, vol. II* – Charles Dickens .....30000 lei
☐ *Miliardarul* – Michel de Saint Pierre .....25000 lei
☐ *Procesul lui Socrate* – Claude Mossé .....25000 lei

CURSURI DE ȘTIINȚE POLITICE

☐ *Egalitatea* – Alex Callinicos .....50000 lei
☐ *Comunitatea* – Zygmunt Bauman .....50000 lei
☐ *Politică și destin* – Andrew Gamble .....50000 lei
☐ *Politica mondială* – James Mayall .....50000 lei
☐ *Guvernarea economiei mondiale* – Diane Coyle.....65000 lei
☐ *Marile doctrine-politică, economie, religie* Pepin..120000 lei
☐ *Istoria ideilor sociologice* – Michel Lallement ....220000 lei
☐ *Manual de psihologie generală* – Alain Lieury .....76000 lei
☐ *Opere complete – intre lumea legionară și lumea comunistă* – Alexandru Cantacuzino .....32000 lei
☐ *Metafora și discursul metafizic* – Cristian Ițfode ...50000 lei
☐ *Lumea post-corporatistă* – David C. Korten .....96000 lei
☐ *Diabetul zaharat –tratamente naturiste* O.Pașcanu ..36000 lei
☐ *Călătorul și umbra sa* – Friedrich Nietzsche .....49000 lei
☐ *Psihologie politică* – Gustave Le Bon .....80500 lei
☐ *Guvernarea secretă a lumii* – Jim Maars .....23000 lei
☐ *Rasă și realitate* – David Duke .....78000 lei
☐ *Principiile de economie politică și de impunere* ....94000 lei
☐ *Al treilea val* – Alvin Toffler .....96000 lei
☐ *Război și anti-război* – Alvin Toffler .....96000 lei
☐ *Spitalul, Coranul, Talmudul, Cahalul, Francmasoneria* – Doctor Nicolae Paulescu .....72000 lei
☐ *Cunoașterea sinelui prin teste psihologice* - Popescu ..49000 lei
☐ *Regele Iisus* – Robert Graves .....175000 lei
☐ *Industria Holocaustului* Norman G. Finkelstein ....54000 lei
☐ *Mâna lungă a conspirației* W. von Angelsdorf .....69000 lei
☐ *Conjurația iluminaților și organizațiile secrete moderne* – Wilhelm von Angelsdorf .....58000 lei
☐ *Secolul XX, secol al minciunii dirijate* – W. A. .....58000 lei
☐ *Imperialismul Noii Ordini Mondiale* – W. A. .....56000 lei
☐ *Carte de bucate – peste 2000 de rețete verificate din bucătăria tuturor popoarelor civilizate* D. Țonea.....160000 lei
☐ *Manual teoretic și practic de limba română pentru capacitate și bacalaureat* .....180000 lei
☐ *Incursiune în istoria artei filmului românesc* Stiopul ..38000 lei
☐ *Despre natura cinematografului* Savel Stiopul ...110000 lei
☐ *Fenomenul legionar* – Nae Ionescu .....36000 lei
☐ *Chestiunea evreiască* – Nae Ionescu .....29000 lei
☐ *Planurile iudeo-masonice* – Nae Ionescu .....38000 lei
☐ *Trezirea la realitate* – David Duke .....87000 lei
☐ *Factorul sionist* – Ivor Benson .....47000 lei
☐ *Regizarea unei noi condamnări a poporului român*..38000 lei
☐ *Învățăturile profetului Mahommed* Traian Golea ..25000 lei
☐ *În fața primejdiei – Iudeo-masoneria desființează România* – I.C. Cătuneanu .....38000 lei
☐ *Holocaustul* – Jürgen Graf .....27000 lei
☐ *Nürnberg* – Maurice Bardeche .....38000 lei
☐ *Evreul după Talmud* – Auguste Rohling .....38000 lei
☐ *Cei mai înverșunați dușmani ai popoarelor noastre* – Jean Boyer .....45000 lei
☐ *Cine conduce America?* – George L. Packard .....45000 lei
☐ *Rolul evreilor în civilizație* – Gustave Le Bon .....54000 lei
☐ *Psihologia mulțimilor* – Gustave Le Bon .....50000 lei
☐ *Psiho-fiziologie sexuală* – L. Strominger .....50000 lei
☐ *Tulburări ale instinctului sexual* L. Strominger ....38000 lei
☐ *Cum să găsești o slujbă* – Richard Johnson Jr. .....50000 lei
☐ *Manipularea subalternilor* Richard Johnson Jr. ....50000 lei
☐ *Manipularea prin telefon* Richard Johnson Jr. .....56000 lei
☐ *Manipularea în angajări* Francoise Petit .....56000 lei
☐ *Manipularea în negocieri* Hassan Souni .....50000 lei
☐ *Manipularea în relațiile publice* A. Labarthete .....50000 lei
☐ *Manipularea sexului opus* Sandra Lee .....63000 lei
☐ *Manipularea prin idei* – Sandra Lee .....63000 lei
☐ *Strategiile puterii* – George Grisham .....58000 lei
☐ *Globalizarea* – Zygmunt Bauman .....42000 lei
☐ *Modernitatea lichidă* – Zygmunt Bauman .....78000 lei
☐ *Anarhia care va veni* – Robert D. Kaplan .....49000 lei
☐ *Imperiul sălbăticiei–Sfârșitul națiunii-stat* Kaplan...56000 lei
☐ *Arta vocală și evoluția spirituală* Steliana Calos ..45000 lei
☐ *Hitler contra Iuda* – Sam Izdats .....90000 lei
☐ *Fantomele Balcanilor* – Robert D. Kaplan .....85000 lei
☐ *Media și modernitatea* – John B. Thompson .....78000 lei
☐ *Manuscrisele de la Marea Moartă* I.D. Amusin ...81000 lei
☐ *Trust* – Francis Fukuyama .....146000 lei
☐ *Schimbarea ordinii globale* – Toffler, Fukuyama, Bill Gates .....81000 lei
☐ *Șocul viitorului* – Alvin Toffler .....81000 lei
☐ *Puterea în mișcare* – Alvin Toffler .....144000 lei
☐ *Corporațiile conduc lumea* – David C. Korten ....124000 lei
☐ *Limbajul trupului* – Allan Pease .....80000 lei
☐ *Limbajul vorbirii* – Allan Pease .....50000 lei
☐ *Limbajul trupului în relațiile de cuplu* D. Cohen ...60000 lei

MANUALE/CARTE DIDACTICĂ/EDUCAȚIE

☐ *Codul bunelor maniere – vol. I* – Peggy Post .....81000 lei
☐ *Codul bunelor maniere – vol. II* – Peggy Post .....81000 lei
☐ *Codul bunelor maniere – vol. III* – Peggu Post .....81000 lei
☐ *Doamne, ce frumos e războiul economic!* – Philippe Labarde, Bernard Maris .....32000 lei
☐ *Logică și epistemologie* – Mircea Florian .....50000 lei
☐ *Capacitate 2002 – Literatura Română* C. Stoleru ...45000 lei
☐ *Everyday english – exerciții de conversație* – Patrick Plant .....28000 lei
☐ *Let's speak english – exerciții lexicale* A.Nicolescu...25000 lei
☐ *Gramatica descriptivă a limbii engleze* I. Panovf ..30000 lei
☐ *Formule de matematică, fizică, chimie pentru bacalaureat și admiterea în facultăți, grupate în ordine logică și explicat* – Jean-Noël von der Weid .....20000 lei

CARTE POŞTALĂ

BUN VENIT ÎN CLUBUL DE CARTE AL EDITURII Z ŞI EDITURII BOGDANA

CORESPONDENŢĂ RĂSPUNS CR SE TAXEAZĂ LA DESTINAŢIE

Trimiteţi această carte poştală, netimbrată, după ce marcaţi cu X acele cărţi pe care le doriţi. **Taxele poştale GRATUITE!**

Nume..... Prenume.....

Str..... .....Nr.....

Bl.....Sc.....Et..... Ap..... Localitate.....

Judeţ(Sector)..... Cod.....

Destinatar

Clubul de carte al EDITURII Z şi al EDITURII BOGDANA

3

Bucureşti, sector 1, Şos. N.Titulescu nr.163, Bl.20, ap.82

Tel./Fax: 222.45.24/ 223.42.61/ 223.42.46

MANUALE/CARTE DIDACTICĂ/EDUCAŢIE

- ☐ *Limba română – Capacitate* – S. Constantinescu ..20000 lei
- ☐ *Limba franceză prin exerciţii, jocuri şi lecturi* .....30000 lei
- ☐ *Călătorie spre infinitul solar* – Maria I. Vinţeler ...35000 lei
- ☐ *Elemente de probabilităţi în mecanică* – .....25000 lei
- ☐ *Gramatica pentru toţi* – G.Foghel .....85000 lei

FILOSOFIE/SOCIOLOGIE/POLITICĂ

- ☐ *Înfatuarea fatală* – Friedrich A. Hayek .....72000 lei
- ☐ *Între trecut şi viitor* – Hannah Arendt .....78000 lei
- ☐ *Expunere a filozofiei sceptice* – Empiricus .....45000 lei
- ☐ *Epoca dezinformării* – Henri-Pierre Cathala .....67000 lei
- ☐ *Legile morale şi politice* – Pitagora .....72000 lei
- ☐ *Etica* – Spinoza .....69000 lei
- ☐ *Politica* – Aristotel .....76000 lei
- ☐ *Statul atenian* – Aristotel .....36000 lei
- ☐ *Elogiul nebuniei* – Erasmus din Rotterdam .....56000 lei
- ☐ *Contractul social* – Jean-Jacues Rousseau .....56000 lei
- ☐ *Aşa grăit-a Zarathustra* – Friedrich Nietzsche .....94000 lei
- ☐ *Anticristul* – Friedrich Nietzsche .....50000 lei
- ☐ *Amurgul idolilor* – Friedrich Nietzsche .....36000 lei
- ☐ *Viaţa, amorul, moartea* – Arthur Shopenhauer .....36000 lei
- ☐ *Testament politic* – Adolf Hitler .....36000 lei
- ☐ *Arta războiului* – Sun Tzu .....36000 lei
- ☐ *Arta războiului* – Niccolo Machiavelli .....43000 lei
- ☐ *Tratat de manipulare* – R.V. Joule & Beauvois .....58000 lei
- ☐ *Tratat de dezinformare* – Vladimir Volkoff .....85000 lei
- ☐ *Manualul corectitudinii politice* – V. Volkoff .....50000 lei
- ☐ *Ciocnirea civilizaţiilor* – S. P. Huntington .....149000 lei
- ☐ *Eseu despre datele imediate ale conştiinţei* Bergson ..36000 lei
- ☐ *Sinteze filosofice – Omul* – Jean-Pierre Zarader .....50000 lei
- ☐ *Zece etape ale gândirii occidentale* Guy Palayret ..50000 lei
- ☐ *Filosofie – Analize şi interpretări* – Colectiv .....50000 lei
- ☐ *Intuiţia practică în dragoste* – Laura Day .....50000 lei
- ☐ *Freud 2000* – Anthony Elliott .....50000 lei
- ☐ *Sexualităţi occidentale* – André Béjin .....36000 lei
- ☐ *Gândirea militară* – Gen. (r) Corneliu Soare .....36000 lei
- ☐ *Boris Elţin, Din zori până în amurg* – Korjakov .....45000 lei
- ☐ *Ce este filosofia?* – Felix Guattari .....45000 lei
- ☐ *Cât de liber eşti?* – Tea Honderich .....69900 lei
- ☐ *Civilizaţie şi cultură* – S. Mehedinţi .....99900 lei
- ☐ *Filosofia inconştientului* – Vasile Zamfirescu .....79900 lei
- ☐ *Filosofie specială* – Karl R. Popper .....99900 lei
- ☐ *Eul şi personalitatea* – Mielu Zlate .....79900 lei
- ☐ *Introducere în filosofia ştiinţelor sociale* M. Nollis ....89900 lei
- ☐ *Ideii de frumuseţe* – Pascal Bruckner .....79900 lei
- ☐ *Iubire şi ură* – Irenäeus Eibl-Eibesfeldt .....79900 lei
- ☐ *Cum să explicăm iubirea copiilor noştri?* .....39900 lei
- ☐ *Cum să gândim corect şi eficient* – N. Warburton .39900 lei
- ☐ *Cum să ne eliberăm de frica de ceilalţi?* P. Legeron ....79900 lei
- ☐ *Cum să ne purtăm cu personalităţile dificile* .....69900 lei
- ☐ *Cum să te iubeşti pe tine pentru a te înţelege mai bine cu ceilalţi* – F. Lerof. Ch. Andre .....79900 lei
- ☐ *Cuvinte care eliberează* – Marie Cardinal .....79900 lei
- ☐ *Democraţia ca proces. Alegerile 2000* A. Miroiu ..35900 lei
- ☐ *Dicţionar de Filosofia cunoaşterii – vol. I* – E. Sosa ...79900 lei
- ☐ *Dicţionar de Filosofia cunoaşterii – Vol. II* E. Sosa ..129000 lei
- ☐ *Euforia perpetuă* – Pascal Bruckner .....79900 lei
- ☐ *Opere vol. I Eseuri de psihanaliză aplicată* S. Freud ...99900 lei
- ☐ *Opere vol. II Nevroza la copil* – S. Freud .....79900 lei
- ☐ *Operele vol. IV Studii despre societate şi religie* Freud ..119900 lei
- ☐ *Opere vol. V Inhibiţie, simptom, angoasă* –Freud ...99900 lei
- ☐ *Freud – O viaţă pentru timpul nostru* Peter Gay ...149900 lei
- ☐ *În căutarea sinelui* – Vasile Dem. Zamfirescu .....59900 lei
- ☐ *Jacques Lacau* – Elisabeth Roudinesco .....99900 lei
- ☐ *Manual de psihodiagnostic* – H. Borschach .....99900 lei
- ☐ *Masochismul mortifer şi masochismul gardian al vieţii* – Benno Rosenberg .....59900 lei
- ☐ *Mitul contextului* – Karl R. Popper .....69900 lei
- ☐ *Nedreptatea antică* – Karl R. Popper .....39900 lei
- ☐ *Luni de fiere* – Pascal Bruckner .....79900 lei
- ☐ *Realităţi multiple în psihanaliză* – John S. Kafka ..79900 lei
- ☐ *Religia în perspectivă sociologică* – B. Wilson .....79900 lei
- ☐ *Şi cu noi cum rămâne?* – Andrei Popescu .....49900 lei
- ☐ *Omul resentimentului* – Max Scheller .....49900 lei
- ☐ *Strigătul copiilor muţi* – Ilany Kogan .....79900 lei
- ☐ *Tratat de psihanaliză contemporană vol. II* .....249900 lei
- ☐ *Tratat de pshitraumatologie* – P. Riedesser .....299900 lei
- ☐ *Un psihanalist vă răspunde* – Francoise Dolto .....79900 lei
- ☐ *Un triunghi psihanalitic* – Aldo Carotenuto .....79900 lei
- ☐ *Comunităţi imaginate* – Benedict Anderson .....50000 lei
- ☐ *Testele pot fi trecute* – Horst Siewert .....35000 lei
- ☐ *Teste de personalitate* – Horst Siewert .....35000 lei

DEZVĂLUIRI

- ☐ *Operaţiunea Aldebaran* – Jan van Helsing .....69000 lei
- ☐ *Protocoalele de la Toronto – Naţiunile Unite contra creştinismului* – Serge Monaste .....50000 lei
- ☐ *Paranoia conspiraţiei* – Daniel Pipes .....45000 lei
- ☐ *Protocoalele Înţelepţilor Sionului* – Daniel Pipes ..50000 lei
- ☐ *Organizaţiile secrete şi puterea lor în secolul XX* ..76000 lei
- ☐ *Cine conduce lumea – Cartea a 2-a* – J.Helsing .....76000 lei
- ☐ *Cartea a 3-a* – Jan van Helsing .....76000 lei
- ☐ *Lupta de stradă* – Du Zhengao .....29000 lei
- ☐ *Stalin, viaţa privată* – Lilly Marcou .....23000 lei

NATURISM/PREDICŢII

- ☐ *Hrana vieţii* – Dr. Mihai Petrovici .....87000 lei
- ☐ *Reţete naturiste pentru performanţe sexuale* .....56000 lei
- ☐ *Performanţa sexuală la toate vârstele* .....54000 lei
- ☐ *Vindecarea prin metoda tibetună* –G. Davidaşvili ..50000 lei
- ☐ *Alimentaţia sănătoasă cu plante* – Maria Treben ..35000 lei
- ☐ *Boli ale căilor respiratorii* – Maria Treben .....35000 lei
- ☐ *Boli specifice copiilor* – Maria Treben .....35000 lei
- ☐ *Boli specifice femeilor* – Maria Treben .....45000 lei
- ☐ *Boli de piele* – Maria Treben .....35000 lei

☐ *Durerile de cap şi migrena* – Maria Treben .....35000 lei
☐ *Rănirea şi plăgile* – Maria Treben .....35000 lei
☐ *Boli specifice bărbaţilor* – Maria Treben .....45000 lei
☐ *Bolile stomacului şi intestinelor* – Maria Treben ...45000 lei
☐ *100 de leacuri pentru 100 de boli* – A. Grady .....105000 lei
☐ *Hrană tămăduitoare* – Sonja Carlsson .....39000 lei
☐ *Leacuri din farmacia bunicii* – J. Wellmann .....45000 lei
☐ *Reţete de sănătate cu plante* – Fritz Geiger .....70000 lei
☐ *Dieta grupelor sanguine* –Hessman-Kosaris .....45000 lei
☐ *Slăbiţi cu dieta grupelor sanguine* – Kosaris .....45000 lei
☐ *Suplu şi sănătos fără cură de slăbire* Dr. Hamm ...45000 lei

S.F.

☐ *Goliatul automat* – William F. Temple .....65000 lei
☐ *Luna ucigaşă* – Raymond F. Jones .....50000 lei
☐ *Llanthor, planeta lui Manvar* – F. Jones .....56000 lei
☐ *Mercenarii de pe Rychna* – Pierre Barbet .....47000 lei
☐ *Planeta vrăjită* – Pierre Barbet .....38000 lei
☐ *Nimfa spaţiului* – Pierre Barbet .....43000 lei
☐ *Cavernele de pe Wolf* – Jimmy Guieu .....36000 lei
☐ *Locuitorul celor două lumi* – Raymond F. Jones ...76000 lei
☐ *Extraterestrul* – Raymond F. Jones .....47000 lei
☐ *Creierele cibernetice* – Raymond F. Jones .....36000 lei
☐ *Saga lui d'Argyre – Corăbiile solare şi Călătoria cea lungă* – Gérard Klein .....32000 lei
☐ *Un labirint de stele (Nr. 2)* – John Brunner .....20000 lei
☐ *Revoluţia furnicilor (Nr. 4)* – Bernard Werber .....42000 lei
☐ *Dayworld (Nr. 5)* – Philip José Farmer .....35000 lei
☐ *Poarta (Nr. 6)* – Philip José Farmer .....30000 lei
☐ *Universul umbrelor (Nr. 7)* – A.E. van Vogt .....27000 lei
☐ *Robotul de pe Jupiter (Nr. 8)* – Isac Asimov .....48000 lei
☐ *Rebelul din Dayworld (Nr. 9)* – P. J. Farmer .....45000 lei
☐ *Imperiul îngerilor (Nr. 10)* – Bernard Werber .....85000 lei
☐ *Luntrea sublimă (Nr. 11)* – Victor Kernbach .....65000 lei
☐ *Legea Talionului (Nr. 14)* – Gérard Klein .....75000 lei

POLIŢISTE

☐ *Fetiţe – carne de tun şi poliţişti corupţi* – J. Cook ...30000 lei
☐ *Vom fi ucişi, nu anunţaţi poliţia* – James Cook .....43000 lei
☐ *Un act de caritate* – Gerald Barrymore .....45000 lei
☐ *Cu revolveru-n pernă* – Strobe S. Steel .....36000 lei

MISTERELE UNIVERSULUI

☐ *Istoria secretă a omenirii* – R. Charroux (Nr. 1).....35000 lei
☐ *Arenele stranii ale Terrei* – H. Hausdorf (Nr. 3).....19000 lei
☐ *Cronica lumilor paralele* – R. Bastide (Nr. 4).....18000 lei
☐ *Maşinăria cosmică* – J. von Butlar (Nr. 5).....25000 lei
☐ *Răpiri care au zguduit lumea* – V.P. Borovicka .....50000 lei

CONTABILITATE – TEORIE PRACTICĂ

☐ *Contabilitatea şi consolidarea conturilor anuale la societăţile de grup* – Dr. Victor Munteanu .....20000 lei
☐ *Controlul şi auditul financiar* – V. Munteanu .....50000 lei

O.Z.N.

☐ *Misterul lumilor uitate* – Charles Berlitz .....12000 lei
☐ *Paradoxul secretomaniei* – Călin N. Turcu .....12000 lei
☐ *Imperiul extraterestru* – Andreas von Retyi .....15000 lei
☐ *Fulgere pe lună* – Luc Burgin .....15000 lei
☐ *Misterul Ummiţilor* – Jean-Pierre Petit .....17000 lei
☐ *Cele 12 triunghiuri ale morţii* – A. Ribera .....19000 lei
☐ *Operaţiuni secrete* – Marion Lammer .....20000 lei
☐ *China şi extratereştrii* – Shi Bo .....28000 lei
☐ *Vizitatorii* – Alan Watts .....22000 lei
☐ *Ultra Top Secret* – Jean Sider .....45000 lei
☐ *Reţeaua canadiană* – Martin Hoffer .....132000 lei
☐ *Dispariţii supranaturale* – Rodney Davies .....30000 lei

☐ *Durerile de cap şi migrena* – Maria Treben .....35000 lei
☐ *Rănirea şi plăgile* – Maria Treben .....35000 lei
☐ *Boli specifice bărbaţilor* – Maria Treben .....45000 lei
☐ *Bolile stomacului şi intestinelor* – Maria Treben ...45000 lei
☐ *100 de leacuri pentru 100 de boli* – A. Grady .....105000 lei
☐ *Hrană tămăduitoare* – Sonja Carlsson .....39000 lei
☐ *Leacuri din farmacia bunicii* – J. Wellmann .....45000 lei
☐ *Reţete de sănătate cu plante* – Fritz Geiger .....70000 lei
☐ *Dieta grupelor sanguine* –Hessman-Kosaris .....45000 lei
☐ *Slăbiţi cu dieta grupelor sanguine* – Kosaris .....45000 lei
☐ *Suplu şi sănătos fără cură de slăbire* Dr. Hamm ...45000 lei

S.F.

☐ *Goliatul automat* – William F. Temple .....65000 lei
☐ *Luna ucigaşă* – Raymond F. Jones .....50000 lei
☐ *Llanthor, planeta lui Manvar* – F. Jones .....56000 lei
☐ *Mercenarii de pe Rychna* – Pierre Barbet .....47000 lei
☐ *Planeta vrăjită* – Pierre Barbet .....38000 lei
☐ *Nimfa spaţiului* – Pierre Barbet .....43000 lei
☐ *Cavernele de pe Wolf* – Jimmy Guieu .....36000 lei
☐ *Locuitorul celor două lumi* – Raymond F. Jones ...76000 lei
☐ *Extraterestrul* – Raymond F. Jones .....47000 lei
☐ *Creierele cibernetice* – Raymond F. Jones .....36000 lei
☐ *Saga lui d'Argyre – Corăbiile solare şi Călătoria cea lungă* – Gérard Klein .....32000 lei
☐ *Un labirint de stele (Nr. 2)* – John Brunner .....20000 lei
☐ *Revoluţia furnicilor (Nr. 4)* – Bernard Werber .....42000 lei
☐ *Dayworld (Nr. 5)* – Philip José Farmer .....35000 lei
☐ *Poarta (Nr. 6)* – Philip José Farmer .....30000 lei
☐ *Universul umbrelor (Nr. 7)* – A.E. van Vogt .....27000 lei
☐ *Robotul de pe Jupiter (Nr. 8)* – Isac Asimov .....48000 lei
☐ *Rebelul din Dayworld (Nr. 9)* – P. J. Farmer .....45000 lei
☐ *Imperiul îngerilor (Nr. 10)* – Bernard Werber .....85000 lei
☐ *Luntrea sublimă (Nr. 11)* – Victor Kernbach .....65000 lei
☐ *Legea Talionului (Nr. 14)* – Gérard Klein .....75000 lei

POLIŢISTE

☐ *Fetiţe – carne de tun şi poliţişti corupţi* – J. Cook ...30000 lei
☐ *Vom fi ucişi, nu anunţaţi poliţia* – James Cook .....43000 lei
☐ *Un act de caritate* – Gerald Barrymore .....45000 lei
☐ *Cu revolveru-n pernă* – Strobe S. Steel .....36000 lei

MISTERELE UNIVERSULUI

☐ *Istoria secretă a omenirii* – R. Charroux (Nr. 1).....35000 lei
☐ *Arenele stranii ale Terrei* – H. Hausdorf (Nr. 3).....19000 lei
☐ *Cronica lumilor paralele* – R. Bastide (Nr. 4).....18000 lei
☐ *Maşinăria cosmică* – J. von Butlar (Nr. 5).....25000 lei
☐ *Răpiri care au zguduit lumea* – V.P. Borovicka .....50000 lei

CONTABILITATE – TEORIE PRACTICĂ

☐ *Contabilitatea şi consolidarea conturilor anuale la societăţile de grup* – Dr. Victor Munteanu .....20000 lei
☐ *Controlul şi auditul financiar* – V. Munteanu .....50000 lei

O.Z.N.

☐ *Misterul lumilor uitate* – Charles Berlitz .....12000 lei
☐ *Paradoxul secretomaniei* – Călin N. Turcu .....12000 lei
☐ *Imperiul extraterestru* – Andreas von Retyi .....15000 lei
☐ *Fulgere pe lună* – Luc Burgin .....15000 lei
☐ *Misterul Ummiţilor* – Jean-Pierre Petit .....17000 lei
☐ *Cele 12 triunghiuri ale morţii* – A. Ribera .....19000 lei
☐ *Operaţiuni secrete* – Marion Lammer .....20000 lei
☐ *China şi extratereştrii* – Shi Bo .....28000 lei
☐ *Vizitatorii* – Alan Watts .....22000 lei
☐ *Ultra Top Secret* – Jean Sider .....45000 lei
☐ *Reţeaua canadiană* – Martin Hoffer .....132000 lei
☐ *Dispariţii supranaturale* – Rodney Davies .....30000 lei

CÂINII RĂZBOIULUI

O colecţie nouă pe care v-o dăruieşte Editura BOGDANA

INFERN ÎN HONDURAS

Nu avea nimic.
Nu era nimic.
Era un simplu soldat.
Viaţa lui era viaţă de soldat.
Numele lui era **BARRABAS, NILE BARRABAS**.
Nu era nici kamikaze, nici robot, ci doar un om. Ultimul ofiţer american care părăsise sud-estul asiatic sub focul duşmanului.
El alesese să continue într-un alt război, un război nemilos împotriva intoleranţei şi arbitrariului.
Lui i s-au alăturat nouă bărbaţi şi o femeie, zece specialişti de temut, pregătiţi pentru toate genurile de luptă.
Trei dintre ei pieriseră deja sub focul duşmanului…
Pentru această misiune, Barrabas făcuse rost de un nou camarad, un expert, un „dur".

Această echipă de elită şi-a ales numele *Soldier of Barrabas*, **S.O.B.**
Trei iniţiale de temut, pe care adversarii le traduceau *Sons of a bitch*, pentru că războiul lor, ca toate războaiele, era unul feroce.

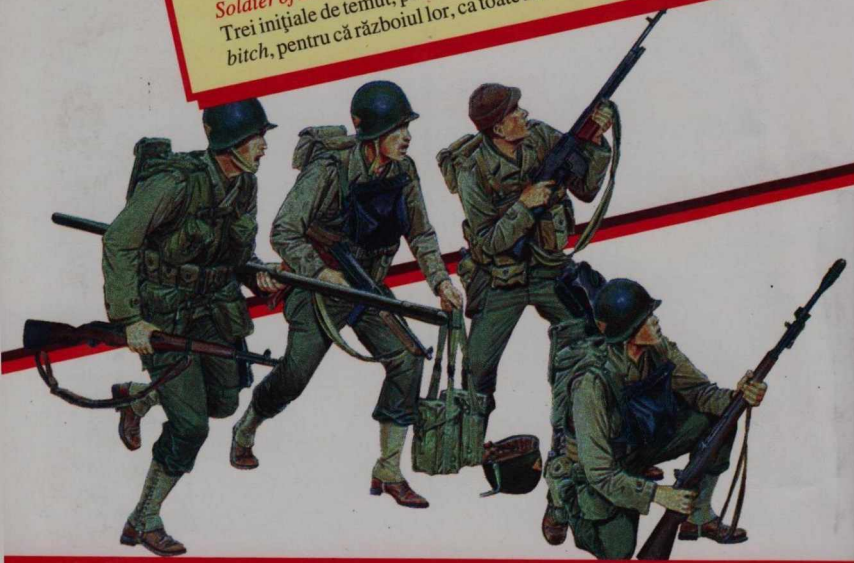

ISBN 973-9127-45-3 EDITURA BOGDANA Lei 26.000